

προλεταριακή

Προεταίριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαία

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 31 Γενάρη 2026 ■ χρόνος 44ος φ. 1000 ■ 1.50€

1000 ΦΥΛΛΑ ΠΣ

ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ

**Το αίμα των εργατριών
καλεί σε οργάνωση, αντίσταση, αγώνα!**

σελ. 2

**Η κρίση της «Γροιλανδίας»
Οι ΗΠΑ σε ρόλο «εμπρηστή», οι ιμπεριαλιστές
σε τροχιά παγκόσμιας σύγκρουσης,
οι λαοί σε κίνδυνο!**

σελ. 21

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ, 14 - 15 ΦΛΕΒΑΡΗ, ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Το αίμα των εργατριών καλεί σε οργάνωση, αντίσταση, αγώνα!

Εγινε η έκρηξη, άνοιξε η τρύπα, έπεσαν μέσα οι πέντε εργάτριες, δολοφονήθηκαν. Την άλλη μέρα οι επιζήσαντες θα πάνε ξανά στη δουλειά, στο «σύγχρονο εργοστάσιο», όπως το ονομάτισε ο Μητσοτάκης στο υπουργικό συμβούλιο. Αλλά η «τρύπα» δεν γεμίζει, ο καπιταλιστικός Μινώταυρος τον καιρό της κρίσης και της σήψης δεν χορταίνει.

Τις ίδιες μέρες σακατεύτηκαν εργάτες στο «Γευσήνους», στο ΟΑΚΑ, στην Παλαιόχωρα Χανίων. Και συνεχίζουν να βράζουν τα καζάνια στο Πέραμα, να τρέχουν κυνηγημένοι οι ντελιβεράδες και να μετεωρίζονται εξουθενωμένοι οι εργάτες στον ουρανοξύστη στο Ελληνικό. Όπως συνεχίζουν να διώχνουν τα παιδιά του λαού από τα σχολεία τους στις εργατο-λαϊκές γειτονιές σαν το Αιγάλεω, να δια-

γράφουν εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές, να απλώνουν τη φάμπρικα των διώξεων-απολύσεων στους εκπαιδευτικούς και σε όσους αντιστέκονται στο «στρατιωτικό νόμο» του νέου πειθαρχικού και των «γύψων» που διαρκώς βάζουν στα σωματεία, στην απεργία, στις διαδηλώσεις.

Και ενώ η βαρβαρότητα μετράει νεκρούς, σακατεμένους, εξουθενωμένους, ενώ η κανονικότητα είναι η εξαθλίωση και η ανέχεια, στα μικρόφωνα του συστήματος οι υπουργοί του πανηγυρίζουν! Αδίστακτοι υπηρέτες της πολιτικής που έχει κάνει αναλώσιμους όσους παράγουν τον πλούτο αυτής της κοινωνίας, της πολιτικής που ληστεύει τη ζωή και τις ανάσες του λαού, της πολιτικής που συντρίβει το μέλλον της νεολαίας, παρουσιάζουν «στοιχεία» που δείχνουν «αύξηση των ελέγχων ασφάλειας» στους

χώρους δουλειάς και «μεγάλη βελτίωση» των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών!

Ο Καραγκούννης, η Κεραμέως, ο Γεωργιάδης και το κάθε στέλεχος της κυβέρνησης της ΝΔ ξέρουν πολύ καλά τι νόμους ψήφισαν, τι χτυπήματα έδωσαν ενάντια στην εργατική τάξη και το λαό. Και αυτό που λένε με τη χοντροκομμένη και προκλητική προπαγάνδα τους είναι ότι αυτή την πολιτική θα συνεχίσουν. Αυτή είναι η μοναδική γραμμή του συστήματος και όχι μόνο της κυβέρνησής τους!

Με αυτή τη γραμμή η κυβέρνηση στάθηκε απέναντι στον μεγάλο αγώνα της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Με αυτή τη γραμμή, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Τσίπρας, ΝΕ.ΑΡ. και ό,τι άλλο αναφέρεται στην κακόφημη «κεντροαριστερά» αναζητά συσκευασία για να παρουσιάσει μια τάχα εναλλακτική κυβερνητική λύση! Με αυτά

τα δεδομένα το σύνθημα-κατεύθυνση «για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε» γίνεται ακόμα πιο επιτακτικό! Ο θρήνος και η οργή να γίνουν απόφαση οργάνωσης και αγώνα!

Η ανάγκη μιας τέτοιας απόφασης αναδεικνύεται από όλα όσα συμβαίνουν στον πλανήτη που κατατρώγεται από την καπιταλιστική αγριότητα παντού, και στις χώρες που κάποτε παρουσιάζονταν σαν «υποδείγματα της σοσιαλδημοκρατικής ευημερίας». Τώρα η «παγκόσμια κανονικότητα» είναι αυτή που διαμορφώνεται από την κούρσα προετοιμασίας ενός παγκόσμιου πολεμικού μακελειού. Μια κούρσα που μαζί με την εξαθλίωση των εργατικών-λαϊκών μαζών, δίπλα στην κλιμάκωση των πολιτικών κατάπνιξης των ελευθεριών και φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής -ακόμα και με

Πέραμα: τα καζάνια του θανάτου, δεξαμενές κερδών του κεφαλαίου

Η πολιτική του συστήματος δολοφονεί

Η φωτιά στις εγκαταστάσεις της Coral Gas (θυγατρική της Motor Oil) που ξέσπασε αργά το βράδυ του Σαββάτου (18/1), με τις φλόγες να καίνε για ώρες δίπλα στις δεξαμενές, ζωντάνεψε τον πιο φρικτό εφιάλτη για τους κατοίκους του Περάματος και των υπόλοιπων Δήμων του Πειραιά.

Η ακόρεστη ενεργειακή δίψα για την τροφοδοσία της ηγετικής θέσης του λιμανιού, που γιγαντώνεται από την ακόρεστη δίψα της COSCO, των εφοπλιστών και των βιομήχανων για κέρδη, έχουν μετατρέψει την ευρύτερη περιοχή περιμετρικά του λιμανιού σε μια τεράστια αποθήκη καυσίμων και χημικών ουσιών. Με την επέκταση των δεξαμενών και των χώρων αποθήκευσης τα τελευταία χρόνια, στην περιοχή αυτή αποθηκεύεται περίπου το 20-25% της συνολικής χωρητικότητας καυσίμων της χώρας. Ενώ η τροφοδοσία, μεταξύ άλλων, πραγματοποιείται με δίκτυα αγωγών από τα διυλιστήρια του Ασπροπύργου, της Ελευσίνας και των Αγ. Θεοδώρων.

Από τύχη η φωτιά που ξέσπασε δεν κατέληξε σε ένα ακόμη μαζικό έγκλημα του καπιταλισμού, λαμπαδιάζοντας το Πέραμα, το Κερατσίνι, τη Δραπετσώνα, θυσιάζοντας στον βωμό του κέρδους ανυπολόγιστο αριθμό ζωών. Όμως, από βεβαιότητα, την κρίσιμη στιγμή, δεν λειτούργησε κανένα από τα πολυδιαφημιζόμενα μετρά βιτρίνας, τάχα πρόληψης και έκτακτης ανάγκης, που διαχρονικά από κοινού προβάλλουν κράτος, κυβερνήσεις, περιφέρεια, τοπική αυτοδιοίκηση και κεφαλαιοκράτες προκειμένου να κατευνάζουν την ανησυχία του λαού της περιοχής. Άπαντες εξαφανισμένοι, με τον Δήμαρχο Περάματος σε πανικό να αναλαμβάνει ρολό influencer στα σόσιαλ μίντια, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να διαχειριστεί

την απουσία του κρατικού μηχανισμού και την κατάρρευση κάθε σχεδιασμού, αλλά και να αποτινάξει κάθε ευθύνη από πάνω του, φτάνοντας ακόμη και να την φορτώνει τους κατοίκους.

Ο κίνδυνος δεν ελλοχεύει, έχει βγει παγανιά! Και όμως οι πολιτικοί εκφραστές του κεφαλαίου παραμένουν ακλόνητοι στυλοβάτες της «ανάπτυξης» και της κερδοφορίας των αφεντικών τους. Έτσι, ο περιφερειάρχης της ΝΔ συνάντησε τον Δήμαρχο της ΝΔ μια βδομάδα μετά το «εφιαλτικό συμβάν» για να συμφωνήσουν, επί της ουσίας, ότι αφού τα καζάνια θα μείνουν, ας «φύγει το κράπεδο και να δημιουργηθεί διάβαση με την τοποθέτηση φωτεινού σηματοδότη για τη διέλευση των οχημάτων από το Άνω Πέραμα, ώστε να δημιουργηθεί έξοδος διαφυγής προς τη Λεωφόρο Σχιστού»,

μπας και προλάβει να δραπετεύσει κάποιος από τον θάνατο όταν του χτυπήσει την πόρτα...

Καμία έκπληξη για αυτούς που προωθούν την εγκληματική πολιτική του συστήματος για τα κέρδη του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων. Μόλις στις 8/1 η Δημοτική Τ.Ο. Νέας Δημοκρατίας Περάματος χαιρέτιζε «τη νέα σημαντική επένδυση που πραγματοποιείται στην περιοχή μας, με την απόκτηση των εγκαταστάσεων της El Petrol στο Πέραμα από την Coral A.E.», ενώ με στόμφο υπογράμμιζε ότι με τις πολιτικές που εφαρμόζει η ΝΔ «αποδεικνύει έμπρακτα ότι στηρίζει τις επενδύσεις, την υγιή επιχειρηματικότητα και τη βιώσιμη ανάπτυξη, με σεβασμό στο περιβάλλον και τις τοπικές κοινωνίες». Η ανάπτυξη τους με αίμα είναι βαμμένη.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► σώματα τύπου ICE στις ΗΠΑ- έχει φέ-
ρει μεγάλους τριγμούς και σοβαρές
αντιθέσεις στη συνοχή και στους
όρους λειτουργίας της ιμπεριαλιστι-
κής Δύσης.

Η εξέλιξη αυτή πολλαπλασιάζει
διαρκώς την ταραχή του αστικού πο-
λιτικού προσωπικού στη χώρα, και
παράγει θεμελιακά ερωτήματα για το
πώς θα πορευτεί η χώρα. Μια χώρα
στην οποία η άρχουσα τάξη αναπαρά-
γεται στη βάση της διπλής της εξάρτη-
σης από ΗΠΑ και ΕΕ ή, αλλιώς, μετα-
φέροντας στα σημερινά δεδομένα τη
δήλωση του Γ. Παπανδρέου του 1950,
«η άρχουσα τάξη αναπνέει με δύο
πνεύμονες, έναν αμερικάνικο και έναν
ευρωπαϊκό. Και κινδυνεύει με ασφυξία
αν χάσει όποιον από τους δύο!»

Όλα τα «επιτεύγματα» και οι
προσδοκίες της άρχουσας τάξης από
αυτή τη συνθήκη της διπλής εξάρτη-
σης -με την οποία πορεύεται από το
1974- όχι μόνο δεν θεωρείται ότι μπο-
ρούν να συνυπάρχουν αρμονικά στη
βάση της κοινής συμφωνίας των διατ-
λαντικών ιμπεριαλιστών πατρώνων,
αλλά αντίθετα μπαίνουν πλέον στο
στρόβιλο των αντιθέσεων τους. Ήδη
ακούγονται φωνές (Διαμαντοπούλου)
που, απηχώντας τους Ευρωπαίους,
προτείνουν μέχρι και ακύρωση των
συμφωνιών για το αμερικάνικο LNG,
συμφωνίες που μόλις δύο μήνες πριν
χαιρετίστηκαν σαν «μεγάλες εθνικές
επιτυχίες».

Βέβαια, έτσι κι αλλιώς τα δεδομέ-
να ήταν ήδη πολύ αρνητικά καθώς οι
ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ελέω πολεμι-
κών προετοιμασιών έσφιγγαν και
σφίγγουν τα λουριά των χρηματοδο-
τήσεων μέσω των οποίων λειτουργεί η
παραρτημοποιημένη ντόπια οικονομία
και οι ΗΠΑ κλιμάκωναν τις απαιτήσεις
χρήσης του «οικοπέδου Ελλάδας»
έναντι των ανταγωνιστών τους, όπως
αποτυπώθηκε με άμεσο τρόπο με την
έλευση της νέας πρέσβη τους.

Όμως η όξυνση των αντιθέσεων
ΗΠΑ-ΕΕ κάνει πολύ πιο ταραγμένα τα
έτσι κι αλλιώς αχαρτογράφητα νερά,
ακόμα πιο αντιδραστική και τυχοδιω-
κτική την άρχουσα τάξη και το πολιτι-
κό σύστημα. Κάτω από το βάρος αυ-
τών των εξελίξεων περιορίζονται, αν
δεν εγκαταλείπονται, οι όποιες φιλο-
δοξίες ξεπεράσματος του πολιτικού
κατακερματισμού και διαμόρφωσης
μιας πιο συγκροτημένης διάταξης του
πολιτικού συστήματος.

Έτσι, από τη μια η Καρυστιανού
σπρώχνεται να κάνει «ό,τι μπορεί»
για να μαζέψει τμήμα της δυσαρέ-
σκειας, ενώ ταυτόχρονα με τα πρώτα
βήματά της επιβεβαιώνεται ότι ο κάθε
«νέος» σχηματισμός που θα φέρουν οι
«από πάνω» θα αποτελεί συμβολή στη
γενικευμένη ιστορική οπισθοδρόμηση
που βαδίζει το σύστημα της εξάρτησης
και της εκμετάλλευσης. Από την άλλη,
οι συναντήσεις Τασούλα με όλους
τους πρώην πρωθυπουργούς αποτε-
λούν προετοιμασία των έκτακτων λύ-
σεων στις καταφύγιες το σύστημα σχεδιά-
ζει να καταφύγει για να επιβάλει...
ομοψυχία στο λαό!

Έκτακτες λύσεις που θα διατηρούν
τον κοινοβουλευτικό μανδύα (όπως
λόγου χάρη έγινε με τον Παπαδήμο)
αλλά, ωστόσο, που για να στερεω-

θούν θα χρειάζονται όλο και περισσό-
τερο την καταστολή, την τρομοκρα-
τία, την φασιστικοποίηση.

Ο λογαριασμός που άνοιξε η πάλη
της φτωχομεσαίας αγροτιάς είναι
αποκαλυπτικός των κοινωνικών αι-
τιών του ζητήματος αυτού. Απέναντι
στην εξαθλίωσή τους, απέναντι στο
ξεκλήρισμά τους, χωρίς καμιά προ-
οπτική, το σύστημα και η κυβέρνησή
του δεν έχουν τίποτε άλλο να «αφηγη-
θούν» εκτός από την απαίτηση να
υποταχτεί ο κόσμος αυτός στους «δη-
μοσιονομικούς» λογαριασμούς του κε-
φαλαίου και των ιμπεριαλιστών της
ΕΕ!

Η ανάγκη του συστήματος να επι-
βάλει με το κνούτο την πολιτική του
είναι ακόμα πιο προφανής στην περι-
πτωση της νεολαίας. Για την οποία με
το εθνικό απολυτήριο, τις διαγραφές,
τους εισαγγελείς, τις πειθαρχικές διώ-
ξεις, τις αποβολές, την ξέφρενη εντα-
τικοποίηση, διαμορφώνει ήδη σε σχο-
λεία και Πανεπιστήμια έναν άτυπο
«στρατιωτικό νόμο» που επιδιώκει να
καταργήσει το σύλλογο, τη συλλογι-
κότητα, τη διακίνηση ιδεών, την πά-
λη, την αμφισβήτηση!

Ακόμα περισσότερο αυτή την κα-
τεύθυνση έρχονται να υπηρετήσουν οι
λεγόμενες «συλλογικές συμβάσεις»
που το κυβερνητικό νομοσχέδιο σε
συνεργασία με τον ΣΕΒ, τις μεγάλες
εργοδοτικές ενώσεις και τη ΓΣΕΕ θα...
«χαρίσει» στους εργαζόμενους. Είναι
φανερό ότι στη συνέχεια της καταγι-
δας των αντεργατικών νόμων των
προηγούμενων χρόνων το σύστημα
και η κυβέρνησή του στοχεύει να δέ-
σει και με άλλες αλυσίδες τον κόσμο
της δουλειάς!

Η ελπίδα υπάρχει και βρίσκεται
στις μάχες! Στις μάχες που έχει ανάγ-
κη να δώσει η εργατική τάξη, ο λαός
και η νεολαία. Στις μάχες που θα συγ-
κροτούν τις εργατικές-λαϊκές δυνά-
μεις σε βάση ανεξάρτητη από το σύ-
στημα, και άρα θα σπάσουν τις νόρμες
του καθεστωτικού συνδικαλισμού, της
ανάθεσης και της εικονικής πάλης που
τόσο πιστά υπηρετεί η πολιτική και η
πρακτική της ηγεσίας του ΚΚΕ. Στις
μάχες που θα αναπτύσσουν κύματα
αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι
στην πολιτική του συστήματος με απο-
φασιστικότητα και συνέπεια, χωρίς να
ψάχνουν την απάτη του διαλόγου για
να ακυρώσουν την πάλη.

Στις μάχες αυτές μπορεί και πρέπει
να ανασυγκροτείται η κατεύθυνση της
επαναστατικής, κομμουνιστικής προ-
οπτικής, να απαντιέται από την ίδια
την πάλη των μαζών ο खुδαίος αντι-
κομμουνισμός που διαχέεται όλο και
περισσότερο κάθε μέρα από όλα τα
κανάλια του συστήματος.

Η «Προλεταριακή Σημαία» θέλει να
τιμήσει το χιλιοστό φύλλο της με τη
δέσμευση πως θα συμβάλει σε αυτές
τις μάχες, πως θα διεκδικήσει ρόλο
για να δυναμώσει η ελπίδα μέσα στις
μάχες αυτές, για να γίνονται κατακτή-
σεις τα δίκια της εργατικής τάξης και
του λαού, για να συγκροτούνται οι
όροι της επαναστατικής προοπτικής
για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό!

Αποψη

Μιλώντας στο ευρωκοινοβούλιο, ο
γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ,
Ρούτε, κάλεσε όσους στην ΕΕ πι-
στεύουν ότι η Ευρώπη μπορεί να υπερα-
σπιστεί τον εαυτό της χωρίς τις ΗΠΑ να
«συνεχίσουν να ονειρεύονται». Σε αυτό
ακριβώς το περιβάλλον όξυνσης των εν-
τάσεων στις σχέσεις των ΗΠΑ με τους ευ-
ρωπαίους ιμπεριαλιστές, που αποτελεί και
το υπόβαθρο για τέτοιου τύπου κυνικές
δηλώσεις, η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα
τάξη επιμένει να «ονειρεύεται» ισορροπίες
μεταξύ των ιμπεριαλιστών προστατών
της, για να διαπιστώσει ξανά και ξανά ότι
το έδαφος πάνω στο οποίο βαδίζει γίνεται
όλο και πιο ασταθές.

Αυτή η αγωνία αποτυπώθηκε χαρακτη-
ριστικά στις τοποθετήσεις του Μητσοτάκη
και στελεχών της κυβέρνησης της ΝΔ γύ-
ρω από τα όσα εξελίσσονται σε σχέση με
το ζήτημα της Γροιλανδίας και την κλιμά-
κωση των πιέσεων της διοίκησης Τραμπ
προς την Ευρώπη. Βρισκόμενος στη μέση
της αντιπαράθεσης και προσπαθώντας να
κρατήσει ίσες αποστάσεις, ο Μητσοτάκης
έκανε λόγο για την ανάγκη «να πρυτανεύ-
σει η λογική και ο διάλογος».

Με τη σειρά του, και επιχειρώντας να

ΗΠΑ-ΕΕ

Σε ταραγμένες θάλασσες οι δύο βάρκες της εξάρτησης

μην πάρει ξεκάθαρη θέση υπέρ κάποιας
πλευράς, ο Γεραπετρίτης δήλωνε πως
«αντιλαμβανόμαστε ότι υπάρχουν ζητήμα-
τα ασφαλείας, τα οποία τίθενται εκ μέρους
των Ηνωμένων Πολιτειών. Υπάρχουν
όμως και οι διεθνείς συμφωνίες οι οποίες
διέπουν το καθεστώς της Γροιλανδίας». Σε
αντίστοιχο μήκος κύματος κινήθηκε το σύ-
νολο της κυβέρνησης, καταλήγοντας να
δέχεται με κάποια ανακούφιση την προ-
οπτική μιας σχετικής και προσωρινής απο-
κλιμάκωσης που διαφάνηκε κατά την ομι-
λία του Τραμπ στο Νταβός. Μόνιμη επω-
δός όλων ήταν η υπενθύμιση της «στρατη-
γικής σχέσης της Ελλάδας με τις ΗΠΑ»,
αλλά και της θέσης της ως μέλος της ΕΕ
και ο σεβασμός του λεγόμενου «διεθνούς
δικαίου».

Σε κατοπινή του συνέντευξη στο Euro-
news, φυσικά, ο Μητσοτάκης δεν παρέλει-
ψε να δώσει νέα διαπιστευτήρια αμερικα-
νοδουλίας και στοίχισης στη γραμμή των
ΗΠΑ, εκφράζοντας την κατανόησή του για
την ανάγκη να αποτραπεί «τυχόν επιρροή
της Κίνας και της Ρωσίας» στη Γροιλανδία.
Ωστόσο, οι «ταραγμένες θάλασσες» για
τις οποίες είχε κάνει λόγο σε συνάντησή
του με τον Τασούλα είναι μια πραγματικό-
τητα που καλείται να διαχειριστεί και το
σίγουρο είναι ότι δεν θα μπορεί να δια-
φεύγει για πολύ από αυτή με μεσοβέζικες
δηλώσεις. Σε μια συγκυρία παρόξυνσης
των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και
όξυνσης των αντιθέσεων εντός της Δύσης,
η διπλά εξαρτημένη εγχώρια αστική τάξη
δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να χα-
ράξει την οποιαδήποτε γραμμή πλεύσης,
ενώ ταυτόχρονα φορτώνεται με τις πολ-
λές και ως επί το πλείστον αντιθετικές
απαιτήσεις από τους ιμπεριαλιστές πά-
τρωνές της.

Η αμηχανία και τα αδιέξοδα έγιναν φα-
νερά και στην περίπτωση του διαβόητου

«Συμβουλίου Ειρήνης» που επιχειρεί να
στήσει η διοίκηση Τραμπ. Στην πρόσκλη-
ση που της απευθύνθηκε για συμμετοχή, η
κυβέρνηση -μη μπορώντας να κάνει αλ-
λιώς βάσει της επιλογής των ευρωπαίων
ιμπεριαλιστών- απάντησε αρνητικά, αλλά
με αρκετή καθυστέρηση και ήξεις-αφή-
ξεις, επισημαίνοντας την ανάγκη να πε-
ριοριστεί το νέο όργανο στα ζητήματα της
Παλαιστίνης. Ταυτόχρονα, για άλλη μια
φορά φρόντισε να επαινέσει την πρωτο-
βουλία του Τραμπ για τη Γάζα και το θά-
ψιμο της υπόθεσης του παλαιστινιακού
λαού, την οποία, άλλωστε, είχε στηρίξει
αναφανδόν και στο Συμβούλιο Ασφαλείας
του ΟΗΕ τον περασμένο Νοέμβρη. Δεν λεί-
πουν, βέβαια, οι προβληματισμοί στο
εσωτερικό της άρχουσας τάξης για την
επιλογή που αναγκάστηκε να κάνει, με
δεδομένο και ότι η ανταγωνίστριά της
τουρκική αστική τάξη αποδέχτηκε την
πρόσκληση.

Η πορεία προετοιμασίας των όρων για
μια γενικευμένη αναμέτρηση βρίσκει τις
ΗΠΑ υπό τον Τραμπ να διεκδικούν αποφα-
σιστική αντιμετώπιση της σχετικής τους
υποχώρησης έναντι ανταγωνιστών και
«συμμάχων» και αυτό περιλαμβάνει και το

περαιτέρω στρίμωγμα των ευρωπαίων ιμ-
περιαλιστών προκειμένου να προσαρμο-
στούν στους όρους που θέτει η αμερικανι-
κή υπερδύναμη, όπως αποτυπώθηκε εύ-
γλωττα και στην πρόσφατη έκθεση για τη
Στρατηγική Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ.
Σε αυτές τις συνθήκες, για την ντόπια άρ-
χουσα τάξη έχει γίνει φανερό ότι η όλο και
πιο αμερικανόστροφη κατεύθυνση της πο-
λιτικής της είναι μονόδρομος, αλλά παρά-
γει ταυτόχρονα και σημαντικές παρενέρ-
γειες, που κάθε άλλο παρά εξισορροπούν-
ται με τις παραλαβές φρεγατών Belharra
και Rafale από τη Γαλλία, ενώ μάλιστα τί-
θεται εκ νέου επί τάπητος το ζήτημα της
ανανέωσης της στρατιωτικής συμφωνίας
μαζί της.

Η παρουσία των ευρωπαίων ιμπεριαλι-
στών στη χώρα, και ιδιαίτερα του γερμα-
νικού και του γαλλικού ιμπεριαλισμού, τα
χιλιάδες νήματα που τη δένουν μαζί τους
είναι ένας παράγοντας που δεν μπορεί να
αγνοηθεί ή να προσπεραστεί. Είναι χαρα-
κτηριστικά τα στριμώγματα, άλλωστε,
που δέχεται το τελευταίο διάστημα μέσω
της υπόθεσης του ΟΠΕΚΕΠΕ, που αποκα-
λύφθηκε με πρωτοβουλία της ευρωπαϊκής
εισαγγελίας, αλλά και τα όσα βρίσκονται
προ των πυλών με τους περιορισμούς που
πρόκειται να τεθούν στις χρηματοδοτικές
ροές από το Ταμείο Ανάκαμψης.

Το συμβόλαιο του 1974 για το μοίρα-
σμα της εξάρτησης της χώρας ανάμεσα σε
αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλι-
στές βιώνει πρωτόγνωρες αναταράξεις.
Ωστόσο, όσο πολλαπλασιάζονται τα αδιέ-
ξοδα και μεγαλώνει η αβεβαιότητα για την
ντόπια άρχουσα τάξη τόσο πιο υποτακτική
γίνεται απέναντι στα ιμπεριαλιστικά αφεν-
τικά της και ακόμα περισσότερο τυχοδιω-
κτική και πρόθυμη στο να εμπλέξει ακόμα
βαθύτερα τη χώρα και το λαό στα επικίν-
δυνα σχέδιά τους.

Προσφορές

Οι σ. Β. Μούκας και Κ-Δ. Ν. από τον Βόλο προσφέρουν 100 και 25 ευρώ αν-
τίστοιχα στη μνήμη του Αλέξανδρου Μούκα.

Η νεολαία μόνιμα στο στόχαστρο των μηχανισμών του συστήματος! Προσαγωγές και σύλληψη στο «Κάτω Πολυτεχνείο»

Την Τρίτη 20 του Γενάρη, ενώ μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου στην Αθήνα πραγματοποιούνταν κυβερνητική φιέστα, με τον πρύτανη των ΜΑΤ, Χατζηγεωργίου και τον Π.τ.Δ. Τασούλα, έξω - στην Πατησίων - αστυνομικές δυνάμεις προχωρούσαν σε 20 προσαγωγές και μια σύλληψη, κύρια φοιτητριών. «Εξήγηση», βέβαια δεν δόθηκε καμία για τη μεταφορά τους στη ΓΑΔΑ. Αυτή βρίσκεται αλλού. Έξω απ' το Πολυτεχνείο είχε καλεστεί συγκέντρωση με μικροφωνική για να καταγγείλει το κλείσιμο των σχολών του ΕΜΠ για 4 μέρες με απόφαση του πρύτανη. Μια συγκέντρωση που δεν πρόλαβε καν να γίνει. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και ασφαλίτες βρίσκονταν στο χώρο έξω απ' το Πολυτεχνείο, καθώς και στο Πολυτεχνείο στου Ζωγράφου. Τόσος είναι ο φόβος των ιθυνόντων του συστήματος, της κυβέρνησης και των «πανεπιστημιακών αρχών», που νομίζουν πως θα καταφέρουν με την «προληπτική» (sic) καταστολή να υποστείλουν την οργή των φοιτητών -αλλά και όλης της νεολαίας- για το μελανό παρόν στο οποίο την καταδικάζουν και για το ακόμα πιο μαύρο μέλλον που της επιφυλάσσουν. Το ολοένα και πιο σκληρό ταξικό σχολείο και πανεπιστήμιο, τη μόνιμη απειλή διαγραφών απ' τις σχολές, τις προετοιμασίες για το «χακί» και για πολέμους, την ανεργία, το αβέβαιο μέλλον, την εργασιακή περιπλάνηση, την υπερεκμετάλλευση, την επισφάλεια...

Ο φόβος τους για «οχλήσεις» ακόμα και μιας φιέστας και πίσω απ' αυτόν ο μεγαλύτερος φόβος τους για τις αντιδράσεις, τα ξεσπάσματα και για τους αγώνες της νεολαίας είναι κι ο λόγος για τον οποίο έγινε το κλείσιμο, μέσα, μάλιστα, στην εξεταστική. Μάταια προσπαθούν να διαλύσουν τα σπέρματα οργής και αγώνα της νεολαίας! Η αποτρόπαιη πολιτική τους τα γεννά, καθημερινά.

Λευτεριά στον τούρκο αγωνιστή Χαλίλ Ντεμίρ!

Ξανά στο στόχαστρο των αρχών βρέθηκε ο τούρκος πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας (από το 1999) Χαλίλ Ντεμίρ. Ένας άνθρωπος με πλούσια αντιστασιακή δράση και γνωστός στο λαϊκό κίνημα της χώρας μας, που είχε φυλακιστεί με την «υπόθεση των 11», οι κατηγορίες της οποίας κατέρρευσαν στη συνέχεια. Να θυμίσουμε, επίσης, την επιδίωξη απέλασής του στην Τουρκία το 2021, που αποφεύχθηκε απ' το κίνημα αλληλεγγύης που είχε αναπτυχθεί τότε, καθώς και την απεργία πείνας, 93 ημερών, που έκανε το 2022-23, διεκδικώντας δίκαιη δίκη για τους «11». Στις 26 του Γενάρη, προσερχόμενος σε εξ αναβολής δίκη στα δικαστήρια του Πειραιά, καταδικάστηκε σε 4,5 χρόνια φυλάκιση. Σε μια δίκη - παρωδία, χωρίς δικηγόρο (είχε ζητήσει αναβολή, λόγω κωλύματος του δικηγόρου του σε ανώτερο δικαστήριο, που απορρίφθηκε, ενώ το αίτημά του για διορισμό δικηγόρου απ' τον Δικηγορικό Σύλλογο επίσης απορρίφθηκε) και χωρίς καν το δικαίωμα να απολογηθεί. Μια δίκη που στήθηκε λόγω των αντιδράσεων των τούρκων πολιτικών προσφύγων σε βασανισμούς τους απ' την αστυνομία, μέσα στην ίδια την αίθουσα του δικαστηρίου των φυλακών Κορυδαλλού, στην πρώτη δίκη των «11», το 2021.

Ακόμα ένα από τα πάμπολλα «επεισόδια» στη συνεργασία των κυβερνήσεων των δύο ανταγωνιζόμενων αρχουσών τάξεων, Ελλάδας και Τουρκίας, ενάντια στους αγωνιστές και στους λαούς, μετά και την πρόσφατη αμφισβήτηση του πολιτικού Ασύλου του Günay Dağ και της Hanva Suicmez. Να μην τους περάσει! Να απελευθερωθεί ο αγωνιστής πολιτικός πρόσφυγας!

δημοκρατικά δικαιώματα

Δίκη των 8 αγωνιστών στα Χανιά Επιτυχία του κινήματος η αθώωση των 7 «Η φασιστικοποίηση είναι εδώ», το μήνυμα της καταδίκης του ενός!

Ολοκληρώθηκε, τελικά (!!!), την Τρίτη 20 του Γενάρη, στα δικαστήρια των Χανίων η δίκη των 8 διαδηλωτών της 6ης Δεκέμβρη του '20. Μετά από 4 αναβολές και μια διακοπή. Μια πολιτική δίκη στο «πνεύμα» των δικών που στήθηκαν σ' ολόκληρη τη χώρα ενάντια σε αγωνιστές που «τόλμησαν» να διαδηλώσουν ενάντια στην κυβερνητική απαγόρευση, με υποκριτικό πρόσχημα την «προστασία από την πανδημία του COVID-19», στις 6 Δεκέμβρη του '20. Όπως και την 17η Νοέμβρη του '20 -όπου εκκρεμεί ακόμα η πολύχρονη και «μαγειρεμένη» δίκη των Σεπολίων, στην Αθήνα- και στην πανεργατική απεργία της 26 Νοέμβρη του '20. Στα Χανιά, οι 8 αγωνιστές (ανάμεσά τους και δύο μέλη του ΚΚΕ(μ-λ)), είχαν συλληφθεί μετά την πολύ άγρια επίθεση των ΜΑΤ στους διαδηλωτές (σχετικά βίντεο κυκλοφορούν στο διαδίκτυο), στην Πλατεία Αγοράς, με ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου - λάμψης. Ενώ η δίκη ξεκίνησε την Τέταρτη 14 του Γενάρη, μέσα σε κλίμα έντονης αστυνομοκρατίας, με συνεχείς σωματικούς ελέγχους σε όσους έμπαιναν στην αίθουσα των δικαστηρίων -ακόμα και στους κατηγορούμενους- αυτή διακόπηκε για τις 20/1, μετά τις απολογίες των δικαζόμενων αγωνιστών. Προφανώς για να «πάρουν γραμμή» οι θιασώτες της δήθεν ανεξάρτητης «Δικαιοσύνης» απ' τους πολιτικούς τους προϊστάμενους.

Τελικά οι 7 αθώωθηκαν για την κατηγορία της «απειθείας» στην εντολή του αρχηγού της αστυνομίας για απαγόρευση των συναθροίσεων, ενώ στον

έναν επέβαλαν ποινή 14 μηνών με 2ετή αναστολή και πρόστιμο 600 ευρώ για «βία κατά αστυνομικού υπαλλήλου» και «πρόκληση σωματικής βλάβης», κάνοντας το άσπρο μαύρο!!! Παρά τα στοιχεία των βίντεο, τις μαρτυρίες και τις έωλες καταθέσεις των αστυνομικών... Το μήνυμα είναι σαφές. Η φασιστικοποίηση είναι εδώ, η επιδίωξη τρομοκρατήσης και ομηρίας είναι εδώ, ακόμα κι όταν οι επικυρίαρχοι αναγκάζονται να αθώωσουν, δικαστικά, αγωνιστές λόγω του εξόφθαλμα πολιτικού, στημένου και υποκριτικού κατηγορητηρίου, όπως έγινε και με τις ανάλογες δίκες σ' όλη τη χώρα (πλην Σεπολίων). Σημαντικό ρόλο στην αθώωση έπαιξαν, όλα αυτά τα χρόνια, η πλατιά απεύθυνση στο λαό, οι δημόσιες καταγγελίες, οι διαδηλώσεις, οι παρεμβάσεις και οι συνεντεύξεις στο τοπικό ραδιόφωνο, η δημοσιοποίηση στο διαδίκτυο και στις εφημερίδες, οι εξορμήσεις με προκηρύξεις και αφίσες, οι ανοικτές εκδηλώσεις, τα δεκάδες ψηφίσματα σωματείων εργαζομένων, φοιτητικών συλλόγων και οργανώσεων, η κοινή δράση δυνάμεων και βέβαια τα καλέσματα και η μαζική συμμετοχή κόσμου στα δικαστήρια τις ημέρες των δικών.

Γιατί, τελικά, ο βασικός στόχος της κρατικής τρομοκρατίας, των απαγορεύσεων και των κάθε είδους φασιζόντων «διαταγμάτων», ο βασικός στόχος όλων των αντιδημοκρατικών νόμων των «από πάνω» είναι ο ίδιος ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Για να βάλουν τους αγώνες τους «στο γύψο» και τις αντιστάσεις τους στην παρανομία.

Υπόθεση 12χρονης: Ένοχο το σύστημα της εκμετάλλευσης! Να μη βγάλουν «λάδι» τον παιδοβιαστή Μίχο!

Αναβολή για τις 16/11/2026 αποφάσισε το Μεικτό Ορκωτό Εφετείο στις 23/1, της εκδίκασης σε δεύτερο βαθμό του παιδοβιαστή και συστημικού παράγοντα Μίχου και του εμπλεκόμενου κυκλώματος στην υπόθεση του βιασμού και της σεξουαλικής εκμετάλλευσης της 12χρονης από τον Κολωνό. Πρωτόδικα, τον Μάρτη του '24, είχε καταδικαστεί ισόβια (+27 χρόνια). Τώρα ήταν απών, ενώ η μάνα της 12χρονης, ξανά κατηγορούμενη. Θα μεθοδεύσουν «ελάφρυνση» της ποινής και παρατείνουν τη μεθόδευση; Αλλά πάντα μιλάμε για την «κορυφή του παγόβουνου», όπου κάτω της κρύβεται τεράστια σαπίλα... Αυτή του ίδιου του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της υποκρισίας και της κυριαρχίας ντόπιων και ξένων «άριστων».

Αντιπροσφυγικής πολιτικής συνέχεια...

- Βάρκα με 50 πρόσφυγες, γυναίκες και μικρά παιδιά, ανατράπηκε στα ανοικτά της Ικαρίας. Ένα 4χρονο αγόρι και μια γυναίκα έχασαν τη ζωή τους, ενώ τρεις ακόμα αγνοούνται... Σε ανάλογο «ναυάγιο» στη Γαύδο, ακόμα ένας νεκρός.
- Μετά από 7 χρόνια ομηρίας (!), αθώωθηκαν τελικά, στις 15/1, απ' το Εφετείο κακουργημάτων (!!!) Βορείου Αιγαίου 24 Έλληνες και ξένοι που έσωζαν πρόσφυγες στη Λέσβο την περίοδο 2015-18. Ανάμεσά τους και η Σάρα Μαρντίνι απ' τη Συρία, που το 2015 σε ηλικία μόλις 17 χρονών ρυμούλκησε, μαζί με την τότε 15χρονη αδελφή της, τη βάρκα στην οποία επέβαιναν στη στεριά, σώζοντας όλους τους πρόσφυγες. Το αποτέλεσμα ήταν πως, τελικά, βρέθηκε... διωκόμενη!
- Στις 15/1 στο κολαστήριο της Αμυγδαλέζας πέθανε ο Quayum Khan, απ' το Πακιστάν, παρότι ζητούσε για ώρες απ' το προηγούμενο βράδυ να μεταφερθεί σε νοσοκομείο. Ζούσε στην Ελλάδα τα τελευταία 20 χρόνια και είχε μεταφερθεί εκεί ύστερα από κράτησή του στο Α.Τ. Άνω Λιοσίων.

Ελληνοτουρκικά

Εξοπλισμοί και τριμερείς που εξαρτώνται από τρίτους

Ενώ συνεχίζεται αμείωτη η εξοπλιστική κούρσα ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, με τελευταίο επεισόδιο την παραλαβή από τη χώρα μας της πρώτης νέας γαλλικής φρεγάτας, οι πολιτικές-διπλωματικές κινήσεις εκατέρωθεν δίνουν και παίρνουν. Στις 22/12/25 πραγματοποιήθηκε ακόμη μια συνάντηση κορυφής του σχήματος 3+1 (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ+ΗΠΑ) στην Ιερουσαλήμ. Νετανιάχου, Μητσοτάκης και Χριστοδουλίδης προχώρησαν ένα βήμα παραπέρα, εξαγγέλλοντας βήματα κοινής πολιτικής άμυνας και ασφάλειας. Αμέσως μετά υπήρξαν δημοσιεύματα στον σιωνιστικό Τύπο περί συγκρότησης από τους τρεις ταξιαρχίας άμεσης επέμβασης. Στο ίδιο μήκος κύματος και οι επανειλημμένες δηλώσεις Δένδια περί εξοπλισμού των νησιών του Αιγαίου με, πιθανώς ισραηλινής κατασκευής, αντιαεροπορικά, αντιπυραυλικά και αντι-drone συστήματα, με αιτιολογία το τουρκικό casus belli.

Στην Αθήνα υποδέχτηκαν τα αποτελέσματα της 3μερούς με διθυράμβους, ενώ στην Άγκυρα περίσσεψαν οι δηλώσεις για «αντιτουρκικό άξονα». Ταυτόχρονα πραγματοποιήθηκε σωρεία τουρκικών αεροπορικών παραβιάσεων στο Αιγαίο, έπειτα από αρκετό καιρό, στέλνοντας το ανάλογο μήνυμα. Παράλληλα, συνεχίζεται ο αμερικανοτουρκικός διάλογος για την παράκαμψη/άρση των κυρώσεων σε βάρος της Άγκυρας λόγω των κινήσεων της με τη Ρωσία (S-400, πυρηνική τεχνολογία κ.λπ.) και την επανένταξη της γείτονος στο πρόγραμμα των F-35.

Μέσα στον Γενάρη και σε έναν συν-

τονισμό καθόλου τυχαίο έλαβε χώρα στο Κάιρο και η έτερη αμερικανόπνευστη 3μερής Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου, σε επίπεδο υπουργών Εξωτερικών αυτή τη φορά. Εκεί, ο έλληνας ΥΠΕΞ εμφάνισε τη χώρα πρόθυμη να συμμετάσχει στο «Συμβούλιο Ειρήνης» που προωθεί ο Τραμπ για τη Μέση Ανατολή και όχι μόνο. Ωστόσο, στη σχετική συζήτηση του θέματος στην ΕΕ ακολουθήθηκε η κυρίαρχη εντός της λυκοσυμμαχίας γραμμή «άρνησης».

Αξίζει να σταθεί κάποιος στο πώς αντιμετωπίσαν οι «αφανείς συνομιλητές» της 3μερούς, ΗΠΑ, αυτές τις κινήσεις. Ο ίδιος ο Τραμπ φρόντισε να προσγειώσει, επί αμερικανικού εδάφους, τον Νετανιάχου, εκθειάζοντας τον «πολύ καλό φίλο του που τον σέβεται», Ερντογάν, βάζοντας μάλιστα λόγια στο στόμα του άσπονδου εχθρού -και ο Μπι Μπι τον σέβεται (!)- αφήνοντας εμβρόντητο τον συνομιλητή του. Ανάλογου χαρακτήρα κινήσεις από πλευράς ΗΠΑ έχουν υπάρξει και ως προς τον τούρκο πρόεδρο κατά το παρελθόν. Πότε «ανεβάζοντας» και πότε «κατεβάζοντας» τον ένα ή τον άλλον, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές φροντίζουν να κόβουν τον αέρα ισχυροποίησης και ανωτερότητας με τον οποίο βαυκαλίζονται αμφότεροι. Τους χρειάζονται απλά στοιχημένους στα δικά τους γεωστρατηγικά συμφέροντα και πολεμικούς σχεδιασμούς.

Έχει κιόλας προαναγγελθεί η σύγκληση του Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας Τουρκίας-Ελλάδας στη γείτονα το αμέσως προσεχές διάστημα. Ήδη διεξάγονται οι σχετικές διαβουλεύσεις ανάμεσα στις δύο πλευρές. Οι σχετικοί

τόνοι δεν προιδεάζουν για μια διευθέτηση των υφιστάμενων υπαρκτών διαφορών και της αντιπαλότητας. Ίσα ίσα που η κάθε πλευρά προχωρά σε κινήσεις στριμώγματος της άλλης. Μόνο που αυτές είναι δανεικές! Για μεν την άρχουσα τάξη της Τουρκίας, η όλο και μεγαλύτερη προσέγγισή της στα αμερικανικά σχέδια δείχνει από πού περιμένει την αναβάθμιση του ρόλου της. Για δε την ελληνική ολιγαρχία του πλούτου, πλην των ΗΠΑ στις οποίες σταθερά στηρίζει τις όποιες μωροφιλοδοξίες της, τα τελευταία χρόνια προστέθηκε και η σύμπλευση με το Ισραήλ, κυρίως ως αντίβαρο απέναντι στο τουρκικό μέγεθος.

Παρεμπιπτόντως, στην ελληνοτουρκική διαμάχη προστέθηκε εσχάτως και η Κύπρος που, πέρα από την πορεία ΝΑΤΟποίησής της, φαίνεται να «ακουμπά» αρκετά και στον Νετανιάχου, προκαλώντας τριβές στην ελληνοκυπριακή ελίτ. Ιδιαίτερα όταν ο τελευταίος διώκεται και στο εξωτερικό και στο εσωτερικό και το πολιτικό του μέλλον είναι επισφαλές. Πέρα από τα δικαστικά προβλήματα του κύπριου προέδρου.

Οι τόνοι, πάντως, ανεβαίνουν ενόψει της επικείμενης συνάντησης Μητσοτάκη-Ερντογάν. Φαίνεται πως η ελληνική πλευρά αναβαθμίζει τη ρητορική σε σχέση με την κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα (που άπτονται του ζητήματος οριοθέτησης υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ), ενώ η τουρκική αντιμάχεται τον αποκλεισμό της από το Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, θέτοντας παράλληλα το θέμα της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών. Δεν πρέπει να ξεχνιέται, επίσης, το Κυπριακό και μια πιθανή επα-

νενεργοποίησή του, τόσο ως μοχλός πίεσης της μιας προς την άλλη πλευρά όσο και με αυτή καθεαυτήν την αυτοτέλειά του. Η μόνιμη, ωστόσο, επωδός και για τους δυο παραμένει η ισχυροποίηση των ενόπλων δυνάμεων. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι εκεί, εν τέλει, μπορούν να κριθούν οι αντιθέσεις τους. Με την τροπή, μάλιστα, που έχουν πάρει τα πράγματα διεθνώς (στρατιωτικοποίηση των πάντων), οι αντιδραστικές άρχουσες τάξεις θεωρούν ότι κινούνται «εντός θέματος».

Όλα αυτά δεν προοιωνίζονται τίποτα θετικό για τους λαούς. Πολύ περισσότερο που το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα υπολείπεται των περιστάσεων και δεν διαφαίνεται μια σχετικά γρήγορη ανάκαμψή του. Η αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή αντίσταση έδωσε καύσιμα, όμως υπάρχουν χίλιοι εγγενείς λόγοι για τη συγκρότηση και ανάπτυξή του σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο. Οι επικείμενες θύελλες στην περιοχή είναι κάτι παραπάνω από βέβαιες. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δημιουργούνται συμμαχίες στη λογική «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου».

Η αντίθεση Τουρκίας-Ισραήλ δείχνει να είναι δεσπόζουσα στην ευρύτερη περιοχή μας (με εξαίρεση την περίπτωση του Ιράν), σε αυτή τη φάση. Οι αντιδραστικοί υπολογισμοί εξαρτημένων αστικών τάξεων, όμως, δεν πρέπει, σε καμιά περίπτωση, να γίνονται κριτήριο για τη στάση αριστερών και κομμουνιστικών κομμάτων και οργανώσεων. Διαβάζοντας σωστά τα πολιτικά δεδομένα, οφείλουν να υπερασπιστούν τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και των ευρύτερων λαϊκών μαζών.

Πλημμύρες στην Αττική

Το σύστημα μπαζώνει, τα νερά «θυμούνται», οι κάτοικοι δολοφονούνται

Στις 21 του Γενάρη, ύστερα από ισχυρή βροχόπτωση στην Αττική, δρόμοι της Άνω Γλυφάδας πλημμύρισαν για μια ακόμη φορά, με αποτέλεσμα να γίνουν σημαντικές καταστροφές, αλλά και να χαθεί μια ανθρώπινη ζωή. Η 56χρονη γυναίκα, μαζί με έναν άντρα 53 ετών στο Άστρος, ήταν οι δύο νεκροί που άφησε πίσω της η νέα κακοκαιρία στη χώρα.

Η ειδησεογραφία χαρακτηρίστηκε τις επόμενες ημέρες από σειρά αναλύσεων για το λεκανοπέδιο της Αττικής, για τα ρέματα του Υμηττού, για τη δόμηση και την επέκταση της πόλης. Ανεξαρτήτως επιστημονικού ή μη ενδιαφέροντος, οι αναλύσεις αυτές είχαν στη συντριπτική τους πλειοψηφία μία μεγάλη αδυναμία, που δεν είναι άλλη από την κατάδειξη του πραγματικού ενόχου για το «μπάζωμα». Φορτισμένη λέξη στις εποχές των Τεμπών, της Μάνδρας και της Άνω Γλυφάδας. Αποτυπώνει, όμως, όχι μόνο μία συγκεκριμένη πράξη, αλλά ολόκληρη τη φιλοσοφία του κρατικού μηχανισμού και του κεφαλαίου, σε μια χώρα που έχει συνδέσει ιστορικά -και- την αστική ανάπτυξη με χιλιάδες χαμένες ανθρώπινες ζωές.

Κάπου εδώ υπεισέρχεται και η γνωστή «ατομική ευθύνη», που χρησιμοποιείται ως πλυντήριο ευθυνών για

τους διαχειριστές του συστήματος με κάθε ευκαιρία. Όμως, η περίπτωση της Άνω Γλυφάδας ήταν κατά τι λιγότερο δεκτική σε αυτή τη φιλολογία, δεδομένου ότι δεν υπήρχαν τσιγγάνοι κι εργάτες με αυθαίρετα παραπήγματα πάνω στα ρέματα, αλλά επίσημος πολεοδομικός σχεδιασμός σε μια «καλή» γειτονιά της Αττικής. Ένας σχεδιασμός, που «ξέχασε» να λάβει υπόψη του γνωστές και διατυπωμένες επισημάνσεις, όπως αυτές της Διεπιστημονικής Επιτροπής Διαχείρισης Κινδύνων και Κρίσεων του ΕΚΠΑ, η οποία, μετα-

ξύ άλλων και με αφορμή την 21η του Γενάρη, αναφέρει, όπως διαβάζουμε στην ιστοσελίδα <https://hub.uoa.gr/>: «[...] Η πλημμύρα στην περιοχή αποτελεί επομένως μια φυσική διεργασία.

Η Γλυφάδα έχει έντονο υδρογραφικό δίκτυο και αποστραγγίζεται από αρκετά σημαντικά ρέματα, τα οποία έχουν σχηματίσει κοιλάδες με μεγάλο βάθος και πλάτος.

[...] Στην Άνω Γλυφάδα, τα ρέματα έχουν υψηλό δυναμικό διάβρωσης και μεταφοράς στερεών, λόγω των πετρω-

μάτων, των κλίσεων των πρανών και της απογύμνωσης του Υμηττού μετά τις επαναλαμβανόμενες πυρκαγιές.

Σήμερα, πολλά ρέματα έχουν μετατραπεί σε δρόμους (π.χ. Κωνσταντίνου Αθανάτου, Ανθέων/Μετσόβου, Κυρίλλου και Μεθοδίου, Σερρών), στους οποίους και συγκεντρώθηκαν φερτά υλικά τριών τύπων [...].».

Επομένως, είναι απολύτως σαφές και ξεκάθαρο το τι έχει συμβεί και ποιες είναι οι πιθανότητες να ξανασυμβεί στο μέλλον. Όπως είναι σαφές και ξεκάθαρο το γεγονός ότι αυτό το σύστημα δεν έχει να προσφέρει τίποτα περισσότερο για την ασφάλεια του λαού, εκτός από τα γενικευμένα ή εντοπισμένα «lock down» και τις ιδιότυπες καραντίνες, στις οποίες καταφεύγει μπροστά σε κάθε ενδεχόμενο κίνδυνο, για τον οποίο, άλλωστε, ήταν εξαρχής ο μόνος υπεύθυνος.

Κι ένα τελευταίο, επειδή το ζήτημα έπαιξε πολύ και στο επίπεδο της αστικής αντιπολίτευσης: Δεν είναι ζήτημα «ανικανότητας». Αντιθέτως, είναι ζήτημα τρανής ικανότητας να υπηρετείς ανερυθρίαστα το κεφάλαιο, χωρίς να λογαριάζεις την ανθρώπινη ζωή.

EE-Mercosur

Συμφωνίες και ανταγωνισμοί στις πλάτες των λαών

Μετά από διαπραγματεύσεις 25 περίπου ετών υπογράφηκε τελικά στις 17/1/2026 στην Παραγουάη η συμφωνία ΕΕ - Mercosur, με την ΕΕ να εκπροσωπείται σε ανώτατο επίπεδο από την πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, και τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Αντόνιο Κόστα. Και πριν προλάβουν να κοπάσουν οι θριαμβολογίες που «ύστερα από 25 χρόνια προσπαθειών, σήμερα γράφεται ιστορία» (φον ντερ Λάιεν) και συγκροτείται «η μεγαλύτερη ζώνη ελεύθερων συναλλαγών στον κόσμο» (Κόστα), ήρθε ψήφισμα στο Ευρωκοινοβούλιο (21/1) που με ψήφους 334 υπέρ, 324 κατά και 11 αποχές βάζει φρένο στην «ιστορική συμφωνία» και τη στέλνει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ως «μη συμβατή» με τις ευρωπαϊκές συνθήκες. Μια απόφαση που «παγώνει» τη συμφωνία για 2 τουλάχιστον χρόνια, μέχρι δηλαδή η υπόθεση να τελεσιδικήσει στο Ευρωδικαστήριο.

Αυτές οι πολύχρονες διαπραγματεύσεις, οι κόντρες και τα συνεχή μπρος-πίσω δεν είναι τίποτα άλλα παρά έκφραση των εσωτερικών διαιρέσεων και των οξύτατων αντιθέσεων που φουντώνουν στα πλαίσια της ΕΕ. Αντιθέσεις που αποτυπώθηκαν όχι μόνο με τη «διαφορά στήθους» στους ψήφους των ευρωβουλευτών (334/324) αλλά και με τις δημόσιες κόντρες και αντιπαραθέσεις γύρω από τη συμφωνία. Έτσι, η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν πήγε για τις υπογραφές στην Παραγουάη χωρίς την πλήρη στήριξη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, αφού Γαλλία, Πολωνία, Αυστρία, Ουγγαρία και Ιρλανδία ψήφισαν κατά της συμφωνίας, ενώ το Βέλγιο απείχε. Η έγκριση της συμφωνίας από το Συμβούλιο της ΕΕ πέρασε με οριακή πλειοψηφία και μόνο μετά από «κολοτούμπα» της Μελόνι, που στο παρά πέντε αναθεώρησε την αρχική στάση της Ιταλίας ψηφίζοντας υπέρ της συμφωνίας και αφού βέβαια πρώτα πήρε τη μερίδα του λέοντος (22%) από το πακέτο των 45 δισ. ευρώ που ανακοίνωσε η φον ντερ Λάιεν παραμονές των υπογραφών (7/1) για να χρυσώσει το χάπι στους ευρωπαίους αγρότες.

Από την άλλη, στους υπέρμαχους της συμφωνίας είναι η Γερμανία, με τον καγκελάριο Μερτς να χαρακτηρίζει «λυπηρή» την απόφαση των ευρωβουλευτών που παγώνει την συμφωνία και να αναζητά «τεχνική λύση» (αλά ΟΠΕΚΕΠΕ;) για να παρακάμψει αυτή την απόφαση. Μια στάση πλήρως ερμηνεύσιμη, αφού η γερμανική βιομηχανία (ειδικά η αυτοκινητοβιομηχανία) είναι η βασική ωφελούμενη από αυτή τη συμφωνία.

Με τη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου μεταξύ της ΕΕ και των χωρών της Mercosur, δηλαδή της Βραζιλίας, της Αργεντινής, της Ουρουγουάης και της Παραγουάης, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, σταδιακή κατάργηση δασμών σε μεγάλο μέρος προϊόντων που διακινούνται μεταξύ της ΕΕ και των χωρών αυτών. Η ΕΕ αντιπροσωπεύει το 16,9 % του συνολικού εμπορίου των χωρών της Mercosur (2023) και είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος τους στον τομέα των αγαθών, μετά την Κίνα και μπροστά από τις ΗΠΑ. Η συμφωνία καταργεί δασμούς στο 91% των προϊόντων που εξάγει η ΕΕ και εκτιμάται ότι θα εκτινάξει τις εξαγωγές της ΕΕ προς τη Mercosur (+200% σε οχήματα, +50% σε χημικά προϊόντα, +35% σε μηχανήματα

κ.λπ.) με εξοικονόμηση δασμών ύψους 4 δισ. ευρώ ετησίως για τις επιχειρήσεις της ΕΕ.

Όσον αφορά τον πρωτογενή τομέα, υπάρχουν εκτιμήσεις ότι τα εισαγόμενα από τις χώρες της Mercosur θα εκτοπίσουν τα αγροτοκτηνοτροφικά προϊόντα της ΕΕ, όπως βοδινό κρέας, πουλερικά, ζάχαρη και σόγια, σε βάρος των ευρωπαίων παραγωγών. Εκτιμήσεις που οδήγησαν στις πρόσφατες αλλά και παλιότερες μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, με αγρότες, τρακτέρ, οδοφράγματα, δακρυγόνα και συγκρούσεις ακόμα και μπροστά στο ευρωκοινοβούλιο στις Βρυξέλλες. Βέβαια, η ΕΕ δεν πρόκειται να διακινδυνεύσει τη διατροφική της επάρκεια (άλλωστε η διατροφική ασφάλεια αποτελεί στρατηγική παράμετρο στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό) ούτε θα παραδώσει την ηγετική θέση που κατέχει στην παγκόσμια αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή (σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat, η ΕΕ είναι πρώτη δύναμη παγκοσμίως στη

παραγωγή αγελαδινού γάλατος, δεύτερη στη παραγωγή χοιρινού κρέατος, τέταρτη στο κρέας από βοοειδή και από πουλερικά κ.λπ.). Έτσι, από αυτή τη συμφωνία με τις χώρες της Mercosur τα επιτελεία της ΕΕ δεν περιμένουν να χάσουν, αλλά αντίθετα αποβλέπουν σε αύξηση κατά 50% των εξαγωγών αγροτοδιατροφικών προϊόντων της ΕΕ προς τη Mercosur (επίσημες εκτιμήσεις ΕΕ).

Το σίγουρο είναι ότι η συμφωνία Mercosur δεν σχεδιάστηκε για τις μικρές και εξαρτημένες οικονομίες, αλλά για να υπηρετηθούν τα συμφέροντα του ιμπεριαλιστικού πυρήνα της ΕΕ. Σχεδιάστηκε για τις μεγάλες βιομηχανίες της ΕΕ, τις αυτοκινητοβιομηχανίες, τους κολοσσούς της αγροδιατροφής και τις πολυεθνικές. Φτηνές πρώτες ύλες, φτηνή ενέργεια και επέκταση σε νέες αγορές αναζητά το κεφάλαιο. Ακόμα και αν υλοποιηθεί η συμφωνία, ακόμα και αν επιτευχθούν οι στόχοι για 50% αύξηση εξαγωγών στα αγροδιατροφικά προϊόντα, αυτό θα γίνει προς όφελος των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων που κυριαρχούν στον αγρο-

τοδιατροφική παραγωγή και όχι σε όφελος του βιοπαλαιστή αγρότη που οδηγείται στη φτωχοποίηση, τον αφανισμό και το ξεκλήρισμα.

Πέρα όμως από τις κόντρες, τις διαιρέσεις και τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της ΕΕ υπάρχουν και οι αντιθέσεις με τους ανταγωνιστές ιμπεριαλιστές-«εταίρους». Σε μια περίοδο αναβίωσης (αν ποτέ ...πέθανε) του προστατευτισμού, βροχής νέων δασμών και όξυνσης του «εμπορικού» πολέμου, συμφωνίες όπως αυτή με τις χώρες της Mercosur, αλλά και όπως η πρόσφατη «μητέρα όλων των συμφωνιών» με την Ινδία, δεν είναι απλά εμπορικές συμφωνίες, αλλά έχουν ευρύτερες γεωστρατηγικές στοχεύσεις. Στοχεύσεις που βέβαια μένει να δούμε αν και πόσο θα επιτευχθούν. Το σίγουρο είναι ένα: Η εργατική τάξη και οι λαοί δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν. Ίσα είναι αυτοί που βγαίνουν χαμένοι και από τις συμφωνίες και από τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών. Γι' αυτό και έχουν πολλούς λόγους να τους αντιπαλέψουν.

Ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ) Οι 55 μέρες άνοιξαν τους λογαριασμούς της πάλης της φτωχομεσαίας αγροτιάς

Κυριακή 25/1/2026

Οι 55 μέρες αγώνα της φτωχομεσαίας αγροτιάς δεν ολοκληρώσαν τους στόχους της, αλλά άνοιξαν τους μεγάλους λογαριασμούς της πάλης που έχει ανάγκη. Για να μείνει στα χωριά της και να ζει απ' τη δουλειά της, αποκρούοντας και ανατρέποντας την πολιτική ΕΕ/ΚΑΠ/κυβερνήσεων που την ωθεί βίαια στο ξεκλήρισμα και την εξαθλίωση.

Αυτό το φάσμα της εξαθλίωσης και του ξεκλήρισματος που αποτυπώθηκε στην κραυγή «χρωστάω παντού» ήταν και η κινητήρια δύναμη που ξεκίνησε

των αγώνα και γέμισε με αγροτικά μπλόκα όλη τη χώρα, κόντρα στην κυβερνητική τρομοκρατία αλλά και κόντρα τους σχεδιασμούς των αγροτοσυνδικαλιστικών παραγόντων.

Αυτή η εκρηκτική οργή των δεκάδων χιλιάδων που απειλούνται με ξεκλήρισμα και αντιμετωπίζουν τα πιο μεγάλα αδιέξοδα είναι που δεν έδινε λευκή επιταγή στους χειρισμούς των δεξιών και ρεφορμιστικών δυνάμεων και επέβαλλε τις συνελεύσεις των μπλόκων. Συνελεύσεις που απέρριπταν με αποφασιστικότητα και οργή την κυβερ-

νητική γραμμή της συκοφάντησης και της τρομοκρατίας. Συνελεύσεις που συγκρούστηκαν από την αρχή του αγώνα με την απάτη του διαλόγου που πρότεινε η κυβέρνηση για να διώξει τη φτωχομεσαία αγροτιά από τα μπλόκα.

Αυτήν την οργή συμμερίστηκαν και με αυτήν την οργή συντάχτηκαν ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία της χώρας, αναγνωρίζοντας από την πρώτη στιγμή πως ο αγώνας αυτός στρεφόταν ενάντια στην πολιτική της εξαθλίωσης και της βαρβαρότητας, δηλαδή ενάντια στον κοινό εχθρό της συντριπτικής κοι-

Αγροτικός ξεσηκωμός

Απόσυρση από τα μπλόκα με ανοιχτούς λογαριασμούς

Μετά από σχεδόν δύο μήνες αγωνιστικών κινητοποιήσεων, με τη συμμετοχή χιλιάδων αγροτών, κτηνοτρόφων, αλιέων και μελισσοκόμων από άκρο σε άκρο σε όλη τη χώρα, ο αγροτικός ξεσηκωμός οδηγήθηκε, μέσα από τον διάλογο με Μητσοτάκη-κυβέρνηση στην απόσυρση από τα μπλόκα.

Τα μέτρα που αναγκάστηκε να πάρει η κυβέρνηση κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων για το ρεύμα, τον φόρο κατανάλωσης στο πετρέλαιο, τις αποζημιώσεις ΕΛΓΑ και την αναπλήρωση εισοδήματος για τους παραγωγούς σταριού, βαμβακιού, μηδικής καθώς και ο εξαγωγασμός της στην καταβολή των οφειλόμενων επιδοτήσεων, μετά από συμφωνία με την ΕΕ, είναι «σταγόνα στον ωκεανό» μπροστά στα προβλήματα και την πορεία καταστροφής στην οποία οδηγείται ιδιαίτερα η φτωχομεσαία αγροτιά.

Στις αγροτικές κινητοποιήσεις αναδείχθηκαν δύο κρίσιμα ζητήματα, τα οποία καθόρισαν τον χαρακτήρα, την αγωνιστικότητα, τη μαζικότητα και τη διάρκεια αυτού του αγώνα. Από τη μία, αναδείχτηκε η ανάγκη της αγροτιάς για εισόδημα, τιμές και αποζημιώσεις που να καλύπτουν το κόστος παραγωγής και το κόστος της ζωής, για να μπορούν να παραμείνουν στη γη και στον τόπο τους. Το εξέφρασε με τον πιο σπαρακτικό τρόπο ο κτηνοτρόφος που συνελήφθη από τα ΜΑΤ στον Πλατύκαμπο Λάρισας με την κραυγή «Χρωστάω παντού»!

Από την άλλη βρίσκονται οι «ράγες» που κινείται η αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική των δεσμεύσεων στην ΕΕ, την ΚΑΠ και τη δημοσιονομική πειθαρχία των πρωτογενών πλεονασμάτων. Είναι μια πολιτική υποταγμένη στα συμφέροντα της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων, την οποία υπηρέτησαν και στηρίζουν όλα τα κόμματα της αστικής κυβερνητικής διαχείρισης (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.) και δεν διανοούνται να πάνε κόντρα τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα (Ελληνική Λύση, Νίκη, Λατινοπούλου, ΧΑ) που τάχα στήριζαν τους αγρότες. Μια πολιτική που διαλύει τους παραγωγικούς τομείς της οικονομίας προς όφελος των μεταπρατικών χαρακτηριστι-

κών του ντόπιου καπιταλιστικού σχηματισμού, προωθώντας έτσι την ακόμα μεγαλύτερη οικονομική εξάρτηση από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα της ΕΕ και μεταφέρει πραγματικό πλούτο από «μέσα προς τα έξω». Μια πολιτική που ερημώνει την ύπαιθρο, ξεκληρίζει τη φτωχομεσαία αγροτιά και επιβάλλει τη διατροφική εξάρτηση, μετατρέποντας τη χώρα από πλεονασματικό εξαγωγέα αγροτικών προϊόντων σε ελλειμματικό εισαγωγέα ειδών διατροφής.

Αυτά τα κρίσιμα ζητήματα ανέδειξαν τις αγροτικές κινητοποιήσεις ως μία κεντρική πολιτική σύγκρουση ανάμεσα σε ένα τμήμα του εργαζόμενου λαού από τη μία, με την κυβέρνηση της ΝΔ και συνολικά το σύστημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από την άλλη. Αυτό τον χαρακτήρα της σύγκρουσης και τη σημασία της είχαν κατανοήσει ήδη οι αγρότες, όταν στις συσκέψεις που γίνονταν έθεταν το ζήτημα οι κινητοποιήσεις να μην είναι «μία από τα ίδια» με προηγούμενες, οι οποίες έληγαν σύντομα και χωρίς κανένα αποτέλεσμα, με «κορυφώσεις» και αγωνιστικές «κορώνες» χωρίς συνέχεια, ενώ τα προβλήματα γιγαντώνονταν και οξύνονταν ακόμα περισσότερο. Αλλά έπρεπε να δοθεί μία αποφασιστική μάχη για την επιβίωσή τους. Για αυτό τον λόγο πλημμύρισαν με χιλιάδες τρακτέρ εθνικοί δρόμοι και κεντρικές αρτηρίες σε όλη τη χώρα, σπάζοντας την αστυνομική τρομοκρατία που έστησε η κυβέρνηση με τα ΜΑΤ, τα χημικά, τις συλλήψεις και τις εισαγγελικές παραγγελίες.

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις βρήκαν μεγάλη λαϊκή υποστήριξη, καθώς ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία έβλεπαν στον δίκαιο αγώνα των αγροτών μία σύγκρουση που αφορούσε και τους ίδιους, φορτωμένους με τα βάρη της αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης. Με την ακρίβεια, τη φτώχεια και την εξαθλίωση να εξαπλώνονται καθημερινά σε κάθε εργατική-λαϊκή οικογένεια, η οργή και η αγανάκτηση του λαού συναντήθηκαν και «έδεσαν» με τα αγροτικά μπλόκα. Για αυτό έπεσαν στο κενό οι προσπάθειες της κυβέρνησης και του εσμού που τη στηρίζει να λειτουργήσει ο κοινωνικός αυτοματισμός, ιδιαίτερα την περίοδο των γιορτών των Χριστουγέννων

και της Πρωτοχρονιάς.

Η κυβέρνηση, στριμωγμένη από τη μαζικότητα, την αγωνιστικότητα και τη λαϊκή υποστήριξη των αγροτικών κινητοποιήσεων επιδίωξε να διασπάσει τον αγώνα και να τον οδηγήσει σε αδιέξοδο και απόσυρση από τα μπλόκα με το «χαρτί» του λεγόμενου διαλόγου. Ταυτόχρονα, διατυμπάνιζε ότι «δεν υπάρχουν περιθώρια για παροχές» στους αγρότες που να ξεπερνούν τα πλαίσια της δημοσιονομικής πειθαρχίας και των δεσμεύσεων σε ΕΕ και ΚΑΠ, ακυρώνοντας κάθε συζήτηση-διαπραγμάτευση για τα «μαξιμαλιστικά», όπως έλεγε, κρίσιμα αιτήματα των αγροτικών κινητοποιήσεων. Μάλιστα, ο Μητσοτάκης, με μια επικοινωνιακού τύπου κίνηση, «έκλεισε ραντεβού» με τους εκπροσώπους των μπλόκων τις πρώτες μέρες των κινητοποιήσεων στις αρχές Δεκέμβρη. Ήταν ένα ραντεβού που δεν πραγματοποιήθηκε, καθώς βρήκε την κάθετη αντίθεση των αγροτών στα μπλόκα, σαν προσχηματικός και χωρίς περιεχόμενο και ήταν ομόφωνες οι αποφάσεις στις συνελεύσεις των αγροτών για συνέχιση και κλιμάκωση των αγώνων, με στόχο την κατάκτηση των διεκδικήσεων. Από την άλλη πλευρά και στις ανακοινώσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών του αγροτικού κινήματος έμπαινε σαν κεντρικό το αίτημα των κινητοποιήσεων ο «ουσιαστικός διάλογος με τον πρωθυπουργό», δημιουργώντας την εντύπωση, ακόμα και την αυταπάτη, ότι αυτό ήταν που «έλειπε» για να αντιμετωπιστούν τα σοβαρά ζητήματα της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Λες και αγνούσε ο Μητσοτάκης τα προβλήματα - που η πολιτική του δημιουργεί - και θα τα «φώτιζε» μία συνάντηση και ένας διάλογος μαζί του.

Η ικανοποίηση των αγροτικών διεκδικήσεων δεν είναι ζήτημα διαλόγου με την κυβέρνηση. Το δίλημμα «ναι ή όχι στον διάλογο» που κυριάρχησε το τελευταίο διάστημα ήταν δίλημμα ψεύτικο και αποπροσανατολιστικό, που υπονόμωσε και δεν βοήθησε τον αγώνα των αγροτών. Δεν ήταν ότι τάχα η κυβέρνηση δεν γνωρίζει τα αγροτικά αιτήματα. Δεν ήταν ότι έλειπε ο διάλογος και τα «επιχειρήματα», για να πειστεί η κυβέρνηση και να τα ικανοποιήσει. Άλλωστε,

και για τη «δέση μέτρων» που ανακοίνωσε (τα 20 από τα 27 αιτήματα που έλεγε ότι ικανοποιήθηκαν...) δεν χρειάστηκε κάποιος διάλογος, έφτανε η πίεση των μπλόκων.

Αυτός ο «διάλογος» έγινε η δικαιολογία, ώστε κάποια μπλόκα να σπάσουν την απόφαση που πάρθηκε στα Μάλγαρα (4/1) για κλιμάκωση του αγώνα με 48ωρους αποκλεισμούς. Η επίκληση του «διαλόγου» που πάρθηκε σαν απόφαση στη Νίκαια (11/1) ήταν που έδωσε στην κυβέρνηση τη δυνατότητα από τη μία να διασπάσει το μέτωπο των αγροτών με τη συνάντηση με τις «πρόθυμες» ηγεσίες και από την άλλη να κλιμακώσει ακόμη περισσότερο την επίθεση δυσφήμισης, αλλά και τρομοκρατίας ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες.

Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι στην πανελλαδική σύσκεψη των μπλόκων στη Νίκαια πρωταγωνίστησαν και πίεσαν ασφυκτικά για την προσφυγή στον κακόφημο διάλογο οι αγροτοσυνδικαλιστές που πρόσκεινται στο ΚΚΕ, με αιτιολογίες «να βουλώσουμε στόματα», για «επικοινωνιακούς λόγους» και άλλα τέτοια επιχειρήματα, λες και το αγροτικό κίνημα βρίσκονταν στριμωγμένο απέναντι στην κυβέρνηση. Αποκορύφωμα αυτής της αντίληψης η παρέμβαση, στην ίδια σύσκεψη, του προέδρου της ομοσπονδίας οικοδόμων Τασιούλα (ΠΑΜΕ), που κάλεσε τους αγρότες «να αξιοποιήσουν την ευκαιρία του διαλόγου γιατί αντίθετα οι εργάτες δεν βρίσκουν τέτοιες ευκαιρίες, καθώς βρίσκουν όλες τις πόρτες κυβέρνησης και εργοδοσίας κλειστές»! Αυτή η αντίληψη μπορεί να εξηγήσει και το γεγονός ότι δεν υπήρξε καμία ουσιαστική προσπάθεια να συναντηθεί και να στηρίξει το εργατικό κίνημα τον αγροτικό ξεσηκωμό. Να συνδεθεί η λαϊκή οργή και αγανάκτηση ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης με τον αγροτικό ξεσηκωμό.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η συνάντηση της Δευτέρας 19 Γενάρη έγινε με τους χειρότερους όρους για τους αγωνιζόμενους αγρότες. Με αποκλιμάκωση των κινητοποιήσεων και με δεδομένη τη στάση της κυβέρνησης «ό,τι δώσαμε, δώσαμε», το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, που έκαναν σημαία τους τον «διάλογο» και διαγκωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιος θα αποτελέσει τον «επίσημο» συνομιλητή με την κυβέρνηση, είναι υπεύθυνες απέναντι στους αγωνιζόμενους αγρότες, γιατί έσπειραν αυταπάτες και οδήγησαν έναν σπουδαίο αγώνα σε υποχώρηση.

Ο μαζικός ξεσηκωμός της φτωχομεσαίας αγροτιάς αποτελεί μία σημαντική παρακαταθήκη για το λαϊκό κίνημα, οδηγό και «σχολείο» για τους αγώνες που απαιτούνται για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής των αστικών κυβερνήσεων και των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων. Οι λογαριασμοί της φτωχομεσαίας αγροτιάς με την αντιλαϊκή πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-ΚΑΠ παραμένουν ανοιχτοί, αλλά ανοιχτοί παραμένουν και οι λογαριασμοί με την ηττοπάθεια και τον συμβιβασμό των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Τα προβλήματα και τα ζητήματα του αγροτικού κόσμου όχι μόνο δεν λύθηκαν, αλλά στο επόμενο διάστημα θα οξυνθούν ακόμα παραπέρα και θα είναι αυτά που θα «υποκινήσουν» νέους γύρους κινητοποιήσεων.

ωνομικής πλειοψηφίας. Με αυτά τα δεδομένα, της εξαθλίωσης και της άμεσης απειλής ξεκληρίσματος της φτωχομεσαίας αγροτιάς, από τη μια, και της γενικευμένης λαϊκής στήριξης του αγώνα, από την άλλη, τα αγροτικά μπλόκα ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο και σε έκταση και σε διάρκεια. Ωστόσο, με βάση τις αδυναμίες του αγροτικού κινήματος, αυτά τα δεδομένα κάθε άλλο παρά αξιοποιήθηκαν για να αναπτυχθεί η πάλη που απαιτούνταν. Η πάλη που δεν αναγνωρίζει τα «όσια και ιερά» του ταξικού αντιπάλου, τη δημοσιονομική πολιτική, τα όρια και τα πλαίσια που θέτουν η ΚΑΠ και η πολιτική της ΕΕ.

Η πάλη που συγκρούεται, δηλαδή, με την πολιτική εξαθλίωσης των μαζών, με την πολιτική που βαθαινει την εξάρτηση της χώρας από την ΕΕ και τη διαμόρφωση του πρωτογενή τομέα στη βάση αυτής της εξάρτησης και των συμφερόντων της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Αυτή η πάλη απαιτούσε, μαζί με το ξεδιπλωμα της μαχητικότητας της φτω-

χομεσαίας αγροτιάς, και την ενεργητική στράτευση στην πάλη του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Αντί, όμως, γι' αυτήν την κατεύθυνση, οι αγροτοσυνδικαλιστικές ηγεσίες των κομμάτων του συστήματος και του ρεφορμισμού, απ' την αρχή αναζητούσαν τον συμβιβασμό και την απόσυρση από την πάλη με το επιχείρημα του λεγόμενου «ουσιαστικού διαλόγου». Έτσι, έφτασαν στο σημείο να μην εφαρμοστεί ποτέ η απόφαση κλιμάκωσης του αγώνα που πάρθηκε στη γενική συνέλευση των Μαλγάρων, χάριν της επικείμενης συνάντησης με τον πρωθυπουργό (!!!) ενώ τα εκατοντάδες «ταξικά» σωματεία, εργατικά κέντρα κ.ο.κ. έμειναν σιωπηλά και ανενεργά.

Αυτή η κατεύθυνση, από τη μια, στήριξε την κοροϊδία για την ανάγκη τάχα ενημέρωσης της κυβέρνησης για τα αιτήματα των αγροτών μέσω του διαλόγου. Αλλά, κυρίως, αφού ο διάλογος αναδείχθηκε ως ο τρόπος «διεκδίκησης», έστρωσε τον δρόμο στην κυ-

βέρνηση και στον πρωθυπουργό να διακηρύξουν πως «δεν είχαν τίποτε άλλο να δώσουν».

Το «όχι μία από τα ίδια» που απαιτήσαν με το ξεκίνημα του αγροτικού ξεσηκωμού οι μάζες της φτωχομεσαίας αγροτιάς, έκανε τα πρώτα βήματά του αυτές τις 55 μέρες, απέναντι και στους εχθρούς και στους ψεύτικους φίλους του λαού και των συμφερόντων του. Η ασφυκτική πίεση που ασκείται στους όρους ζωής και δουλειάς των φτωχομεσαίων αγροτών, αποτελεί τον αντικειμενικό παράγοντα που απαιτεί να αξιοποιηθεί άμεσα η θετική και η αρνητική πείρα από τα βήματα αυτά, και να αποκρυσταλλωθεί σε όρους πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης του αγροτικού κινήματος, ώστε να επανέλθει στη γραμμή του μαζικού αγώνα πιο αποφασιστικά. Για να διεκδικήσει η φτωχομεσαία αγροτιά εισόδημα από τη δουλειά της και αξιοπρεπή ζωή στα χωριά της, με τη δύναμη της πάλης της και την ενεργητική στήριξη του λαού και της νεολαίας.

Νοσοκομεία: Σταθερή στο ξεπούλημα η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ

Η γραμμή της αντίστασης θα συγκροτηθεί απέναντι στο σύστημα και απέναντι σε όσους την υπονομεύουν

Μπροστά στην επίθεση που βιώνουν οι υγειονομικοί εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία απέναντι στα εργασιακά τους δικαιώματα δεν υπάρχει άλλη διέξοδος από την οργάνωση της πάλης τους ενάντια σ' αυτήν. Ωστόσο χρειάζεται πρώτα και κύρια από τους ίδιους τους εργαζόμενους, με σημείο αναφοράς τις ίδιες τους τις ανάγκες, να αναγνωρίσουν την κατάσταση που αντιμετωπίζουν ως τέτοια. Δηλαδή ως συνέπεια μιας διαχρονικής πολιτικής όλων των κυβερνήσεων για λογαριασμό του συστήματος, που δεν είναι τίποτα περισσότερο από επίθεση στα εργασιακά τους δικαιώματα και στο δικαίωμα όλου του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

Αυτή η συνειδητοποίηση και μάλιστα με τα απαιτούμενα μαζικά και πολιτικά χαρακτηριστικά που απαιτούνται για την οικοδόμηση κινήματος αντίστασης δεν διαμορφώνεται αλλού πέρα από την ίδια την πάλη των εργαζομένων. Μέσα από κάθε αγώνα και εφόσον δυναμώνει μια τέτοια αντίληψη μέσα στους κόλπους των εργαζομένων θα ανοίγει και ο δρόμος των απαντήσεων στα προβλήματά τους. Μόνο που δεν σημαίνει καθόλου ότι κάθε κινητοποίηση ή κάθε δράση του σωματείου πριμοδοτεί ή συμβάλλει σ' αυτή την κατεύθυνση. Τουναντίον, οι αστι-

κο-ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις, με την κυριαρχία τους στα συνδικαλιστικά όργανα, εδώ και χρόνια υπονομεύουν την οργάνωση της πάλης προσφέροντας σημαντικές υπηρεσίες στην πολιτική του συστήματος. Συνειδητά και εύστοχα για τις επιδιώξεις τους, οργανώνουν κινήσεις καταδικασμένες από την προκήρυξή τους, που απογοητεύουν τους εργαζόμενους, τους απομακρύνουν από τα συνδικαλιστικά τους όργανα και, κατά συνέπεια, από εκείνο το πεδίο που μπορούν να οργανωθούν με μαζικούς όρους.

Είναι καίριο ζήτημα λοιπόν για τους εργαζόμενους και ακριβώς για να βηματίσουν τον αγώνα τους να αναγνωρίσουν τον αντιδραστικό ρόλο των συνδικαλιστικών ηγεσιών και του ρόλου που παίζουν καθημερινά οι εκπρόσωποί τους μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς. Άλλωστε δεν είναι καθόλου ασύνηθες προσπάθειες κινητοποίησης «από τα κάτω» εργαζομένων να βρίσκουν απέναντί τους τα ΔΣ των σωματείων πριν και από την καταστολή της διοίκησης. Οι αστικές δυνάμεις με καθαρό τρόπο λειτουργούν σαν το μακρύ χέρι της διοίκησης και μέσω μηχανισμού εκβιάζουν παρά πείθουν τους εργαζόμενους, αν και φροντίζουν να συμβάλλουν στη σύγχυση και στη διατήρηση των προσδοκιών

μέσα στα όρια της συνδικαλιστικής ανάθεσης και των κοινοβουλευτικών ορίων. Οι ρεφορμιστές από την άλλη, τόσο οι δυνάμεις του ΚΚΕ όσο και αυτές των «μεταβατικών προγραμμάτων», ευθύνονται για τον εγκλωβισμό εργαζομένων στο πεδίο συνδιαχείρισης και συνδιαλλαγής με το σύστημα. Με τις απόψεις τους για την υπεράσπιση του ΕΣΥ ως σύστημα, τη χρηματοδότηση κλπ. τοποθετούν τους εργαζόμενους ως μέρος ενός συστήματος που η μοίρα τους κρίνεται από την αναβάθμισή του. Αποτελεί μια αντίληψη που, μεταξύ άλλων, βρίσκεται απέναντι στην προοπτική των εργαζομένων να συγκροτηθούν στη βάση των αναγκών τους και των δικαιωμάτων τους.

Με αφορμή την πρόσφατη κινητοποίηση της ΠΟΕΔΗΝ στις 28/01 πρέπει να επισημάνουμε και τον ρόλο της τακτικής αυτών των δυνάμεων σε αυτό που ονομάζουν «αγώνα» και «κινητοποιήσεις». Για άλλη μια φορά, με απόφαση από τις 11 Νοέμβρη καλέστηκε απεργιακή κινητοποίηση -το λεγόμενο «καρβάνι της Υγείας»- στις 28/01 στο Μεσολόγγι! Για την υπόλοιπη Ελλάδα στάση εργασίας με κινητοποιήσεις στις πύλες των νοσοκομείων αν έπαιρναν αντίστοιχες αποφάσεις τα κατά τόπους σωματεία. Η κινητοποίηση ήταν ενάντια στις εξελισσόμε-

νες συγχωνεύσεις νοσοκομείων που στην παρούσα φάση περνάει μέσα από τις διοικητικές ενοποιήσεις οργανισμών «κοντινών» νοσοκομείων, μεταξύ άλλων και των Μεσολογγίου-Αγρινίου. Μία σοβαρή αιχμή της επίθεσης, που αφορά το σύνολο των υγειονομικών εργαζομένων και που θα οδηγήσει σε περαιτέρω αδιорιστία, μετακινήσεις και κλείσιμο νοσοκομείων, αντιμετωπίζεται από την ΠΟΕΔΗΝ σαν ένα επαρχιακό φολκλόρ. Τέτοιο που ανέξοδα και χωρίς καμία απειλή για την κυβέρνηση οι συνδικαλιστές θα ανανεώσουν τον ρόλο τους. Πολύ περισσότερο που ουσιαστικά αποτελεί κάλεσμα-«ταφόπλακα» για κάθε διάθεση εργαζομένου να παλέψει ενάντια σ' αυτή την εξέλιξη. «Ημέρα αγώνα» λοιπόν καλώντας χιλιάδες εργαζόμενους να κάνουν στάση εργασίας χωρίς καν κεντρική κινητοποίηση ούτε στην Αθήνα! Αποτελεί την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος της 48ωρης απεργίας της ΟΕΝΓΕ τον Νοέμβρη που «κλιμάκωνε» ανύπαρκτες κινητοποιήσεις και διαδικασίες βάσης στους χώρους δουλειάς!

Αυτά τα μηνύματα περνάνε καθαρά στους εργαζόμενους που βλέπουν «το μπόι» και την αποτελεσματικότητα αυτών των κινητοποιήσεων και γι' αυτό τους γυρνάνε την πλάτη. Άλλωστε, οι δεκαετίες στρεβλής «διαπαιδαγώγησης», από κινήσεις φολκλόρ μέχρι (στην καλύτερη) απλής διαμαρτυρίας και βέβαια την «παύση αγώνων» της πανδημίας, έχει αφήσει αποτύπωμα στις συνειδήσεις των εργαζομένων για το τι μπορεί να περιμένουν από τις κινητοποιήσεις που καλούνται.

Ακριβώς αυτή η δυνατότητα και επιτυχία των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών στερεί και δυσκολεύει τους εργαζόμενους από την εμπλοκή τους στα όργανα πάλης τους και στους αγώνες τους. Κάνει, από το πρώτο βήμα, πιο δύσκολη αυτή τη διαδρομή. Πιο δύσκολη τη δημιουργία πολιτικών κινηματικών γεγονότων, που η γραμμή της αντίστασης βρίσκει οξυγόνο και δυναμώνει. Σ' αυτή την αντίφασή ωστόσο βρίσκεται και η αδυναμία τους και η δυνατότητα των εργαζομένων. Στο ότι μπροστά στην ένταση της επίθεσης, οι εργαζόμενοι θα αναζητούν διέξοδο στα προβλήματά τους και κανείς δεν θα μπορεί να παρουσιάζεται ότι αγωνίζεται χωρίς να δίνει απαντήσεις στα προβλήματα αυτά.

Γι' αυτό είναι αναγκαίο, στο πλάι της καταγγελίας και εναντίωσης στην κυβερνητική πολιτική, και η καταγγελία όλων των δεκανικιών της. Η αποκάλυψη αυτών που επιτίθενται αλλά και αυτών που υπονομεύουν την πάλη των εργαζομένων. Γι' αυτό και σε κάθε κινητοποίηση, παρά την όποια στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι εργαζόμενοι πρέπει να αναζητούν τρόπους να θέτουν το δικό τους πολιτικό περιεχόμενο και με τη δική τους ατζέντα να δίνουν ουσία στους αγώνες. Αυτή η κόντρα είναι αναγκαία και πρέπει να δίνεται με κάθε αφορμή από κάθε εργαζόμενο που παρεμβαίνει συνειδητά στις εξελίξεις. Με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις και τις δυνατότητες των αγωνιζόμενων εργαζομένων μαζών.

Μια τρίωρη παναττική στάση εργασίας δεν μπορεί να ανατρέψει την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης

Στις 3 Φεβρουαρίου η ΑΔΕΔΥ έχει εξαγγείλει τρίωρη παναττική στάση εργασίας με αίτημα πραγματικές αυξήσεις και επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού. Σύμφωνα με τη σχετική ανακοίνωση, θα γίνει συγκέντρωση έξω από το Συμβούλιο της Επικρατείας και πορεία στο υπουργείο Οικονομικών. Ένας σχεδιασμός για να βγουν απλά οι συνδικαλιστικές ηγεσίες από τη δύσκολη θέση και να φορτώσουν και πάλι στους εργαζόμενους την αποτυχία τους.

Γιατί πόσο εύκολο είναι να μαζικοποιηθεί μια στάση εργασίας; Πόσο εύκολο είναι ένας εργαζόμενος στα νοσοκομεία, σ' ένα σχολείο ή έναν παιδικό σταθμό να φύγει από τη δουλειά στις 12:00; Πόσο υποβαθμισμένη είναι, έτσι κι αλλιώς, μια κινητοποίηση που καλεί σε συγκέντρωση στις 12:30, με στάση εργασίας 12:00 έως 15:00, σε μια τερατούπολη όπως η Αθήνα, πόσο μάλλον όλη η Αττική; Όσο για την επιλογή των «στόχων», είναι ενδεικτική του πώς σκέφτονται: τις αυξήσεις τις δίνει ο υπουργός Οικονομικών, ούτε καν η κυβέρνηση, ούτε καν η Βουλή, και τα δώρα τα δίνουν... τα δικαστήρια. Και μάλιστα όλα αυτά τόσο εύκολα που δεν χρειάζεται καν απεργία, αλλά με μια ολιγόωρη στάση εργασίας και μια κινητοποίηση ολίγων, αφού οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν θα έχουν καν προλάβει να έρθουν.

Τι κι αν άλλαξε το ποια είναι η πρώτη δύναμη στην ΑΔΕΔΥ, τι κι αν η κυβερνητική ΔΑΚΕ έδωσε τη σκυτάλη στην «ταξική» ΔΑΣ, γι' αυτούς τη λύση θα τη δώσουν και πάλι μόνο τα δικαστήρια. Ένα δίκαιο αίτημα με ιστορία 200 χρόνων, μια δίκαιη κατάκτηση που δεν μπόρεσαν να αγγίσουν ούτε οι δωσίλογοι των κατοχικών κυβερνήσεων, που ακόμα και οι μνημονιακές κυβερνήσεις χρειάστηκαν δυο χρόνια σταδιακών περικοπών για να καταργήσουν, πιστεύει, στα σοβαρά, κανείς ότι θα κερδηθεί με τη φαινή της πρότυπης δίκης, έναν καλό δικηγόρο και μια «παράσταση» (στην κυριολεξία) έξω από το ΣΤΕ; Το ίδιο έγινε και στις 6 Ιουνίου, ημέρα διεξαγωγής της πρότυπης δίκης, όπου οι εκπρόσωποι της ΑΔΕΔΥ μάζαγαν τα λόγια μπροστά σε μερικές εκατοντάδες συγκεντρωμένους, γκρεμίζοντας μόνοι τους τις αυταπάτες που είχαν δημιουργήσει για μήνες.

Προφανώς οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ δεν έμαθαν τίποτα ούτε από τη δικαστική περιπέτεια χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων το 2018, όπου το ΣΤ' Τμήμα του ΣΤΕ έκρινε αντισυνταγματική την περικοπή των δώρων και, ένα χρόνο μετά, το 2019, η Ολομέλειά του το πήρε πίσω κρίνοντας το... αντίθετο.

Γιατί βεβαίως το ζήτημα της διεκδίκησης του 13ου και 14ου μισθού μέσω των δικαστηρίων ταλανίζει χρόνια το

δημόσιο με δεκάδες δικηγορικά γραφεία να βομβαρδίζουν τους εργαζόμενους με «οικονομικές» προτάσεις.

Ποιον αλήθεια κοροϊδεύουν; τους εργαζόμενους που έχουν βιώσει στο πετσί τους πόσο δύσκολο είναι να πάρουν έστω κι ένα ευρώ αύξηση; αυτούς που καθημερινά αντιμετωπίζουν την τρομοκρατία και τις απειλές της διοίκησης; αυτούς που πριν ακόμα μπει η νέα χρονιά ήρθαν αντιμέτωποι με το νέο πειθαρχικό;

Σε ποιους λένε ότι η νίκη θα έρθει από την «τυφή» δικαιοσύνη; Σε αυτούς που σέρνονται στα δικαστήρια και τα πειθαρχικά με το ερώτημα της απόλυσης για συνδικαλιστικούς λόγους και γιατί συμμετείχαν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση;

Η επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού για το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων δεν είναι εύκολη υπόθεση, όπως δεν ήταν εύκολη και η κατάκτησή τους. Θα κερδηθεί με πολιτικούς και ταξικούς όρους. Οι δικαστικές αιθουσες βρίσκονται στην υπηρεσία των κυβερνήσεων και του συστήματος. Δεν ακούνε τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων παρά μόνο αν είναι κατά χιλιάδες στους δρόμους και τα βροντοφωνάζουν. Μόνο όταν το κίνημα διεκδικεί, τότε μόνο μπορεί να ελπίζουν οι εργαζόμενοι σε μια θετική απόφαση. Κι αυτό θα πρέπει να οικοδομηθεί μέσα στα σωματεία, χωρίς αυταπάτες, με μαζικούς όρους.

Ανοιχτή Πανελλαδική Σύσκεψη Ταξικής Πορείας

14 - 15 Φλεβάρη στην Αθήνα (Πάντειο Πανεπιστήμιο)

Ανοιχτό κάλεσμα προς τους εργαζόμενους απευθύνει η Ταξική Πορεία για να συμμετάσχουν στην ανοιχτή πανελλαδική σύσκεψη που θα πραγματοποιηθεί στις 14 και 15 Φλεβάρη. Με τίτλο της σύσκεψης:

Μπροστά στην ανάγκη ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος

Κάθε εργαζόμενος κομμάτι της απάντησης

καλεί κάθε εργαζόμενο να παρευρεθεί στο διήμερο για να συζητήσει και να προβληματιστεί τόσο μπροστά στην κατάσταση που έχει διαμορφωθεί για τους εργαζόμενους και τα δικαιώματά τους, όσο και για το ποια είναι η απάντηση που μπορεί να δοθεί στο σήμερα.

Ήδη στο blog της Ταξικής Πορείας (taxikiporeia.blogspot.com) έχουν δημοσιευθεί τα εισηγητικά κείμενα της σύσκεψης. Παράλληλα, στην ιστοσελίδα έχει ανοίξει ο διάλογος με στόχο να αποτελέσει πεδίο ζύμωσης και προβληματισμού. Τα κείμενα συμβολής μπορούν να στέλνονται στο e-mail taxikiporeia@gmail.com με την ένδειξη «Διάλογος» και θα δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα της Ταξικής Πορείας.

Πόλεμος, φτώχεια, εργοδοτικά εγκλήματα και εξάντληση στη δουλειά μέχρι τελικής πτώσεως...

Αυτή είναι η καθημερινότητα και το μέλλον που επιφυλάσσει το σύστημα για τον λαό και την εργατική τάξη. Αυτήν τη μαυρίλα έχουν διαμορφώσει μια σειρά νόμοι χρόνια τώρα, στα πλαίσια των ιμπεριαλιστικών επιταγών αλλά και της εξυπηρέτησης της ανάγκης του κεφαλαίου να κερδοφορεί στις δικές μας πλάτες. Δουλειά από το πρωί μέχρι το βράδυ, μισθοί ψίχουλα που δεν φτάνουν ούτε για τα βασικά, ωράρια λάστιχο, κέρδη βαμμένα με το αίμα εργατών που σκοτώνονται στο μεροκάματο. Και μέσα σε όλα αυτά, λιτότητα και πετσόκομμα των μισθών για να ενισχύονται τα εξοπλιστικά προγράμματα που προμηνύουν για το πού προορίζεται η εργατική τάξη και τα παιδιά του λαού...

Ποιος φταίει για την κατάσταση που βιώνουμε;

Φταίμε εμείς που δεν δουλεύουμε όσο θα έπρεπε ή που δεν είμαστε αρκετά παραγωγικοί; Μήπως δεν είμαστε αρκετοί γιατί δεν κυνηγίσαμε όσα προσόντα θα έπρεπε; Μήπως δεν είμαστε αρκετά προσεκτικοί και δεν τηρούμε τα μέτρα ασφαλείας και τελικά μήπως φταίμε που σκοτωνόμαστε;

Με όλα αυτά μας βομβαρδίζουν καθημερινά για να μην φανερωθεί ότι ο μόνος υπεύθυνος για την κατάσταση που βιώνουμε είναι το σάπιο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Για να μην αποκαλυφθεί ότι αυτό το σύστημα είναι σύμφυτο με την εκμετάλλευση και την εξαθλίωση των εργαζομένων. Προσπαθούν να κρύψουν ότι τρέφεται από τη δική μας ζωή, την οποία δεν διστάζει να θυσιάσει στον βωμό του κέρδους.

ζομένων. Πασχίζει το σύστημα να ξεχάσουμε ότι υπάρχει και άλλος δρόμος, αυτός του αγώνα. Θέλει να διαγράψει την ιστορία και να την ξαναγράψει όπως το συμφέρει.

Μας τρομοκρατούν γιατί μας φοβούνται!

Γιατί περνάνε νόμους για την ποινικοποίηση της απεργίας και τη νομιμοποίηση της απεργοσπασίας αν τελικά οι απεργίες δεν έχουν κανένα νόημα; Γιατί βάζουν χέρι και προσπαθούν να ελέγξουν τα σωματεία με φακέλωμα και ηλεκτρονικές ψηφοφορίες εάν αυτά δεν έχει νόημα να υπάρχουν ή είναι παρωχημένα; Γιατί σέρνουν στα δικαστήρια και απολύουν εκδικητικά όσους αγωνίζονται και πηγαίνουν κόντρα στην επίθεση αν οι αγώνες είναι ξεπερασμένοι και δεν καταφέρνουν τίποτα;

Επειδή γνωρίζουν ότι οι εργαζόμενοι έχουν τη δύναμη και μπορούν να νικήσουν μέσα από τον δρόμο της συλλογικής πάλης και του αγώνα!

Γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα σωματεία και η απεργία είναι όπλα στα χέρια μας!

Τρέμουν τη στιγμή που η οργή και η αγανάκτηση θα γίνει συλλογικός και ανυποχώρητος αγώνας!

Αυτήν τη στιγμή καλούμαστε να προκαλέσουμε το συντομότερο δυνατό, για να ξαναβγούν οι εργαζόμενοι στο προσκήνιο. Για να μπορέσουν να στηριχθούν στις δικές τους δυνάμεις κόντρα στο σύστημα και τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, που το μόνο που ξέρει είναι να βάζει ταφόπλακα σε κάθε προσπάθεια συγκρότησης αγώνων.

Για να γυρίσουν την πλάτη στις δυνάμεις του ρεφορμισμού, που βλέπουν λύσεις σε κυβερνητικές αλλαγές. Που ενισχύουν τη λογική της ανάθεσης και δίνουν «απαντήσεις» μέσα από προτάσεις νόμων στη Βουλή. Που βγάζουν μπροστά τα «αγωνιστικά ΔΣ» για να υποκαταστήσουν τον αγώνα που πρέπει

να δώσουν σύσσωμοι οι εργαζόμενοι. Που εντέλει η ύπαρξή τους είναι σύμφυτη με τον συμβιβασμό και την υποταγή στον αρνητικό συσχετισμό και κάνουν ό,τι μπορούν για να αποφύγουν τη συγκρότηση πραγματικών όρων για την ανατροπή του.

Σε αυτήν, λοιπόν, την κατεύθυνση και για να μπορέσουμε να οργανώσουμε καλύτερα τον αγώνα μας, να συζητήσουμε για την ταξική, εργατική κατεύθυνση της διεκδίκησης και της αντίστασης στο κεφάλαιο και την εργοδοσία, η ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ κάνει ΑΝΟΙΧΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ, όλους τους ταξικούς αγωνιστές που αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους σαν κομμάτι της λύσης απέναντι στο πρόβλημα που λέγεται καπιταλιστική κυριαρχία και εκμετάλλευση, να συμμετάσχουν στην Πανελλαδική Σύσκεψη.

Κανείς δεν θα μας χαρίσει τίποτα αν δεν το πάρουμε μόνοι μας!

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΣΥΣΚΕΨΗΣ

Σάββατο 14 Φεβρουαρίου (Εναρξη 2:00 μ.μ.)

Το νέο τοπίο που έχει διαμορφώσει η επίθεση στα εργατικά δικαιώματα

Θα ακολουθήσει Λαϊκό Γλέντι με τους:

Βασιλική Τσιφτσή - τραγούδι
Γιώργο Μπεκιάρη - κιθάρα, τραγούδι
Παύλο Εμμανουηλίδη- μπουζούκι, τραγούδι

Κυριακή 15 Φεβρουαρίου (Εναρξη 10:00 π.μ.)

Σε ποιά βάση θα γίνει η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος;

Πολύνεκρο εργοδοτικό έγκλημα στο εργοστάσιο «Βιολάντα» στα Τρίκαλα

Η αντεργατική πολιτική και η ασυδοσία του κεφαλαίου σκοτώνουν την εργατική τάξη

Οργή και θλίψη έχει προκαλέσει στους εργαζόμενους και στον λαό όλης της χώρας ο θάνατος των πέντε εργατριών στο εργοστάσιο της μπισκοτοβιομηχανίας «Βιολάντα» στα Τρίκαλα. Οι εργάτριες έχασαν τη ζωή τους από έκρηξη που σημειώθηκε στο υπόγειο του κτιρίου που εργάζονταν. Κοντά στο κτίριο υπήρχαν δεξαμενές προπανίου που, μέσω σωληνώσεων που περνούσαν κάτω από δρόμο, τροφοδοτούσαν με καύσιμο τους φούρνους στο ισόγειο του κτιρίου. Η αρχή φαίνεται πως έγινε το περασμένο καλοκαίρι, όταν πραγματοποιήθηκαν εργασίες ασφαλοποίησης στον δρόμο κάτω απ' τον οποίο περνούσαν οι σωλήνες. Το βάρος των οχημάτων που χρησιμοποιήθηκαν προκάλεσε τρύπημα των σωλήνων και μόνιμη διαρροή προπανίου. Αυτό περνούσε μέσα απ' το έδαφος και για μήνες συγκεντρωνόταν στο υπόγειο του κτιρίου. Όταν η συκέντρωση έφτασε σε εκρήξιμο επίπεδο, ένας σπινθήρας από ηλεκτρικό μοτέρ που λειτουργούσε στον χώρο ήταν αρκετός για να προκαλέσει την τεράστια έκρηξη που έκαψε ζωντανές τις εργάτριες, κατεδάφισε ολόκληρη αυτή την πτέρυγα του εργοστασίου και έγινε αισθητή σε ακτίνα 8 χιλιομέτρων, και μέσα στην πόλη των Τρικάλων. Εφτά ακόμα εργάτριες και εργάτες, που μεταφέρθηκαν με τραύματα στο νοσοκομείο, γλίτωσαν τη ζωή τους από τύχη, καθώς βρίσκονταν λίγο πιο μακριά απ' το σημείο της έκρηξης.

Τις ώρες και μέρες μετά το έγκλημα, τα ΜΜΕ ξεκίνησαν μια εκστρατεία «ξεπλύματος» της επιχείρησης και του ιδιοκτήτη υποστηρίζοντας ότι αυτό το «μεμονωμένο περιστατικό» δεν αντιπροσωπεύει τη διαχρονική στάση της εταιρίας. Πλούσια τα ρεπορτάζ σε σάιτ και δελτία για μια επιχείρηση που αποτελεί «κόσμημα» στην αγορά, για την ελληνική ταυτότητα των προϊόντων, για την εταιρία που ανταγωνίζεται πολυεθνικούς κολοσσούς και για την ανάγκη στήριξής της για να μην πληγεί η επιχειρηματικότητα της χώρας. Κυβερνητικοί παράγοντες μίλησαν για «σύγχρονο εργοστάσιο» με «τελευταία τεχνολογία» και «όλα τα επίπεδα ασφάλειας» και υποκριτικά συζητάνε για διερεύνηση της υπόθεσης και απόδοση ευθυνών.

Κάνουν πως ξεχνάνε ότι αυτοί οι ίδιοι υπηρέτησαν και υπηρετούν την επίθεση απέναντι στον κόσμο της δουλειάς. Τους αντεργατικούς νόμους που έχουν ψηφίσει δίνοντας το ελεύθερο στην εργοδοσία για εκμετάλλευση της εργατικής τάξης χωρίς κανένα όριο και κόστος. Η αντεργατική πολιτική των ξεχειλωμένων ωραρίων, των πενιχρών μεροκάματων και της πλήρους έλλειψης μέτρων ουσιαστικής ασφάλειας στους χώρους δουλειάς είναι το εκρηκτικό μίγμα που οδηγεί σε εκατοντάδες εργάτες νεκρούς και σκατεμένους στον βωμό του κέρδους. Η κατεύθυνση της πλήρους υποταγής όλης της κοινωνίας στα συμφέροντα του κεφαλαίου είναι το έδαφος των εργοδοτικών εγκλημάτων.

Σ' αυτό το έδαφος τόσο η εργοδοσία της «Βιολάντα» όσο κι οι κρατικοί μηχανισμοί ένωσαν των «άνεση» να αγνοούν τις διαμαρτυρίες των εργατριών, για τη χρόνια έλλειψη συντήρησης των εγκα-

ταστάσεων και των μηχανημάτων, για τις ελλείψεις υποδομές, ακόμα και για τη μυρωδιά του προπανίου που είχε κατακλύσει τους χώρους. Μια μυρωδιά που οφείλεται στις ουσίες (μερκαπτάνες) που υποχρεωτικά προστίθενται στο προπάνιο κατά την παραγωγή του στα διυλιστήρια παντού στον κόσμο, ακριβώς με σκοπό να γίνεται αντιληπτή η παρουσία του, γιατί απ' τη φύση του είναι ένα καύσιμο αέριο, αόρατο, άοσμο και βαρύτερο απ' τον αέρα, επομένως συγκεντρώνεται χαμηλά και δημιουργεί εκρήξιμη ατμόσφαιρα.

Στην ίδια βάση, της απρόσκοπτης υπηρέτησης των συμφερόντων του κεφαλαίου, βιομηχανικοί χώροι μπορούν να λειτουργούν χωρίς κανέναν έλεγχο, με μόνη υποχρέωση να δηλώνουν ότι «έχουν λάβει τα προβλεπόμενα μέτρα»,

άντε και να καταθέτουν «μελέτες» που δεν ελέγχει κανείς, και να είναι τυπικά καλυμμένοι απέναντι στις νομικές απαιτήσεις. Έτσι καταλήγουν εργοστάσια όπως της «Βιολάντα» να λειτουργούν επί χρόνια χωρίς οι δύο δεξαμενές και το υπόγειο να φαίνονται σε οποιοδήποτε σχέδιο, να συμπεριλαμβάνονται σε οποιαδήποτε μελέτη, να υπάρχει οποιοδήποτε μέτρο αποτροπής μιας τέτοιας εξέλιξης. Με τον τεχνικό ασφαλείας να καταθέτει ότι, ως εξωτερικός συνεργάτης με συμβουλευτικό ρόλο, δεν είχε ιδέα για την κατάσταση. Με τον ιδιοκτήτη να καταθέτει ότι «είχε ενημερωθεί», αλλά, με τις εγκαταστάσεις του ασφαλισμένες για δεκάδες εκατομμύρια, δεν φρόντισε για τίποτα. Σ' ένα εργοστάσιο με 24ωρες βάρδιες που η παραγωγή δεν σταματά, οποιαδήποτε διαδικασία συντήρησης και

ενίσχυσης των μέτρων ασφαλείας λογίζεται απ' την εργοδοσία ως «περιττό έξοδο» και «γραφειοκρατικό εμπόδιο» (για να θυμηθούμε την προπαγάνδα που συνοδεύει κάθε «αναπτυξιακό νόμο»).

Μπροστά στο κυνήγι των κερδών, η ζωή των εργατών δεν μετράει. Η αξία της εκμηδενίζεται όπως τα μεροκάματα, η φωνή της καταστέλλεται με τρομοκρατία και απαγόρευση ακόμα και της σκέψης για συνδικαλιστική οργάνωση. Η δικαίη οργή για το έγκλημα της εργοδοσίας και της αντεργατικής πολιτικής δεν μπορεί να εκτονωθεί με μια-δυο μέρες τοπικών και κλαδικών απεργιών. Πρέπει να γίνει μόνιμη οργάνωση και μαζική πάλη ενάντια στη δολοφονική πολιτική και την εργοδοτική ασυδοσία, για δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Τι είδους συλλογικές συμβάσεις υπόσχεται η κυβέρνηση;

Για συλλογικές συμβάσεις σε «αναμονή επέκτασης» κάνει λόγο η κυβερνητική προπαγάνδα που συνοδεύει το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο για τις συλλογικές συμβάσεις, στη βάση της «κοινωνικής συμφωνίας» της με τη ΓΣΕΕ και τις μεγάλες εργοδοτικές ενώσεις. Σε δημοσιεύματα αναφέρονται 15 κλαδικές ΣΣΕ που γράφεται πως έχουν υπογραφεί αλλά είτε ο έλεγχος της αντιπροσωπευτικότητας της εργοδοτικής ένωσης «δεν είναι εφικτός», είτε κάποια απ' τις δυο πλευρές (συνδικαλιστική ή εργοδοτική οργάνωση) δεν είναι γραμμένη στο αντίστοιχο ηλεκτρονικό μητρώο (ΓΕΜΗΣΟΕ ή ΓΕΜΗΟΕ). Αν και σε περιπτώσεις όπως της εστίασης, δεν υπάρχει ακόμα υπογραφή αλλά η διαδικασία βρίσκεται στον ΟΜΕΔ, έχουν σημασία και τα χαρακτηριστικά αυτών των συμβάσεων. Ειδικά καθώς η επιχειρηματολογία της κυβέρνησης, μαζί με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, είναι ότι ο

νόμος έρχεται να «ενισχύσει» και να «προστατεύσει» τους εργαζόμενους. Αυτή τη φορά αυξάνοντας την «κάλυψη από ΣΣΕ», στους προηγούμενους ήταν με 13ωρα, με ωράρια-λάστιχο, με απλήρωτες υπερωρίες, με σπαστές άδειες κ.ο.κ.

Ανάμεσα στους κλάδους που περιμένουν το νέο ευεργέτημα της κυβέρνησης αναφέρονται τα καλλυντικά, η χημική βιομηχανία, το μέταλλο, οι ασφαλιστικές εταιρίες, η οικοδομή και η εστίαση. Ειδικά η τελευταία αφορά δυνητικά 450.000 εργαζόμενους. Η προηγούμενη κλαδική σύμβαση στην εστίαση, υπογεγραμμένη απ' την Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στο Επισιτισμό και τον Τουρισμό (ΠΟΕΕΤ) τον Ιούνιο του 2023, είχε τότε συνδεθεί με τον επερχόμενο «νόμο Γεωργιάδη». Την ώρα που το υπουργείο νομοθετούσε την επέκταση της δήμερης δουλειάς και παρουσίαζε σαν φιλεργατική ρύθμιση την προσαύ-

ξηση κατά 40%, η ΠΟΕΕΤ είχε ήδη υπογράψει τη δυνατότητα των εργοδοτών της εστίασης ν' απασχολούν έναν εργαζόμενο σε μέρα που έχει ρεπό, δηλαδή έκτε μέσα στη βδομάδα, και μάλιστα μόνο με το κανονικό ημερομίσθιο χωρίς προσαύξηση! Παράλληλα, οι προσαυξήσεις για Κυριακές, αργίες και νύχτες συμφωνούνταν να υπολογίζονται επί του κατώτατου ημερομισθίου (που ορίζει η κυβέρνηση), όχι επί των μισθών που καθόριζε η σύμβαση. Εν τω μεταξύ, στην κλαδική ΣΣΕ για τον τουρισμό που βρίσκεται σε ισχύ, η ΠΟΕΕΤ έχει υπογράψει: κατάργηση της υποχρέωσης συνεχούς διήμερης ανάπαυσης· δυνατότητα μιας ώρας πρόσθετης εργασίας κάθε μέρα χωρίς προσαύξηση εφόσον ο μέσος όρος 8 βδομάδων είναι 40ωρο· δουλειά σε ρεπό χωρίς προσαύξηση αν η πληρότητα του ξενοδοχείου είναι >70%· μικρότερους μισθούς σε «φθηνά» ξενοδοχεία (αν τα δωμάτια χρεώνονται

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν ανάγκη από «κοινωνική συμφωνία» αλλά από ταξική πάλη!

Προς ψήφιση οδηγείται με τη μορφή νομοσχεδίου το αμέσως επόμενο διάστημα το αποτέλεσμα της «διαβούλευσης» που έκανε η ηγεσία της ΓΣΕΕ πίσω από τις πλάτες των εργαζομένων μαζί με το υπουργείο Εργασίας, τον ΣΕΒ και τις άλλες εργοδοτικές ενώσεις. Η κυβέρνηση και η Κεραμέως, περιχαρείς ανακοίνωσαν ότι η «συμφωνία» θα εξασφαλίσει νέες, καλύτερες συλλογικές συμβάσεις στους εργαζόμενους! Αλλά μήπως και όταν ψήφιζαν τις απλήρωτες υπερωρίες, το 13ωρο και τις μειώσεις μισθών, κυβέρνηση και υπουργοί δεν δήλωναν ότι «διασφαλίζουν» τα δικαιώματα των εργαζόμενων;

Μαζεύτηκαν λοιπόν όλοι οι εχθροί της εργατικής τάξης. Οι κατεξοχήν ταξικοί εχθροί της, οι εργοδότες, που παραγγέλνουν και λαμβάνουν τα νομοσχέδια. Η κυβέρνηση, που τους υπηρετεί. Και οι πολιτικοί τους πράκτορες μέσα στο εργατικό κίνημα, οι συνεργάτες τους, αυτοί που προέρχονται από τα ίδια κόμματα που ψηφίζουν τα ίδια νομοσχέδια: η σημερινή ηγεσία της ΓΣΕΕ. Είναι φανερό τι είδους «συλλογικές συμβάσεις» θέλουν. Κομμένες και ραμμένες στα μέτρα του κεφαλαίου!

Όπως έχουμε ήδη εξηγήσει, αυτές δεν θα είναι συλλογικές συμβάσεις που θα προκύπτουν από την πάλη των εργαζομένων. Στην ουσία, δεν θα κατοχυρώνουν δικαιώματα. Θα περιέχουν μόνο τις υποχρεώσεις των εργαζομένων και τις επιταγές της εργοδοσίας. Δεν θα είναι πραγματικές συλλογικές συμβάσεις, αλλά «κανονισμοί εργασίας». Θα έχουν μέσα τα δημερα, τα 13ωρα, τη «διευθέτηση του ωραρίου», το σπάσιμο των αδειών, τις Κυριακές, όλα τα νέα μέτρα. Γίνεται φανερό για όποιον έχει έστω και λίγη ταξική συνείδηση, ότι όλη αυτή η σκόνη της Ευρωπαϊκής Οδηγίας για τη δήθεν «επέκταση» των συλλογικών συμβάσεων γίνεται με όρους πλήρως ελεγχόμενους από το κεφάλαιο και ότι καμία κοσμογο-

νία δεν συντελείται υπέρ των... «συλλογικών διαπραγματεύσεων».

Με χίλια νήματα δεμένη η διαδικασία

Άλλωστε, η διαδικασία υπογραφής συλλογικής σύμβασης παραμένει δεμένη με χίλια αντεργατικά νήματα. Μια συλλογική σύμβαση πρέπει οπωσδήποτε να υπογράφεται μέσα στα όρια της «δημοοικονομικής πολιτικής» και των οδηγιών της ΕΕ. Κάθε σωματείο πριν υπογράψει, υποχρεούται να φτιάξει «μελέτη ανταγωνιστικότητας», και μόνο αν κριθεί ότι δεν θίγεται η κερδοφορία του κλάδου, μπορεί να πάρει κάποια ψίκουλα ως «αύξηση». Το υπουργείο Εργασίας διατηρεί το δικαίωμα επέμβασης και έγκρισης στις συμβάσεις αυτές! Και, φυσικά, προϋπόθεση για τη συζήτηση είναι η αποδοχή του αντεργατικού νομοθετικού πλαισίου. Μάλιστα, ακόμα κι αν μια σύμβαση κηρυχτεί υποχρεωτική για έναν κλάδο, κάθε επιχείρηση διατηρεί τη δυνατότητα να εξαιρεθεί αν επικαλεστεί «οικονομικά προβλήματα».

Δίνουν ρόλο στον εργοδοτικό συνδικαλισμό

«Σαν γύφτικο σκεπάρνι» κορδωνόταν και παρουσίαζε ο Παναγόπουλος τις λεγόμενες «κατακτήσεις» της «συμφωνίας» στην πρόσφατη ολομέλεια της ΓΣΕΕ. «Πήραμε την επεκτασιμότητα και τη μετενέργεια», διατυμπανίζει. Μάλιστα, ο ίδιος ως εκπρόσωπος της ΓΣΕΕ, διατηρεί το δικαίωμα να υπογράψει και να «εγγυάται» τις κλαδικές συλλογικές συμβάσεις! Μετά την υπογραφή του στον κλάδο του μετάλλου (για την οποία απευθύνθηκε στον πρόεδρο του ΣΕΒ κατά τη διάρκεια της παρουσίας της «συμφωνίας» πέρσι στο υπουργείο), έχει βάλει πλώρη να υπογράψει και για τον επισιτισμό.

Το κεφάλαιο αναστηλώνει τον ρόλο του εργοδοτικού συνδικαλισμού, που αναλαμβάνει να προωθεί τις συμβάσεις χωρίς κινητοποιήσεις, μακριά από τους εργαζόμενους, με τους τελευταίους να ενημερώνονται για τα αποτελέσματα αν μπουαν κάποια ευρώ παραπάνω στον λογαριασμό τους, λόγω του ότι ο εργοδό-

της τους έχει συγκεκριμένο ΚΑΔ... Αν και ο Παναγόπουλος θα υπογράψει κλαδικές συλλογικές συμβάσεις, συνεχίζει να μην μπορεί να υπογράψει τον κατώτατο μισθό, τον οποίον θα ορίζει η κυβέρνηση, με άλλοθι τον... αλγόριθμο. Δεν υπογράφει λοιπόν ο Παναγόπουλος τη σύμβασή «του», αλλά θα υπογράψει τις συμβάσεις των άλλων!

Χρυσώνουν το χάπι του ΓΕΜΗΣΟΕ

Για να περάσει αυτή η διαδικασία, απαιτούνται σωματεία ελεγχόμενα και ξεδοντιασμένα, υποταγμένα στην αστική νομιμότητα. Και επειδή το «χάπι» του ΓΕΜΗΣΟΕ και του φακελώματος ήταν δύσκολο να το καταπιεί ακόμα κι ο αστικός και ρεφορμιστικός συνδικαλισμός, η κυβέρνηση το χρύσωσε... Ελαστικοποιεί λίγο τους όρους του φακελώματος, ζητάει τη ρητή συγκατάθεση των μελών κάθε ΔΣ, πλην όμως το έχει καταστήσει υποχρεωτικό για οποιαδήποτε υπογραφή αν θέλουν η σύμβαση να επεκταθεί. Και έχει δώσει έτοιμο το επιχείρημα: «για να υπογράψουμε, συνάδελφοι, πρέπει να γραφτούμε, για να αναγνωρίσουμε ως εκπρόσωποι».

Αυτή η υποχώρηση φυσικά μπορεί να ντυθεί και με «ταξικές κορώνες» από τη μεριά του ΠΑΜΕ, που έχει παραμάσχαλα τα διάφορα πολυσέλιδα σχέδια συλλογικών συμβάσεων και περιμένει, λέει, να τα επιβάλει στην εργοδοσία!

Τι έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν ανάγκη από «συλλογικές διαπραγματεύσεις» γενικά και αόριστα. Έχουν ανάγκη από οργάνωση, από αποτελεσματικότερη διεξαγωγή της ταξικής πάλης, από ανυποχώρητους απεργιακούς αγώνες. Έχουν ανάγκη από γερά σωματεία, που θα κάνουν πέρα τις αστικές και ρεφορμιστικές ηγεσίες και θα παλέψουν από τα κάτω, με οργάνωση, για καλύτερους όρους δουλειάς, για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Η «κοινωνική συμφωνία», και πολύ περισσότερο ως νόμος του κράτους, είναι συμφωνία των εχθρών της εργατικής τάξης εναντίον της. Μόνο με την καταγγελία της, μπορεί το εργατικό κίνημα να κάνει οποιοδήποτε βήμα μπροστά.

<55€ τη βραδιά)· εξαίρεση των μικρότερων ξενοδοχείων απ' το 5ήμερο/40ωρο.

Όσον αφορά τη σύμβαση του μετάλλου, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες καμαρώνουν ότι προβλέπει αμοιβές πολύ μεγαλύτερες απ' τον κατώτατο. 7 τριετίες προϋπηρεσίας (με οροφή στο 34% έναντι του 30% της ΕΓΣΣΕ), επίδομα γάμου (όπως στην ΕΓΣΣΕ), δεκαετίας στον ίδιο εργοδότη, ανθυγιεινής εργασίας, αναρρίχησης, επίβλεψης, και χρήσης συσκευών ηλεκτροσυγκόλλησης με αδρανή αέρια. Επιπλέον, προβλέπει 37,5ωρο σε όσους δουλεύουν σε πλοία στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη. Αν όμως λάβει κανείς υπ' όψη τις συνθήκες και τις απαιτήσεις αυτής της δουλειάς, πόσο «ανώτερος» του κατώτατου (880€) είναι ένας βασικός μισθός που για ηλεκτροσυγκολλητή Α' τάξης (η ανώτερη κατηγορία) ξεκινάει από 1.186,85€ και μετά από 21 χρόνια δουλειάς «τερματίζει» στα 1.712,19€; Πόσο «ανώτερο» του κατώτατου (39,30€) είναι τα ημερομίσθια απ' τον ανειδίκευτο εργάτη (44,94€) μέχρι τον τεχνίτη (46,59€); Και πόσο μακριά είναι οι όροι στον κλάδο σε σχέση με π.χ. το 2009, όταν από τότε τιμές έχουν αυξηθεί (επίσημα) κατά 27,5% ενώ οι αμοιβές στη ΣΣΕ κατά

17,5%, και η ηλικία συνταξιοδότησης απ' τα 55 στα 62 έτη;

Η ΣΣΕ των οικοδόμων, που υπογράφηκε στις αρχές του 2025 με διετή διάρκεια (αν και πρόκειται τυπικά για ομοιοεπαγγελματική και το νομοσχέδιο ως τώρα αναφέρεται σε κλαδικές) έχει παρόμοια επιδόματα. 6 τριετίες από 5%, επίδομα γάμου, εκπαίδευσης, σκαλωσιάς >30μ, υπόγειων έργων, θαλάσσιων έργων, και τέκνων. Τα βασικά όμως ημερομίσθια είναι ως και 20% μικρότερα απ' το 2009: για τον ανειδίκευτο, σήμερα είναι στα 43€ (ήταν 52,35€), ενώ για τον τεχνίτη (η ανώτερη κατηγορία) σήμερα είναι στα 50€ (ήταν 61,93€).

Στα παραπάνω πρέπει να προστεθεί ότι όλα τα επιδόματα σε συλλογικές συμβάσεις σχετικά με προϋπηρεσία (τριετίες κ.ά.) υπόκεινται στην «αναστολή ισχύος» που επιβλήθηκε στις 14/2/2012 και άρθηκε (προσωρινά) από 1/1/2024. Επομένως, σ' όλες τις περιπτώσεις η 12ετία παραμένει μισθολογικά «χαμένη», με μόλις ελάχιστες επιχειρησιακές ΣΣΕ να προβλέπουν ρητά την εξαίρεση απ' αυτή τη μνημονιακή διάταξη.

Ακόμα λοιπόν και στις συλλογικές συμβάσεις που κάποιοι παρουσιάζουν σαν «πρότυπο» και η κυβέρνηση υπό-

σχεται διευκόλυνση της κήρυξής τους υποχρεωτικές (εφόσον συμφωνούν ΓΣΕΕ και κάποια απ' τις μεγάλες εργοδοτικές ενώσεις), το αποτέλεσμα για τους εργαζόμενους είναι πενιχρό. Το σύστημα επιδιώκει «ν' ανοίξει τον δρόμο» όχι γενικά στις συλλογικές συμβάσεις, αλλά συγκεκριμένα σ' αυτές που το εξυπηρετούν. Που αναπαράγουν τις ρυθμίσεις των αντεργατικών νόμων, που διατηρούν τους μισθούς στα τάρταρα, που δεν θέτουν διεκδικήσεις έξω απ' τις «αντοχές της οικονομίας». Γι' αυτό η επέκταση, για παράδειγμα, της προηγούμενης ΣΣΕ του επισιτισμού δεν είχε καμιά επίδραση στις συνθήκες στον κλάδο. Γι' αυτό το τωρινό νομοσχέδιο δίνει ρόλο στις συνδικαλιστικές ηγεσίες με αντάλλαγμα το δικαίωμα των εργαζομένων στον ελεύθερο συνδικαλισμό.

Πραγματικές συλλογικές συμβάσεις, που θα βελτιώνουν τη θέση των εργαζομένων, δεν θα χαρίσει καμιά κυβέρνηση και καμιά εργοδοσία, χωρίς μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις. Η διεκδικησή τους απαιτεί τη συγκρότηση των εργαζομένων, των οργάνων τους και της πάλης τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση, κάθε εργαζόμενος είναι κομμάτι της απάντησης.

Εποχικό επίδομα

Η άμεση καταβολή του είναι αναφαίρετο δικαίωμα των εργαζομένων!

Σε τεράστιο φιάσκο κατέληξε η εφαρμογή της ρύθμισης για την καταβολή του εποχικού επιδόματος μέσω προπληρωμένης κάρτας, λειτουργώντας στην πράξη ως όχημα αποκλεισμού για χιλιάδες ανέργους. Πρόκειται για τους χιλιάδες εποχικούς εργαζόμενους, οι οποίοι βρίσκονται αντιμετώπι με ζήτημα επιβίωσης έπειτα από μήνες υπερ-εντατικοποιημένης εργασίας στη γαλέρα του τουρισμού και του επισιτισμού.

Εργαζόμενοι κατήγγειλαν ότι ενώ αιτήθηκαν ένταξη στο επίδομα από τον Νοέμβριο του προηγούμενου έτους, δηλαδή με τη λήξη της σεζόν, η προπληρωμένη κάρτα δεν έφτασε έγκαιρα στα χέρια τους. Αποτέλεσμα, να παραμείνουν απλήρωτοι 150.000 εργαζόμενοι στην εστίαση και τον τουρισμό μέχρι

και τις αρχές του 2026! Παράλληλα, στο φόντο της διάλυσης των ΕΛΤΑ σε όλη τη χώρα, οι εργαζόμενοι βρέθηκαν στον αέρα, περιμένοντας την παραλαβή της κάρτας που θα τους εξασφαλίσει την πρόσβαση στο επίδομα. Ωστόσο, δεν είναι η πρώτη φορά που εργαζόμενοι έρχονται αντιμέτωποι με τέτοιου είδους αποκλεισμό. Αναπληρωτές και αναπληρώτριες στην εκπαίδευση, που εντάσσονται κάθε καλοκαίρι στα μητρώα της ΔΥΠΑ και βιοπορίζονται από το επίδομα ανεργίας, κατήγγειλαν τεράστιες καθυστερήσεις στην απόκτηση της προπληρωμένης κάρτας την προηγούμενη χρονιά. Επιβεβαιώνεται περίτρανα η ανετοιμότητα και, κυρίως, η αδιαφορία του κράτους απέναντι στον εργαζόμενο λαό, την ίδια στιγμή που αυτονόητες παροχές κατακερματίζονται

(σπάσιμο επιδόματος σε 2 μέρη με την εφαρμογή προπληρωμένης κάρτας), ενώ τα κριτήρια για την απόκτησή τους αυστηροποιούνται, με απώτερο σκοπό να μπει «κόφτης» ακόμα και στα πενιχρά επιδόματα που δίνει το κράτος.

Οι εργαζόμενοι κι οι εργαζόμενες σε τουρισμό και επισιτισμό βρίσκονται μόλις εκτεθειμένοι απέναντι σε κράτος και εργοδότη. Αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμο κομμάτι του εργαζόμενου λαού, στον απόηχο της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων και της εφαρμογής των αντιλαϊκών νόμων που βάζουν ταφόπλακα στα δικαιώματα του κλάδου. Είναι όλοι εκείνοι που δουλεύουν σπαστά και κυλιόμενα, 12ωρα χωρίς ρεπό, εργαζόμενοι με δυο και τρεις δουλειές για να καλυφθούν οι βασικές ανάγκες και να βγει η χρονιά. Είναι όλοι αυτοί που φορτώνονται στις πλάτες τους τη «βαριά βιομηχανία» της χώρας και γίνονται θυσία κάθε χρόνο, τη στιγμή που οι εργοδότες τους διαμαρτύρονται στα κανάλια ότι «κανένας δεν έρχεται να δουλέψει» στις γαλέρες των νησιών, για ψίκουλα που δεν φτάνουν ούτε μέχρι τον επόμενο μήνα.

Το εποχικό επίδομα δεν αποτελεί προνόμιο αλλά αναφαίρετο δικαίωμα των εργαζομένων. Είναι αποκλειστική ευθύνη του κράτους να το παρέχει

σε όλους τους εργαζομένους και η όποια καθυστέρηση/στέρησή του θέτει ζήτημα επιβίωσης για τον λαό. Η εφαρμογή της προπληρωμένης κάρτας ως μέσο για την καταβολή των εποχικών (και μη) επιδομάτων αποτελεί άλλο ένα εργαλείο για να μπορέσει να κλείσει σιγά σιγά η στρόφιγγα για όσους επιδοτούνται. Οι δηλώσεις του υπουργείου Εργασίας, που θέλει ουσιαστικά να μετακυλήσει τις ευθύνες αλλού, δεν πείθουν κανέναν.

Είναι ζήτημα πάλης και διεκδίκησης για τους εποχικούς εργαζόμενους και τον λαό συνολικά η καταβολή επιδόματος! Η όποια καθυστέρηση και αλλαγή στην επιδότηση αποτελεί ευθύ χτύπημα στο δικαίωμα σε αξιοπρεπή διαβίωση. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, που έχουν ευθύνη για τις συνθήκες που έχουν επιβάλει οι εργοδότες στον κλάδο, αρκούνται σε απλές καταγγελίες. Αυτό που χρειαζόμαστε οι εργαζόμενοι δεν είναι παραπέρα υποταγή, αλλά οργάνωση και συγκρότηση των δικών μας δυνάμεων, με σωματεία ζωντανά, απέναντι στο μαύρο τοπίο που μας πλασάρουν ως κανονικότητα. Να αντισταθούμε στις αλλαγές στα επιδόματα που επιβάλει η κυβέρνηση και δείχνουν ήδη τα αποτελέσματά τους και να διεκδικήσουμε επιδότηση για όλο το διάστημα της ανεργίας, που να καλύπτει το κόστος της ζωής.

«Νόμιμοι» αλλά αναλώσιμοι

Στρατιές μεταναστών εργατών για τις ανάγκες του κεφαλαίου, με όρους εργασιακού μεσαίωνα

Μετά τη σκλήρυνση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής με το δόγμα «ξεζούμισμα ή εκδίωξη», τη σκλήρυνση παροχής ασύλου, τις μαζικές εξώσεις από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, την «πρακτική άσκηση» για πρόσφυγες και μετανάστες με μισθούς πείνας και καθεστώς εργασιακής ομηρίας στο όνομα της δήθεν «ένταξής» τους στην αγορά εργασίας, η κυβέρνηση προχωρά στο επόμενο βήμα. Το κράτος, ως πιστός διαχειριστής των συμφερόντων του κεφαλαίου, παγώνει και επεκτείνει την υπερεκμετάλλευση προσφύγων και μεταναστών, αυτή τη φορά μέσω νέου νομοσχεδίου του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου. Στο όνομα των «αναγκών της οικονομίας» και ύστερα από ασφυκτικές πιέσεις του κεφαλαίου, ανοίγει ο δρόμος για την έλευση έως και 400.000 μετακλητών εργαζομένων από τρίτες χώρες, με καθεστώς προσωρινής παραμονής και περιορισμένων δικαιωμάτων.

Πρόκειται για μια πολιτική που έρχεται να καλύψει τις ανάγκες της κερδοφορίας του κεφαλαίου κυρίως στους τομείς του τουρισμού, της γεωργίας και των κατασκευών, μετατρέποντας τους μετανάστες σε αναλώσιμα εργαλεία, την ίδια στιγμή που εντείνεται συνολικά η επίθεση στα δικαιώματα όλων των εργαζομένων. Η κυβέρνηση εμφανίζει αυτή την πολιτική ως «οργάνωση της νόμιμης μετανάστευσης» και «κάλυψη των ελλείψεων εργατικού δυναμικού». Για εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες εργάτες, ωστόσο, αυτή η πολιτική σημαίνει υπερεκμετάλλευση, εργασιακή ομηρία και μόνιμη ανασφάλεια. Η λεγόμενη «νόμιμη εργασία» μεταφράζεται σε

μετακλήσεις ορισμένου χρόνου, άδειες διαμονής δεμένες με τον εργοδότη και υπό την απειλή απέλασης, μισθοί πείνας και εξαντλητικά ωράρια. Ο μετανάστης εργάτης καλείται να δουλέψει όσο τον χρειάζονται οι εργοδότες και να εξαφανιστεί πριν αποκτήσει δικαιώματα, πριν οργανωθεί, πριν διεκδικήσει.

Στα πλαίσια της διαβούλευσης του νομοσχεδίου μάλιστα, το κεφάλαιο πιέζει ανοιχτά την κυβέρνηση για περαιτέρω διευκόλυνση των διαδικασιών. Οι ξενοδόχοι απαιτούν ταχύτερες εγκρίσεις, λιγότερους ελέγχους, μεγαλύτερη ευελιξία. Όχι, φυσικά, για να εξασφαλιστούν ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, αλλά για να φτάνουν εγκαίρως τα εργατικά χέρια που χρειάζονται. Άλλωστε, η κυβέρνηση έχει φροντίσει να διαμορφώσει ένα συνολικό πλαίσιο «εργασιακής ευελιξίας» για όλους τους εργαζόμενους -Έλληνες και μετανάστες- με τους αντεργατικούς νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη-Κεραμέως. Το οποίο συνυπάρχει αρμονικά μαζί με την ένταση της ρατσιστικής και φασιστικής ρητορικής.

Η επίθεση στους μετανάστες εργάτες δεν είναι ξεκομμένη από τη συνολική αντεργατική πολιτική. Με την καθιέρωση του εργασιακού μεσαίωνα και των μισθών πείνας για τους πιο ευάλωτους, συμπίεζονται τα δικαιώματα όλων. Η απάντηση σ' αυτήν την επίθεση περνάει μέσα από την κοινή οργάνωση και τον κοινό αγώνα Ελλήνων και μεταναστών εργατών, ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, για μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα και αξιοπρεπείς μισθούς για όλους, κόντρα στον ρατσισμό και τους τεχνητούς διαχωρισμούς μεταξύ των εργαζομένων.

Εκδηλώσεις των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Σε μια νέα χρονιά που φαίνεται ότι ανοίγει πολλές αντιδραστικές εξελίξεις στην εκπαίδευση, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών διοργανώνουν εκδηλώσεις, με βασικό επίδοκο την απάντηση στην επίθεση που δέχονται εκπαιδευτικοί, μαθητές αλλά και όλος ο λαός.

Η χρονιά έχει αρχίσει με την εκδίκαση των πειθαρχικών εκπαιδευτικών επειδή συμμετείχαν σε αποφάσεις των σωματείων τους να έχει ξεκινήσει, με την αξιολόγηση να περισφίγγει την καθημερινότητα μέσα στα σχολεία, με την ανακοίνωση για την προετοιμασία του εθνικού απολυτηρίου.

Κεντρικό ζήτημα η προετοιμασία μια κεντρικής μάχης στην εκπαίδευση, που μαζί με το μέτωπο με φοιτητές θα βάλει σαν στόχο την ανατροπή της αντιδραστικής επίθεσης στην εκπαίδευση.

Για αυτό τον λόγο διοργανώνονται οι εκδηλώσεις σε διάφορες πόλεις που παρεμβαίνουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών. Ξεκινώντας από την Αθήνα στις 07/02 στις 18:00 στο Καφέ «Εκτός των Τειχών» και συνεχίζοντας σε μια σειρά περιοχές (Θεσσαλονίκη, Ξάνθη, Κρήτη, Θεσσαλία), συζητάμε την προοπτική του μαζικού αγώνα ως τη μόνη απάντηση για την ανατροπή της επίθεσης.

Εθνικό Απολυτήριο Τηλ-«εκπαίδευση»
Διώξεις-Αργίες-Απολύσεις
«Νέο σχολείο» Αξιολόγηση Γνώσεις Σχολεία
ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!
ΕΤΟΥΣ ΜΑΖΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 7/2 6.00 μμ Βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών» Γραβιάς 10-12, Εθήρεια
Ομιλητές: Χρύσα Χοτζόγλου Διωκόμενη εκπαιδευτικός σε αργία Μέλος ΔΣ ΕΑΜΕ Πειραιά Δημήτρης Χατζηζουλάκης Διωκόμενος εκπαιδευτικός
Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών

1000 ΦΥΛΛΑ ΠΣ

Προλεταριακή Σημαία Στενά δεμένη με την ανάπτυξη και τις καμπές του κινήματός μας Υποχρεωμένη να κοιτάζει στο μέλλον!

Η Προλεταριακή Σημαία, στην τρίτη περίοδο που διανύει, επανεκδόθηκε και κυκλοφόρησε στις 10

Ιουλίου του 1982. Αμέσως μετά τη συνδιάσκεψη ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ), που πραγματοποιήθηκε στα τέλη Ιουνίου του 1982 και η οποία διέκοψε έναν επώδυνο κύκλο διάλυσης, βάζοντας εκ νέου όρους αντίστασης στα ισχυρά ρεύματα της εποχής για ενσωμάτωση στη σοσιαλδημοκρατία και τον ρεφορμισμό και σε επιλογές παραίτησης. Διένυσε μια μεγάλη περίοδο, σχεδόν 44 χρόνια, τη μεγαλύτερη περίοδο συνεχούς κυκλοφορίας και μια από τις πλέον μακροχρόνιες, για έντυπο του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος.

Πριν από αυτή, η Προλεταριακή Σημαία είχε δύο μικρότερες χρονικά, αλλά πολύ σημαντικές περιόδους έκδοσης. Η πρώτη, σε συνθήκες βαθιάς παρανομίας, από τον Νοέμβριο του 1968 μέχρι τις αρχές του 1971, στην αρχική δύσκολη φάση της στρατιωτικοφασιστικής δικτατορίας. Η δεύτερη, σχεδόν δυο χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας και ύστερα από την απώλεια του τίτλου Λαϊκής Δρόμος. Το πρώτο φύλλο της δεύτερης περιόδου κυκλοφόρησε στις 17 Νοέμβρη 1976, αμέσως μετά το ιδρυτικό συνέδριο του ΚΚΕ(μ-λ). Τότε η έκδοση ήταν εβδομαδιαία, βγήκαν συνολικά 240 φύλλα, με το τελευταίο στις 30 Μάη 1981. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίστηκε από την ορμητική ανάπτυξη της δράσης και επιρροής του ΚΚΕ(μ-λ). Η διακοπή, μέσω της αλλαγής του τίτλου Για μια Αριστερή Πολιτική, συνδέθηκε με την κορύφωση της εσωτερικής πολιτικής κρίσης και διαπάλης στο ΚΚΕ(μ-λ). Συνολικά παρήν, η ιστορία της Προλεταριακής Σημαίας είναι στενά δεμένη με την ανάπτυξη, τις μεγάλες καμπές, τις προκλήσεις, αλλά και τα προβλήματα που αντιμετώπισε το κίνημά μας.

Η Προλεταριακή Σημαία του 1982, δεκαπενθήμερη αυτή τη φορά, επανεκδόθηκε με έδρα τη Θεσσαλονίκη, μιας και εκεί υπήρχαν στην πρώτη φάση της ανασυγκρότησης οι προϋποθέσεις, πολιτικές και οργανωτικές, για τη δημιουργία συντακτικής και εκδοτικής ομάδας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τεχνικούς περιορισμούς, η εκτύπωση γινόταν με τη μέθοδο της λινοτυπίας, χωρίς διπλωτικές μηχανές, τη δουλειά των οποίων έκαναν σύντροφοι και συναγωνιστές εθελοντικά. Αυτοί οι περιορισμοί, αν και είχαν επιπτώσεις στην ανταπόκριση της εφημερίδας στην επικαιρότητα, στην έκταση των κειμένων, στην ευελιξία, στο στήσιμο των σελίδων κ.λπ., δεν την εμπόδισαν να ανταποκριθεί στις ανάγ-

κες της πολιτικής και ιδεολογικής πάλης, στην προβολή των θέσεων και αναλύσεων της οργάνωσης για τις διεθνείς και εσωτερικές εξελίξεις, αλλά και επεξεργασιών για τον σοσιαλισμό και την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος. Εκείνη την περίοδο υπήρξαν, μάλιστα, και οι πρώτες συστηματικές προσπάθειες να συνδεθεί η εφημερίδα με τους αγώνες της εργατικής τάξης και με χώρους εργασίας, ιδιαίτερα με εργοστασιακές απεργίες. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις η πολυήμερη απεργία στα «Μπισκότα Παπαδοπούλου» στη Θεσσαλονίκη, οι οικοδόμοι στην Αθήνα και οι εργαζόμενοι στον κλάδο του ιματισμού. Αν και με καθυστέρηση, η μεταφορά της σύνταξης και της έκδοσης στην Αθήνα το 1990 και το πέρασμα στη μέθοδο της φωτοσύνθεσης και του όφσσετ έλυσε αρκετά τεχνικά προβλήματα, βελτίωσε την εμφάνιση, έδωσε τη δυνατότητα για αύξηση των σελίδων και των χρονικών περιθωρίων για παρουσίαση και ανάλυση της επικαιρότητας. Από τότε η Σημαία συνέχισε αδιάλειπτα την παρουσία της, βασισμένη, όπως και στην πρώτη φάση, στην εθελοντική προσφορά πολλών δεκάδων συντρόφων και συντροφισσών, που έγραψαν και δούλεψαν νυχθημερόν με αυταπάνη στον τομέα της σύνταξης και της έκδοσης.

Αναμφίβολα το γεγονός πως η Προλεταριακή Σημαία διένυσε αυτή τη μεγάλη χρονική περίοδο, άντεξε στις δυσκολίες και δηλώνει παρούσα στις σημερινές συνθήκες αποτελεί μια κατάκτηση που γεννά δικαιολογημένα ικανοποίηση. Από την άλλη πλευρά, αυτή η πορεία δημιουργεί την υποχρέωση να γίνουν μεγαλύτερα, πιο γοργά και τολμηρά βήματα, έτσι ώστε να ανταποκριθεί στις σύγχρονες σύνθετες απαιτήσεις. Να αξιοποιήσει τις νέες τεχνικές δυνατότητες, να γίνει πιο «επαγγελματική», να μπει στο κέντρο της κομματικής ζωής και της δράσης. Κυρίως, όμως, να αποτελέσει πλατφόρμα για σύνδεση και βαθύτερη ανάλυση με όλες τις εκδηλώσεις και πλευρές της ταξικής πάλης και των απαιτήσεων για ενεργότερη συμμετοχή σε αυτές. Να γίνει σχολείο για νέους κομμουνιστές δημοσιογράφους, που θα μελετούν και θα αναζητούν, θα γράφουν, θα μάθουν να εκλαϊκεύουν και θα στρατευτούν συνειδητά στη μάχη για την υπε-

ράσπιση και προώθηση του κομμουνισμού. Να πλησιάζει όλο και περισσότερο στις απαιτήσεις της εφημερίδας μιας κομμουνιστικής οργάνωσης της νέας εποχής, μέσο διάδοσης των επαναστατικών ιδεών και σύνδεσης με την εργατική τάξη, τη νεολαία και νέους πρωτοπόρους αγωνιστές.

Στο γνωστό άρθρο του με τίτλο «Από τι ν' αρχίσουμε» στην Ίσκρα τον Μάη του 1901, ο Λένιν περιέγραφε με απaráμιλλο τρόπο τον ρόλο της εφημερίδας στην προσπάθεια για το χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος. Η εφημερίδα -τονίζει- δεν είναι μόνο συλλογικός προπαγανδιστής και συλλογικός διαφωτιστής, αλλά και συλλογικός οργανωτής. Μπορεί να συγκριθεί με τις σκαλωσιές που περιτριγυρίζουν ένα κτίριο που χτίζεται, χαράζουν το περίγραμμα της οικοδομής, διευκολύνουν την επικοινωνία ανάμεσα στους οικοδόμους, βοηθούν στην κατανομή, τον προγραμματισμό της δουλειάς και εποπτεύουν τα αποτελέσματα της κάθε φάσης στην ανύψωση του κτιρίου. Μπορεί να είμαστε ακόμη μακριά από αυτά, αλλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε προς τα πού πρέπει να κοιτάμε. Ιδιαίτερα σε μια εποχή γενικής υποχώρησης, στην οποία η μελέτη, η επεξεργασία, η εκλαϊκευση και η διάδοση των κομμουνιστικών ιδεών, αρκετές φορές μοιάζουν να ξεκινούν από την αρχή και οι εποχές να προσιδιάζουν με εκείνες, όταν ο Λένιν έγραφε αυτό το άρθρο!

Δ. Παυλίδης

Δεύτερη περίοδος, φύλλο 167, 15 Δεκέμβρη 1979. Οι πολύμηνοι αγώνες του φοιτητικού κινήματος ενάντια στον ν. 815 βρίσκονται σε κορύφωση και οδηγούν την κυβέρνηση Καραμανλή να τον αναστείλει λίγες μόνο μέρες μετά την έκδοση του φύλλου, στις 3 Γενάρη του 1980.

Δεύτερη περίοδος, φύλλο 215, 22 Νοέμβρη 1980. Το πρωτοσέλιδο περιλαμβάνει αποκλειστικά τα γεγονότα της πορείας του Πολυτεχνείου που ματοκύλισε η κυβέρνηση της ΝΔ με τραγικό απολογισμό δυο νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες.

Το πρώτο φύλλο της δεύτερης περιόδου κυκλοφόρησε ανήμερα της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 1976.

1000 ΦΥΛΛΑ ΠΣ

Αιώς φτάσαμε τα 1.000 φύλλα της *Προλεταριακής Σημαίας* στη 2η περίοδο μεταδικτατορικά, που διαρκεί 44 χρόνια.

Η ιστορία της, όμως, ξεκινά πιο παλιά, από τη δικτατορία, το 1968. Το 1976 ιδρύεται το ΚΚΕ(μ-λ) και εκδίδει ξανά τη νέα *Προλεταριακή Σημαία*. Η έκδοσή της διακόπτεται στο 2ο συνέδριο του ΚΚΕ(μ-λ), το 1981, και εκδίδεται η εφημερίδα *Για μια Αριστερή Πολιτική*.

Η πορεία της νέας περιόδου της *Προλεταριακής Σημαίας* ξεκινά τον Ιούλη του 1982, όταν αποφασίζεται η ανασυγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ), ύστερα από μια περίοδο διάλυσης της παλιάς οργάνωσης. Η έκδοση της νέας *Προλεταριακής Σημαίας* ήρθε να επιβεβαιώσει τη λενινιστική διατύπωση, ότι η εφημερίδα παίζει κεντρικό ρόλο στην προσπάθεια για το χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος, τη διάδοση των ιδεών, την πολιτική διαπαιδαγώγηση, την προσέλευση πολιτικών συμμάχων. Άλλωστε, αυτό είχε ήδη επιβεβαιωθεί με το περιοδικό *Αναγέννηση* και το περιεκόμενο της πρώτης έκδοσής της Προλεταριακής Σημαίας, όταν δηλαδή με την οπισθοχώρηση της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ -και ιδιαίτερα μετά το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956- είχε προκύψει η ανάγκη να συγκροτηθεί το τμήμα του κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας, με αναφορά σε ένα έντυπο,

που θα άνοιγε το μέτωπο απέναντι στον ρεφορμισμό, θα έδινε το στίγμα της συνέχισης της πορείας για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την ανεξαρτησία, που πλέον είχε πληγεί. Ήταν μια προσπάθεια που, με βάση την αναδείξι ως κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθηθεί από τους Έλληνες κομμουνιστές, με βάση και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος (6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1956).

Το φλέγον ζήτημα της δυνατότητας οικοδόμησης κομμουνιστικού κινήματος και της επικαιροποίησης του σοσιαλιστικού οράματος και στόχου κλήθηκε να απαντήσει εκ νέου η 1η ανασυγκροτητική Συνδιάσκεψη του σημερινού ΚΚΕ(μ-λ) και συνεπώς η έκδοση μιας εφημερίδας με αυτή τη στόχευση ήταν παραπάνω από αναγκαία.

Συνοδοιπόρος και συντονιστής στον αγώνα

Η εφημερίδα μας βρέθηκε όλα αυτά τα χρόνια μέσα σε κάθε κινηματική δράση που εκδηλώθηκε, δίπλα σε απεργούς και αγωνιζόμενους εργαζόμενους, στους αγώνες της νεολαίας, των μαθητικών και φοιτητικών καταλήψεων, πλάι στον φτωχομεσαίο αγρότη. Μαζί στις δράσεις στις γειτονιές, στους μετανάστες και πρόσφυγες, διεκδικώντας και προβάλλοντας τα αιτήματά μας ως οργάνωση. Υπάρχει ως φωνή καταγγελίας της αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής και της κρατικής και φασιστικής τρομοκρατίας που γνώρισε ο λαός όλα αυτά τα χρόνια, χωρίς να αποπροσανατολιζέται από τις αριστερές προβιές που ενδόθηκαν οι διάδοχοι των δεξιών κυβερνήσεων εναλλακτικές λύσεις (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ).

Η *Προλεταριακή Σημαία*, μέσα από τις σελίδες της, προσπαθεί να προβάλλει μια ταξική ερμηνεία των πολιτικών εξελίξεων, ακόμη κι όταν τα επίσημα αλλά και αριστερά ΜΜΕ κυριαρχούνταν από επιφανειακές και σε συμφωνία με την αστική προπαγάνδα ερμηνείες. Αρκεί να αναφερθούμε στις ερμηνείες που δόθηκαν για την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, αλλά και την

πρώτη φορά Αριστερά, το «ταξικό» δημοψήφισμα του 2015, για να μείνουμε στα πρόσφατα, την ένταξη στην ΕΕ, τον ρόλο του ρωσικού ιμπεριαλισμού στον πλανήτη και κυρίως για τον ρόλο που παίζει στις αναλύσεις η διπλή εξάρτηση της χώρας ή ορθότερα η πλήρης αποσιώπηση της. Πληθώρα άρθρων μας προσπάθησαν να ερμηνέυσουν ταξικά την κατάρρευση του πρώην σοσιαλιστικού στρατοπέδου και την παλινόρθωση στην Κίνα και τις συνέπειες που επέφεραν στο όραμα του σοσιαλισμού, στην ήττα του οποίου κομμουνιστικού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος υπήρχε τότε, την ώρα που οι αριστερές δεξαμενές σκέψης βομβάρδιζαν τον προοδευτικό κόσμο με ερμηνείες για πραξικοπήματα ή για ακύρωση της σοσιαλιστικής επανάστασης ήδη από τα πρώτα χρόνια της.

Σε κάθε δράση της οργάνωσης πανελλαδικά, η *Προλεταριακή Σημαία* ήταν παρούσα, καταγράφοντας αντικειμενικά την πορεία της και τους προβληματισμούς της, αποκαλύπτοντας τις εικονικές συγκρούσεις και τις... νικηφόρες αντιπεθίσεις που πλασάρονταν με στόχο τη δημιουργία ενός εικονικού κινήματος, που οπισθοχωρούσε συνεχώς, αλλά και επιμένοντας να προωθεί προτάσεις για κοινή δράση και συμπορεύση -όπου ήταν δυνατόν πολιτικά- σε άλλες δυνάμεις του κινήματος.

Η Προλεταριακή Σημαία μπροστά στις νέες επώδυνες εξελίξεις

Βρισκόμαστε μπροστά σε πρωτοφανείς πολιτικές εξελίξεις, τόσο διεθνώς όσο και στο εσωτερικό της χώρας. Μπροστά σε διεργασίες που ίσως δεν μπορούσαμε πριν κάποια λίγα χρόνια να φανταστούμε. Παρακολουθούν οι λαοί μια εξαλλη επίθεση του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού απέναντί τους. Την καταστρατήγηση κατακτήσεων και δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας, το βάθεμα του ρήγματος ανάμεσα στο κεφάλαιο και τους εκμεταλλεζόμενους. Την ωμή σφαγή λαών όπως του παλαιστινιακού, τη διάλυση χωρών, την επίσημη κυριαρχία του δόγματος της ισχύος. Πρωτόγνωρα αυτά, όχι γιατί δεν χαρακτηρίζαν ανέκαθεν τον καπιταλισμό-ιμπεριαλισμό, αλλά γιατί μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο οικοδομήθηκε -και με ευθύνη της ΕΣΣΔ της καπιταλιστικής παλινόρθωσης- η

Το φύλλο 912, που κυκλοφόρησε στις 5 Μάρτη 2022, ήταν το πρώτο μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Το πρωτοσέλιδο της ΠΣ καλεί σε μαζικό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, ενώ στο σχετικό αφιέρωμα επιχειρείται η ανάλυση μιας σύγκρουσης που μέχρι σήμερα αποτελεί πεδίο προετοιμασίας ενός παγκόσμιου μακελίου.

εντύπωση στους λαούς και τους καταπιεσμένους ότι βαδίζουμε σε μια ειρηνική συνπαρξη, σε μια κυριαρχία της «επί γης ειρήνης», σε μια αποθέωση του κοινωνικού κράτους και του κενσιναισισμού, ώστε η επέκταση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγή στον πλανήτη να θεωρείται μονόδρομος. Σε συνδυασμό με την τεχνολογική ανάπτυξη που επήλθε, θεωρήθηκαν παρωχημένοι οι ταξικοί αγώνες και η διάκριση Αριστεράς και Δεξιάς, ενώ η ταξική πάλη ολόένα και απαλειφόταν από τις αναλύσεις και τις ερμηνείες δεξαμενών σκέψης, τόσο αστικών όσο και νεομαρξιστικών. Όμως, οι εξελίξεις σηματοδοτούν αφηγήματα και ιδεοληψίες (παγκοσμιοποίηση, «προοδευτικοί» εκσυγχρονισμοί και μεταρρυθμίσεις, ολοκληρώσεις και ιμπεριαλιστικές πυραμίδες, όπου όλοι βαφτίζονται ιμπεριαλιστές) που βρίθουν στον χώρο των εντύπων της Αριστεράς. Παράλληλα υποτιμάται ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας, ενώ εμφανίζεται πλήθος αναλύσεων ακόμη και για συμπορεύση με κάποιους «καλούς» ιμπεριαλιστές «προστάτες».

Καλείται η οργάνωση και η εφημερίδα της να αναλάβουν τις ευθύνες τους, όσο τους αναλογεί, για την ιδεολογική και πολιτική προετοιμασία του πρωτοπόρου κομματιού της κοινωνίας, της εργατικής τάξης, της νεολαίας και του λαού, για να οικοδομηθεί εκ νέου κίνημα αντίστασης

και διεκδίκησης, ώστε να ξαναθεθεί με μαζικούς όρους το ζήτημα της ανατροπής.

Η εφημερίδα είναι η ταυτότητα της οργάνωσης

Είναι αλήθεια ότι στον κόσμο που παλεύει, στους αγωνιστές της Αριστεράς αλλά και στον χώρο του εξωκοινοβουλίου η αναφορά του τίτλου παραπέμπει αυθόρμητα στην οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ). Όχι μόνο γιατί είναι ίσως η μακροβιότερη εφημερίδα στον χώρο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αλλά γιατί οι έγκυρες και τεκμηριωμένες θέσεις την κατοχύρωσαν ως αναφορά και παραπομπή για όσες οργανώσεις κινούνται στον χώρο της Αριστεράς, ακόμη και του κοινοβουλευτικού ΚΚΕ. Η αρθρογραφία της αποτέλεσε σημείο αναφοράς, αλλά και αντιπαράθεσης.

Δεν έχουμε αυταπάτες, αλλά ούτε και απαξιωνουμε το τι καταφέραμε ως έντυπο όλα αυτά τα χρόνια να επιτύχουμε. Γνωρίζουμε ολόένα και καλύτερα τις αδυναμίες μας, την έλλειψη επαγγελματισμού σε αυτό που προσπαθούμε, την ανάγκη εκλαΐκευσης του λόγου μας, το κρίσιμο ζήτημα της νεολαίας και της προσπάθειας να την προσεγγίσουμε με βάση τα νέα χαρακτηριστικά της, μα προπάντων τα μέτωπα, ιδεολογικά και πολιτικά, που θα πρέπει να ανοικτούν.

Μέτωπα ιδεολογικά για το τι σημαίνει σήμερα Αριστερά, πώς ερμηνεύεται η παλινόρθωση, ποιος ο ρόλος της τεχνολογίας

και η υπόκλιση στην τεχνητή νοημοσύνη, που ο ρεφορμισμός προπαγανδίζει δημιουργώντας σύγχυση στο λαϊκό κίνημα. Μέτωπα απέναντι στον νέο σκοταδισμό που μας οδηγεί ο καπιταλισμός σε όλα τα επίπεδα. Πρωτίστως για το ποια τύχη επιφυλάσσουν στις νεότερες γενιές και πώς θα οικοδομηθούν αντιτάσεις σε αυτή τη βάρβαρη επέλαση.

Είμαστε βέβαιοι ότι σε αυτή τη δύσκολη περίοδο, πέρα από την ταξική αντιπαλτευση στην κυβερνητική πολιτική και την αντιπαράθεση σε ρεφορμιστικές απόψεις, οφείλουμε να προτάσουμε το ζήτημα του πολέμου και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, ώστε να μπορούμε να οικοδομηθεί ένα ευρύ μέτωπο αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό. Αυτό σημαίνει να ανοίγονται δίαυλοι επικοινωνίας με δυνάμεις που θέλουν την κοινή δράση, χωρίς υποθέσεις πλήρους ιδεολογικής συμφωνίας, αλλά πάντως στην κατεύθυνση ανάπτυξης ανεξάρτητου κινήματος, χωρίς να καλλιεργούνται αυταπάτες για καλούς και κακούς προστάτες-ιμπεριαλιστές. Ξέρουμε ότι οι απαιτήσεις είναι διαρκώς αυξανόμενες και ότι οι κοινωνίες βαδίζουν σε ακαρτογράφητα νερά. Δεν υπάρχουν συνταγές, λοιπόν, αλλά βαθύτερες αναλύσεις της πραγματικότητας και ανάπτυξη κινήματος που να προσιδιάζει στα νέα δεδομένα της ταξικής πάλης όπως εξελίσσεται.

Ακόμη περισσότερο, γνωρίζουμε ότι η υποχώρηση του κομμουνιστικού κινήματος και η ήττα που δέχτηκε το κομμουνιστικό ρεύμα δεν ξεπερνιούνται χωρίς την κατά-

θεση ιδεολογικού οράματος, πέρα από την καθημερινή πάλη για βελτίωση της επιβίωσης. Έχουμε ως εφημερίδα ανοίξει πολλές φορές τις σελίδες μας σε προσκλήσεις για διάλογο, για μια ανοικτή συζήτηση σε ζητήματα πάλης και ιδεολογίας. Η *Προλεταριακή Σημαία* έχει να διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία, ανοίγοντας στήλες επικοινωνίας με τις οργανώσεις που παλεύουν, είτε στο κεντρικό πεδίο είτε σεωματεία και επιμέρους χώρους παρέμβασης.

Πρωτίστως, όμως, η εφημερίδα μας διατηρεί στο ακέραιο την υποχρέωση, ως κομματικό έντυπο, να καταθέτει και να καταγράφει τις εξελίξεις, χωρίς να πλανιάζει με τα κυρίαρχα αφηγήματα που έχουν τη δική τους ταξική αφετηρία. Μέσα σε έναν κυκλώνα συστημικής προπαγάνδας, ψευδών ειδήσεων, αποκλεισμού της

κομμουνιστικής άποψης, απαγόρευσης της διακίνησής της γιατί ρυπαίνει τους τοίχους, μπλοκαρίσματος ιστοσελίδων όταν π.χ. αναφέρονται στην Παλαιστίνη είτε, τέλος, ασφυκτικά οικονομικών προϋποθέσεων για τη διακίνηση, μέσω της μονοπώλησης των πρακτορείων, η φωνή της *Προλεταριακής Σημαίας* θα πρέπει να συνεχίσει να ακούγεται ακόμη πιο δυνατά, ακόμη πιο πλατιά και εκλαϊκευμένα. Η εφημερίδα μας θα πρέπει να διακινείται, με όποιο προσφορότερο τρόπο μπορεί, από την οργάνωση αλλά και τους φίλους και αναγνώστες της, να διασταυρώνεται με κινήματα και απόψεις, συμβάλλοντας στο να πάρουν σωστή κατεύθυνση στην υπηρεσία του λαού και των εργαζόμενων.

Στην εποχή του ίντερνετ επιμένουμε στο χαρτί

Σε μια περίοδο που οι έντυπες εκδόσεις βαίνουν ολόένα και μειούμενες, ενώ φαίνεται να παίρνουν την πρωτοκαθεδρία τα ίντερνετικά μέσα επικοινωνίας, εμείς επιμένουμε στην έντυπη έκδοση, χωρίς να παραβλέπουμε τη διαδραστικότητα των ίντερνετικών μέσων. Για δύο βασικούς λόγους:

Πρώτον, γιατί επιμένουμε στην άποψη ότι ενημέρωση σημαίνει τεκμηρίωση, επιχειρήματα, ανάλυση. Στην προσπάθεια του συστήματος, μέσω της εκπαίδευσης, να διαμορφώσει μια νεολαία -κι όχι μόνο- του σύντομου και ατεκμηρίωτου λόγου χωρίς πολλές αναλύσεις, στα πρότυπα του Tik Tok, όπου είδηση είναι ό,τι ανέβασε με μια παράγραφο στο Χ ο Τραμπ, χωρίς να αναγκάζεσαι να διαβάξεις ένα κατεβατό μιας ανάλυσης, γιατί ο νεολαίος δεν διαβάζει ούτε ο εργαζόμενος έχει χρόνο και κουράγιο για πολλές κοινότητες, εμείς στεκόμαστε αντίθετο. Απέναντι στον δωρεάν όγκο πληροφοριών, υπαρκτών ειδήσεων, ατεκμηρίωτων αναλύσεων και fake news που βομβαρδίζουν το μυαλό μας, επιμένουμε στην ανάγνωση που δίνει χρόνο στο μυαλό να σκεφτεί και να επεξεργαστεί, επιτρέπει τη διασταύρωση και επαλήθευση, τη συγκέντρωση της σκέψης, κόντρα στο σκόρλιγκ και στο ξεφύλλιμα σάιτ.

Δεύτερον, γιατί θεωρούμε ότι μια κομμουνιστική οργάνωση πρέπει να ξαναφέρει το διάβασμα στον τρόπο σκέψης

Φύλλο 664, 14 Μάρη 2011. Η μαζική απεργία στις 11 Μάρη ενάντια στο δεύτερο μεσοπρόθεσμο χτυπήθηκε με λύσσα και απρόκλητα από την αστυνομία. Η διάλυση των δικαιωμάτων λαού και νεολαίας και η κλοπή του πλούτου που παράγουν, όπως την υλοποιούσε η πολιτική των μνημονίων, περνούσε με τη βία των δυνάμεων καταστολής και με κάθε κόστος, κάτω από τις εντολές των ιμπεριαλιστών-δανειστών.

ενάντια στην επιθετικότητα της οθόνης. Να διαπαιδαγωγήσει τον κόσμο να ψάχνει την είδηση που του προσφέρεται, να αναζητά το αίτιο και την αφετηρία μιας είδησης με ταξικό κριτήριο. Να αναζητά επιχειρήματα και να συγκροτεί σκέψη και άποψη.

Αυτή η επιλογή μας, άλλωστε, αποτελεί κρίσιμο στοιχείο της προπαγάνδης των απόψεων μέσω της διακίνησης της εφημερίδας από χέρι σε χέρι και της δυνατότητας να μην εκλαμβάνεται ως απρόσωπη πώληση, αλλά ως αφορμή για συζήτηση με τον κόσμο που την παίρνει.

Προχωράμε, λοιπόν, ακούγοντας τις παρατηρήσεις που μας καταθέτουν οι αναγνώστες μας και με προτεραιότητα διαδρώνοντας τις αδυναμίες μας, βελτιώνοντας τη μορφή και πλουτίζοντας το περιεχόμενο. Ως ιδεολογικοπολιτικό όργανο του ΚΚΕ(μ-λ), πιστεύουμε ότι έχουμε να δώσουμε πολλά ακόμη στην προσπάθεια ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος. Στη συγκρότηση αντιστάσεων σε χώρους δουλειάς, σπουδών και ζωής. Εκεί απευθυνόμαστε, στεκόμενοι αυτοκριτικά για όσα έχουμε καταφέρει αυτά τα χρόνια.

Το φύλλο 979 κυκλοφόρησε την πρώτη μέρα του διεθνιστικού διημέρου που διοργανώθηκε με πρωτοβουλία της οργάνωσης μας στις 22-23 Φλεβάρη 2025 με μεγάλη επιτυχία. Στο πρωτοσέλιδο υπάρχει και το κάλεσμα για την απεργία στις 28 Φλεβάρη, στη δεύτερη επέτειο από το έγκλημα των Τεμπών, στην οποία η συμμετοχή ήταν ιστορική.

1000 ΦΥΛΛΑ ΠΣ

Το πρώτο φύλλο της τρίτης περιόδου, 10 Ιούλη 1982. 1000 φύλλα και 44 χρόνια μετά, ο παλαιστινιακός λαός ακόμα κρατά ψηλά τη σημαία της αντίστασης.

Από το πρωτοσέλιδο του πρώτου φύλλου. Ο σ. Βασίλης Κουζέλης παραδίδει τη σκυτάλη στην επόμενη γενιά.

Προς τους αναγνώστες της Προλεταριακής Σημαίας

Σαν παλιός εκδότης της εφημερίδας «Προλεταριακή Σημαία» παραχώρησα αυτό το «δικαίωμα» στο σ. Στέλιο Αγκούτογλου για τους παρακάτω λόγους.

- Σοβαροί λόγοι υγείας δεν μου επιτρέπουν ν' αναλάβω αυτό το καθήκον.
- Συμφωνώ με τη διαδικασία της Συνδιάσκεψης ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ) και με όλες τις αποφάσεις της.
- Θα βοηθήσω μ' όλες μου τις δυνατότητες για την πραγματοποίηση του επιδιωκόμενου πολιτικού σκοπού.

Βασίλης Κουζέλης

Πατέρας της τυπογραφίας είναι ο Γουτεμβέργιος, λίγο νωρίτερα από τα μέσα του 15ου αιώνα και εξέλιξη της από τα τέλη του 18ου αιώνα η μέθοδος της λιντοτυπίας. Η επανέκδοση της Προλεταριακής Σημαίας ως όργανο του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ) έγινε στη Θεσσαλονίκη το καλοκαίρι του 1982, γιατί τα 4 μέλη της ΚΕ που δεν συμφωνούσαν με τη διάλυσή του είχαν έδρα τη Θεσσαλονίκη, ενώ από Αθήνα συντασσόταν το μέλος της ΚΕ, Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος. Τον τίτλο μας τον παρέδωσε, σαν σκυτάλη, ο παλιός αξιωματικός, στέλεχος του ΕΛΑΣ και Μακροννησιώτης κομμουνιστής Βασίλης Κουζέλης, με ένα μικρό, «στρατιωτικό» τύπου, σημείωμα που δημοσιεύτηκε στο πρώτο φύλλο. Απόδειξη μιας συνέχειας, την οποία πολύς κόσμος στην κομματική βάση ζητούσε να διατηρηθεί. Και επειδή η Οργάνωση που υπήρχε στην Αθήνα ήταν πιο μικρή, δεν μπορούσε να σηκώσει και το βάρος της έκδοσης. Ξεκίνησαμε να βρούμε τυπογραφείο και από τα πιο φθηνά ήταν αυτά που κάνανε χρήση λιντοτυπίας. Έτσι λοιπόν, ο Γουτεμβέργιος, που μου έρχεται στο νου κάθε φορά που θυμάμαι εκείνη την περίοδο στην οποία ήμουν υπεύθυνος για την έκδοση, ήταν κατά κάποιον τρόπο παρών στο τυπογραφείο τις ημέρες που έπρεπε να ετοιμαστεί η εφημερίδα. Αυτή η διαδικασία προέβλεπε τη δακτυλογράφηση στη λιντοτυπία και ακολουθούσε η σελιδοποίηση και η εκτύπωση των φύλλων. Και στη συνέχεια, τα πολλά χέρια των συντρόφων που μαζεύονταν την Παρασκευή από το μεσημέρι μέχρι το βράδυ, να διπλωθεί μία-μία κάθε εφημερίδα, να δεθεί και να ετοιμαστεί, για να σταλεί στο πρακτορείο των Αθηνών, απ' όπου θα διανέμονταν σε όλη την Ελλάδα.

Στο τυπογραφείο που εκδιδόταν η εφημερίδα, ένας εκ των δύο λιντοτυπών που δακτυλογραφούσαν τα κείμενα ήταν ο Περίανδρος. Όταν ξεκίνησε η έκδοση, του πήγα τα πρώτα κείμενα. Όταν είδε το κείμενο του Βασίλη Σαμαρά, τρόμαξε! «Τι είναι αυτό;», ρώτησε. Άρθρο, απάντησα. «Αυτό είναι ένα σεντόνι και δεν μπορεί να το καταλάβω!». Τον καθησύχασα και του είπα: «Σιγά-σιγά θα το διαβάζεις μια χαρά». Και έτσι έγινε. Στο τέλος, ο Περίανδρος ζητούσε μόνο τα μακροσκελή κείμενα του Βασίλη και εάν κάτι δεν έβγαζε από το κείμενό του, ζητούσα πια από εκείνον να μου το διαβάσει!

Μετά από μερικά χρόνια, μεταφέρθηκε η έκδοση στην Αθήνα και στη συνέχεια αποκτήσαμε και διαδικτυακή παρουσία. Απαιτείται και πάλι να κοπιάζουν σύντροφοι και αλλιώς δεν γίνεται. Όμως, έτσι μπορούμε να συμβάλλουμε στην ανάπτυξη όρων και προϋποθέσεων για τη συγκρότηση κινήματος και του αναγκαίου επαναστατικού υποκειμένου, που θα οδηγήσει σε επαναστατικές ανατροπές και σε μια νικηφόρα επαναστατική διαδικασία.

Σ. Αγκούτογλου

Μια Σημαία σκυτάλη στον μακρύ δρόμο μας

Φύλλο 209, 7 Σεπτέμβρη 1991. Οι ραγδαίες εξελίξεις στην ΕΣΣΔ κορυφώνονται και η αντικομμουνιστική εκστρατεία φτάνει σε επίπεδα υστερίας. Η ΠΣ δημοσιεύει το πρώτο μέρος του εισηγητικού κειμένου του ΚΟ για την 4ης Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ), με τίτλο «Για την υπεράσπιση του κομμουνιστικού κινήματος».

Φύλλο 362, 27 Απρίλη 1998. Για 6 ημέρες, εκπαιδευτικοί, νεολαία και λαός πάλεψαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα του πρώτου διαγωνισμού του ΑΣΕΠ για τις προσλήψεις εκπαιδευτικών, αντιμετωπίζοντας τη βία των ΜΑΤ.

Χίλια φύλλα, λοιπόν

Όταν ξεκίνησε αυτή η προσπάθεια, κάποιοι άσπονδοι «φίλοι» της έδιναν το πολύ έξι μήνες ζωής. Σήμερα, σχεδόν σαράντα τέσσερα χρόνια από τότε, το μόνο που έχει σημασία είναι οι δρόμοι της συνέχειας.

Χίλια φύλλα, λοιπόν, Προλεταριακής Σημαίας. Δεν ξέρω πόσο πέρανε από το μυαλό μας ότι αυτό το φύλλο που εκτυπωνόταν τότε με τεχνικές παρωχημένων εποχών θα έφτανε κάποτε σ' αυτόν τον αριθμό. Πως αυτή η εφημερίδα, που τη διπλώναμε και

συσκευάζαμε σε δέματα με τα χέρια, θα έκανε μια τόσο μεγάλη διαδρομή.

Εκείνο που γνωρίζαμε, εκείνο που κουβαλούσαμε εντός μας ήταν η αμετακίνητη απόφασή μας να συνεχίσουμε στον δρόμο της πάλης. Να συνεχίσουμε να βρισκόμαστε στην υπηρεσία της μεγάλης υπόθεσης της εργατικής τάξης και συνολικά των λαών. Να συνεχίσουμε να στηριζόμαστε και να προωθούμε τις επαναστατικές κομμουνιστικές αντιλήψεις και απόψεις. Κόντρα σε απόψεις που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο ωθούν στην παραίτηση. Τη συνθηκολόγηση με το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Των αντιλήψεων που αναζητούσαν «έξυπνους» δρόμους προσαρμογής.

Αυτή η άποψη, αυτές οι διαθέσεις, αυτές οι αντιλήψεις ήταν το καύσιμο, ήταν η δύναμη που τροφοδότησε αυτή την προσπάθεια, που την κράτησε ζωντανή επί τόσα χρόνια και αυτή που οδήγησε αυτή την εφημερίδα να φτάσει στα χίλια της φύλλα. Αυτή η κατεύθυνση υπηρετήθηκε και με τη μεγαλύτερη συνέπεια από συντρόφους και συντρόφισσες που δεν είναι πια μαζί μας. Που η μνήμη τους, ωστόσο, παραμένει άσβεστη εντός μας. Να μας θυμίζει την ανεκτίμητη προσφορά τους. Να αποτελεί το παράδειγμα που εμπνέει τους νεότερους συντρόφους και συντρόφισσες.

Σ' αυτούς και σ' αυτές, λοιπόν, πλέον η σκυτάλη. Οι στόχοι που έθεσε αυτή η προσπάθεια παραμένουν οι ίδιοι. Βρίσκονται μέσα στην πραγματικότητα που βιώνουμε. Στην ταξική πάλη, που συνεχίζεται αδιάκοπα και ανεξάρτητα τις μορφές που παίρνει στους καιρούς μας. Βρίσκονται μέσα στις αντιλήψεις που ενέπνευσαν το ξεκίνημά της.

Αυτή, λοιπόν, η Προλεταριακή Σημαία βρίσκεται πλέον στα χέρια των νεότερων συντρόφων και συντροφισσών. Και όχι μόνο σαν εφημερίδα.

Β. Σαμαράς

Από τη λινότυπία στην «ψηφιακή εποχή»

Αμέσως μετά τη Συνδιάσκεψη Ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ), με ευθύνη του ΚΟ, ξεκινά η έκδοση της νέας Προλεταριακής Σημαίας στη Θεσσαλονίκη, όπου και παρέμεινε περίπου για τα 8 επόμενα χρόνια. Χωρίς καμιά εμπειρία και γνώση των απαιτήσεων του εγχειρήματος, ξεκινά η προσπάθεια. Αλλά με την ίδια αποφασιστικότητα και ενθουσιασμό, που χαρακτηρίσε και το ξεκίνημα της οργάνωσης και στις κατευθύνσεις που υιοθέτησε η Συνδιάσκεψη Ανασυγκρότησης. Αυτές ταυτόχρονα αποτελούσαν και τις σταθερές της όλης προσπάθειας για την κομματική εφημερίδα.

Κατευθείαν στα βαθιά, με μια ολιγομελή Συντακτική Επιτροπή, με την άμεση στήριξη του Γραφείου του ΚΟ και του Γραφείου της οργάνωσης Θεσσαλονίκης. Κάθε φύλλο είχε και τη δική του περιπέτεια. Από την ανάληψη άρθρου, τη συλλογή χειρόγραφων, τη σελιδοποίηση, μέχρι το «δίπλωμά της», στο οποίο εμπλεκονταν σχεδόν το σύνολο των μελών της ΚΟΘ. Η σελιδοποίηση γινόταν επί του πιεστηρίου, με «προκρούστεια» μέθοδο! Μικρεμα άρθρων ή συμπλήρωση, για να ταιριάσουν τα μέταλλα. Οι φωτογραφίες, άκαμπτες λιθογραφίες, αρκετές φορές δημιουργούσαν πρόβλημα, αντί να λύνουν. Όλα αυτά αντιμετωπιζόνταν... «με πλέρια κατανόηση και λαϊκοδημοκρατική μαστοριά», όπως έλεγε περιπαικτικά ο Περιάνδρος, ένας από τους χειριστές της λινότυπικής μηχανής. Τα τεχνικά προβλήματα, σημαντικά μεν, δευτερεύοντα δε, σε σχέση με αυτό που στόχευε να αποτελέσει: «πολιτικό εργαλείο» της οργάνωσης, τόσο προς το εσωτερικό της, όσο και της παρέμβασης και των πολιτικών σχέσεων προς τα έξω, πράγμα που είναι ένα διαρκές ζητούμενο.

Με τη μεταφορά της έκδοσης στην Αθήνα, το '90, σε συνδυασμό με την αλλαγή της μεθόδου εκτύπωσης, ανοίγει μια προοπτική βελτιώσεων, που φτάνει και συνεχίζεται στο σήμερα. Η σημερινή εποχή δείχνει να προσφέρει εναλλακτικές μορφές «προβολής», «επικοινωνίας», «προπαγάνδας» κ.λπ., σε σχέση με τη «λίθινη» εποχή του '80. Πάντως η εκδοτική παρουσία της Προλεταριακής Σημαίας αποτυπώνει, έτσι κι αλλιώς, τη διαδρομή της οργάνωσης. Ένα τέτοιο κομματικό «εργαλείο» επηρεάζει, επηρε-

άζεται και συμπλέκεται με τη γενικότερη δράση της οργάνωσής μας. Εκτός από θέμα προτεραιοτήτων και διαθεσιμότητας, απαιτεί πάντα και στοιχεία μονιμότητας, σε ό,τι αφορά τη στελέχωση του βασικού πυρήνα ευθύνης της έκδοσης.

Χ. Βόντσης

Το φύλλο 47 κυκλοφόρησε στις 8 Ιούνη 1984, λίγες μέρες πριν τις ευρωεκλογές που έγιναν στις 17 του ίδιου μήνα. Η ΠΣ προπαγανδίζει τη θέση της Αποχής.

Εκδηλώσεις για τα 1.000 φύλλα της Προλεταριακής Σημαίας

Αθήνα
Τρίτη 3 Φλεβάρη, 6:00 μ.μ., αίθουσα ΕΣΗΕΑ, Ακαδημίας 20

Θεσσαλονίκη
Κυριακή 8 Φλεβάρη, 6:00 μ.μ., ΕΔΟΘ, Προξένου Κορομηλά 51

Παραμυθιά
31 Γενάρη, 8:00 μ.μ., καφέ Άμετρον.

Θα ακολουθήσει ρεμπέτικο γλέντι με τους μουσικούς Νοτίδη και Ντάλλα.

Στο φύλλο 159, στις 20 Μάη 1989, προβάλλεται η αυτόνομη συμμετοχή του ΚΚΕ(μ-λ) στις βουλευτικές εκλογές της 18ης Ιουνίου.

Στις 25 Οκτώβρη 1985, που κυκλοφόρησε το φύλλο 82, το ΠΑΖΟΚ βρισκόταν ήδη στη δεύτερη κυβερνητική του τετραετία και είχε αρχίσει να περνά ανοιχτά στην επίθεση ενάντια στα λαϊκά δικαιώματα.

Ο δημογραφικός πανικός του συστήματος και το δημόσιο σχολείο

«**Τ**ο δημογραφικό αποτελεί μια τεράστια απειλή για την Ελλάδα», διαβάζουμε στον αστικό τύπο που παρουσιάζει και σχολιάζει τα τελευταία δημογραφικά στοιχεία, που δείχνουν τη συνεχή μείωση και τη γήρανση του πληθυσμού της χώρας. Οι αριθμοί μιλούν. Το 2025 καταγράφθηκαν οι λιγότερες γεννήσεις στην ιστορία της νεότερης Ελλάδας, από το 1932. Συγκεκριμένα, γεννήθηκαν 66.532 παιδιά, ενώ το 2010, στις αρχές των μνημονίων, οι γεννήσεις ήταν 114.766. Την ίδια περίοδο αυξήθηκε ο αριθμός των θανάτων. Από 109.084 που ήταν το 2010, ανέβηκαν στους 122.914 το 2025. Τη χρονιά που πέρασε, οι θάνατοι ήταν διπλάσιοι σε αριθμό από τις γεννήσεις. Ο πληθυσμός, σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, μειώθηκε κατά 715.000 την περίοδο 2011-2024. Η Eurostat εκτιμά πως αναμένεται να μειωθεί κατά 14% μέχρι το 2050 και θα φτάσει τα 7,3 εκατομμύρια έως το 2100. Επισημαίνεται πως υπάρχει σύγκλιση των ευρωπαϊκών και ελληνικών στατιστικών υπηρεσιών στην εκτίμηση ότι το αρνητικό ισοζύγιο γεννήσεων-θανάτων στην Ελλάδα είναι μη αναστρέψιμο.

Προφανώς, στην αστική τάξη δεν αρέσει να μειώνεται ο αριθμός των ανθρώπων που εκμεταλλεύεται και εξουσιάζει. Αυτό την υποβαθμίζει στα μάτια των αντιπάλων της. Δεν είναι τυχαίες οι εθνικιστικές κορόνες που συνοδεύουν το δημογραφικό. Λιγοστεύουμε και οι Τούρκοι δίπλα μας πληθαίνουν, λένε! Το δημογραφικό ζήτημα παρουσιάζεται ως εθνικό πρόβλημα, πάνω στο οποίο στήνεται μια αντιδραστική προπαγάνδα που βοηθάει την κυβέρνηση να απλώνει και να βαθιάίνει την επίθεση στον λαό. Οι γέροι είναι πολλοί και άχρηστοι, οι νέοι είναι λίγοι κι επιπόλαιοι και οι γυναίκες θέλουν να κάνουν καριέρα και δεν γεννούν! Η κατάργηση των ασφαλιστικών κατακτήσεων, η αύξηση της στρατιωτι-

κής θητείας, η συζήτηση για την απαγόρευση των αμβλώσεων και σημαντικές πλευρές της επίθεσης στην εκπαίδευση δικαιολογούνται ως αναπόφευκτες συνέπειες ή ως προσπάθειες επίλυσης του δημογραφικού.

Η μείωση του αριθμού των μαθητών στην υποχρεωτική εκπαίδευση αποδίδεται αποκλειστικά στο δημογραφικό ζήτημα. Μέσα σε μία μόλις χρονιά, από το σχολικό έτος 2022-2023 έως το 2023-2024, η πρωτοβάθμια εκπαίδευση «έχασε» 17.538 μαθητές (μείωση κατά 5.381 μαθητές στα νηπιαγωγεία και 12.157 μαθητές στα δημοτικά). Το σχολικό έτος 2010-2011 οι εγγραφές στην Α' τάξη Δημοτικού ήταν 115.000 και το φετινό σχολικό έτος 2025-2026 μόλις 71.181, δηλαδή 43.819 λιγότερα πρωτάκια. Αυτή η μείωση του μαθητικού πληθυσμού δικαιολογεί καταργήσεις, αναστολές λειτουργίας σχολείων και συγχωνεύσεις τμημάτων σε μεγάλη κλίμακα.

Σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου Παιδείας, 714 σχολικές μονάδες δεν λειτουργήσαν πέρσι λόγω έλλειψης μαθητών. Στην πλειονότητά τους ήταν δημοτικά σχολεία. Πολλά σχολεία που έχουν

θεθεί σε αναστολή λειτουργίας, γιατί έχουν λιγότερους από 15 μαθητές, θα καταργηθούν, αν μέσα σε διάστημα τριών ετών δεν προσέλθει ικανός αριθμός μαθητών σε αυτά. Μάλιστα, με μια σειρά νόμους και εγκυκλίους επιταχύνονται οι συγχωνεύσεις τμημάτων, οι καταργήσεις σχολείων και οι μετακινήσεις μαθητών. Το δημογραφικό και η παιδαγωγική αντίληψη που έχει τη σφραγίδα του κράτους, πως στα ολιγάριθμα/ολιγοθέσια σχολεία οι μαθητές στερούνται παιδαγωγικών ευκαιριών, έβαλαν λουκέτο σε χιλιάδες σχολεία στην επαρχία.

Τις καταργήσεις, τις αναστολές λειτουργίας και τις συγχωνεύσεις ακολουθούν καταργήσεις οργανικών θέσεων εκπαιδευτικών, αναγκαστικές μετακινήσεις μαθητών και σε πολλές περιπτώσεις, στην επαρχία κυρίως, μετακομίσεις οικογενειών. Το δημογραφικό ζήτημα αποτυπώνεται στην εκπαίδευση με ερημοποίηση των σχολείων της επαρχίας και στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις με σαρδελοποίηση των μαθητών μέσα στις στενές κατά κανόνα σχολικές αίθουσες. Σε αυτές τις συνθήκες εξελίσσεται η προσπάθεια του συστήματος να σπρώξει όσο γί-

νεται περισσότερους μαθητές εκτός της δημόσιας εκπαίδευσης.

Την κατάσταση προσπαθούν να εκμεταλλευτούν διάφοροι σχολάρχες, για να φαρέψουν πελατεία. Δημοσίευμα της εφημερίδας «Καθημερινή», που ολοφάνερα προμοτάρει την ιδιωτική εκπαίδευση, υποστηρίζει πως το δημογραφικό επηρεάζει μόνο τα δημόσια σχολεία και δεν ακουμπάει τα ιδιωτικά. Το δικαιολογεί με το γεγονός πως παρατηρείται αύξηση των μαθητών του δημοτικού και του λυκείου που φοιτούν σε αυτά. Όμως, η εγγραφή σε αυτά δεν γίνεται με τους όρους του δημοσίου. Για τη μείωση ή την αύξηση του πληθυσμού τους παίζουν άλλα πράγματα ρόλο. Αλλά όταν η εξαγορά τους από ξένους ομίλους τη στιγμή που ήταν έτοιμα να κλείσουν, βαφτίζεται δυναμική του κλάδου, τότε όλα μπορούν να ειπωθούν. Το σίγουρο είναι πως οι μαθητές που πετιούνται έξω από το δημόσιο σχολείο στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν θα μαζικοποιηθούν τα ιδιωτικά, γιατί πολύ απλά δεν έχουν τα λεφτά.

Η κυβέρνηση και το σύστημα δεν μπορούν να λύσουν το δημογραφικό ζήτημα, όσο κι αν τους ενοχλεί, γιατί δεν είναι διατεθειμένοι να μαλακώσουν την πολιτική τους για να ικανοποιήσουν τον λαό. Αντίθετα, σκληραίνει η πολιτική που φέρνει φτώχεια, ανεργία, στεγαστική κρίση, έλλειψη βρεφονηπιακών και παιδικών σταθμών και διατηρείται όλο το θεσμικό πλαίσιο που περιορίζει τις άδειες εγκυμοσύνης και διευκολύνει τις απολύσεις εγκύων. Το δημογραφικό είναι άλλο ένα παράδειγμα πως η αστική τάξη προσπαθεί να βγάλει υπεραξία ακόμα και από τον πανικό της. Από εκεί και πέρα, το αν γεννιούνται πολλά παιδιά ή λίγα παιδιά δεν μπορεί να είναι το κύριο θέμα μιας συζήτησης, αλλά σε τι κόσμο θα ζήσουν.

Αστυνομική τρομοκρατία στην κατάληψη του 7ου Γυμνασίου Αιγάλεω Ούτε στο Αιγάλεω, ούτε πουθενά Ωνάσεια σχολεία

Αρκετά σχολεία σε όλη τη χώρα μετατρέπονται σε Ωνάσεια. Προκλητικά η κυβέρνηση επιλέγει να μετατρέψει σε Ωνάσεια σχολεία που βρίσκονται σε λαϊκές γειτονιές, που υποφέρουν από τη φτώχεια και την εκμετάλλευση. Χτίζονται σχολεία για λίγους και εκλεκτούς και μαθητές εκτοπίζονται από τα σχολεία της γειτονιάς τους. Δημιουργούνται σχολεία πολλών ταχυτήτων, «σχολεία-βιτρίνες» για την ελίτ από τη μια και σχολεία παρατημένα στη μοίρα τους για τους φτωχούς μαθητές, τους καταδικασμένους από το σύστημα να αποκλειστούν από το δικαίωμα στις σπουδές από την άλλη. Τα Ωνάσεια σχολεία που μας επιβάλλουν είναι εξεταστικά κάτεργα, είναι σχολεία πειθαρχησης και υποταγής για μαθητές και εκπαιδευτικούς!

Σε Ωνάσεια μετατρέπονται και το 7ο Γυμνάσιο και 3ο ΓΕΛ Αιγάλεω και μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί και κόσμος της γειτονιάς αντιστέκονται δυναμικά σε αυτή την απόφαση. Οι μαθητές του 7ου Γυμνασίου Αιγάλεω έχουν συμμετάσχει σε κινητοποιήσεις και έχουν ήδη προχωρήσει σε πολυήμερη κατάληψη. Γίνονται, όμως, προσπάθειες τόσο από τη διεύθυνση του scho-

λείου όσο και από την αστυνομία για να τη σπάσει. Οι μαθητές αντιμετωπίζουν πέρα από την τρομοκρατία των απουσιών και των τηλε-μαθημάτων, τις απειλές του διευθυντή και την προκλητική παρουσία της αστυνομίας στην κατάληψή τους! Η αστυνομία εισέβαλε στην κατάληψη και έκανε ελέγ-

χους στους μαθητές που παρευρίσκονταν εκεί, προσπαθώντας να τους τρομοκρατήσει να σταματήσουν τον αγώνα. Όπως και σε άλλες περιπτώσεις, και σε αυτές τις κινητοποιήσεις της γειτονιάς παρεμβαίνουν απόψεις που θέλουν να μεταθέσουν το ζήτημα από τον δρόμο και τον αγώνα στα χέρια των δη-

μοτικών συμβούλων και στο αδιέξοδο μονοπάτι της ήττας και της συνδιαλλαγής. Οι μαθητές του 7ου Γυμνασίου, παρόλα αυτά, επιμένουν στον αγώνα, στη συνέχιση της κατάληψης, παρά την τρομοκρατία και τις απειλές και παλεύουν να γίνει πορεία και να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις.

Στις λαϊκές γειτονιές, τα Ωνάσεια σχολεία έρχονται να δημιουργήσουν μια ηχηρή και προκλητική αντίθεση. Δεν είναι ένα ακόμα λιθαράκι στην παιδεία των λίγων και εκλεκτών, που προωθεί η πολιτική της κυβέρνησης. Είναι ένα βαθιά ταξικό μέτρο, που παράγει πολλαπλές ανισότητες στους κόλπους των μαθητών, ωθεί σε παραπάνω αποκλεισμούς από την εκπαίδευση και συνολικά στον κοινωνικό αποκλεισμό για τα παιδιά του λαού. Αυτό είναι κάτι που πολλοί γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικοί αντιλαμβάνονται και για αυτό και αντιστέκονται αποφασιστικά στο χτίσιμο Ωνάσειων. Είναι ανάγκη ο αγώνας για την κατάργηση των Ωνάσειων να απλωθεί πέρα από τα όρια της γειτονιάς, να συνολικοποιηθεί και να διευρυνθεί! Για να μην χτιστεί σε καμιά λαϊκή γειτονιά Ωνάσειο σχολείο, για να ανατραπούν συνολικά!

Το ελληνικό πανεπιστήμιο στην υπηρεσία της πολεμικής υστερίας και...προετοιμασίας

Το νέο έτος μάς βρήκε (δυστυχώς) παρακολουθητές της νέας επέμβασης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Βενεζουέλα και της απαγωγής του Μαδούρο. Νέες αρμάδες και αεροπλανοφόρα στέλνονται στη Μ. Ανατολή με το βλέμμα στο δύστροπο Ιράν. Η Γροιλανδία και ο Καναδάς έχουν την ατυχία να βρίσκονται τόσο κοντά στις ΗΠΑ (όπως έλεγε ο άλλοτε πρόεδρος του Μεξικού, Ντίαζ, για τη δική του χώρα). Στο Ουκρανικό, οι προσπάθειες να βρεθεί μια προσωρινή παύση εναλλάσσονται με τα drones στην κατοικία του Πούτιν, την κατάληψη ρωσικού τάνκερ από το αμερικάνικο ναυτικό και την απάντηση της Ρωσίας με τον δεύτερο Oreshnik.

Σε αυτό το πλαίσιο της παρόξυνσης των ανταγωνισμών και της εναλλαγής διαπραγματεύσεων και πολεμικών επεισοδίων, με το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα παγκοσμίως αναντίστοιχο των απαιτήσεων, είχαμε δύο σημαντικά γεγονότα στα ΑΕΙ. Μέσα στον Ιανουάριο διοργανώθηκε διήμερο συνέδριο με θέμα «Η οικονομία του πολέμου», με συνδιοργανωτές τη Νομική Σχολή ΑΠΘ και την Ανώτατη Διακλαδική Σχολή Πολέμου. Το συνέδριο ανέλυσε την προσπάθεια της οικονομίας μιας χώρας να αντεπεξέλθει στις ανάγκες του πολέμου αλλά και τα ζητήματα που αντιμετωπίζει κατά την προετοιμασία της προς αυτόν. Το δεύτερο ήταν η αλλαγή του κανονισμού στο ΕΜΠ στο σημείο που απαγόρευε τη συμμετοχή του ιδρύματος σε ερευνητικά πολεμικά προγράμματα και σε έργα που χρηματοδοτούνται από στρατιωτικούς συνασπισμούς όπως το ΝΑΤΟ.

Ο παραπάνω κανονισμός του ΕΜΠ συντάχθηκε το 2003 μπροστά στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς στη Γιουγκοσλαβία και στην ανάπτυξη μαζικών αντιπολεμικών εκδηλώσεων του λαού και της νεολαίας της χώρας. Βέβαια, ακόμα και σε αυτόν υπήρχε ένας αστερίσκος. Αναγράφεται πως απαγορεύεται η συμμετοχή του ιδρύματος σε πολεμικά προγράμματα, εκτός αν πρόκειται για έρευνα για τις αμυντικές ανάγκες της χώρας. Θυμίζοντας τα όρια του αστικορεφορμιστικού «αντιιμπεριαλισμού» που σήμερα εκφράζεται με την άποψη που στρέφεται ενάντια στην αποστολή σιδηρικών στην Ουκρανία γιατί αποδυναμώνεται η δυνατότητα της χώρας. Στην αντιπαράθεσή της με τους γείτονες, θα πούμε εμείς. Ωστόσο, μέχρι και αυτή η αναθεώρηση (του κανονισμού) είναι ένδειξη της πολεμικής υστερίας στον κόσμο και κύρια στην Ευρώπη.

Η ελληνική αστική τάξη θέλει να προετοιμάσει τη νεολαία για το νέο σφαγείο. Μας προορίζει να ματώσουμε για χάρη των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Επειδή όμως δεν φτάνει αυτό, πλέον πρέπει να συνηθίσουμε να βλέπουμε φέρετρα να γυρνάνε από το μέτωπο, όπως πρόσφατα μας ενημέρωσε ο Δένδιας. Οι ίδιοι τους γνωρίζουν καλά ότι όσο το εργατικό-λαϊκό κίνημα βρίσκεται σε αποσυγκρότηση, όσο οι εργαζόμενες μάζες και οι φοιτητές παραμένουν ανοργάνωτοι και δεν συγκροτούν τις αντιστάσεις τους ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και το γκρέμισμα κατακτήσεων αιώνων, τόσο πιο εύκολα θα σέρνονται σε άδικους πολέμους για ξένα συμφέροντα. Για αυτά των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας αστικής τάξης.

Η οικονομία λοιπόν μιας χώρας που προετοιμάζεται για πόλεμο, για να γυρίσουμε και στους άξονες της εκδήλωσης, δεν αντέχει λαϊκά δικαιώματα. Ή, όπως έλεγε και ο γ.γ. του ΝΑΤΟ πριν από έναν

χρόνο, «η ελευθερία δεν έρχεται δωρεάν». Πρέπει ο λαός και η νεολαία να θυσιάσουν τα δικαιώματά τους σε δουλειά με αξιοπρεπή μισθό, σπουδές, συντάξεις, περίθαλψη και κοινωνική ασφάλιση. Λυσσάνε λοιπόν να πείσουν τη νεολαία από νωρίς να κάτσει στη γωνιά, μακριά από διεκδικήσεις για τα αυτονόητα, μην τυχόν και μέσα από την πάλη της αυτή αντιληφθεί ότι είναι οι ίδιοι που τσακίζουν το παρόν και το μέλλον της, αυτοί που θα τη σύρουν στο επόμενο μακελειό.

Η επιθυμία και προσπάθεια ιμπεριαλιστών και ελληνικής άρχουσας τάξης να φέρουν στα μέτρα τους τη νεολαία προδίδει ωστόσο το εξής: όσα όπλα, όσα υπερσύγχρονα δολοφονικά εργαλεία, όσα τεχνολογικά εξελιγμένα συστήματα

άμυνας ή επίθεσης και να μαζέψουν, χρειάζονται την απαραίτητη ανθρώπινη ύλη που θα τα χρησιμοποιήσει. Χωρίς τον ανθρώπινο παράγοντα γίνονται άχρηστα.

Εδώ λοιπόν βρίσκεται και το μεγάλο στοίχημα για τη νεολαία. Να συγκροτήσει την πάλη της για ζωή, σπουδές, δουλειά, κοινωνικές και πολιτικές ελευθερίες. Να συμμετέχει σαν κομμάτι του λαϊκού κινήματος στη συγκρότηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου και φιλίας των λαών. Τέτοιο που θα βάζει φραγμό στα φιλοπόλεμα σχέδιά τους. Να το θέσουμε διαφορετικά. Πόσο εύκολα θα διεξάγονταν τέτοια πολεμικά συνέδρια, πόσο άνετα θα έμπαινε το πανεπιστήμιο στην υπηρεσία πολεμικών σχε-

διασμών, αν οι σχολές ήταν κατειλημμένες και οι φοιτητές στους δρόμους ενάντια στις διαγραφές; Αν στις γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων αποφασίζονταν αντιπολεμικές δράσεις ενάντια στην επέμβαση στη Βενεζουέλα, τη συμμετοχή της χώρας στον πόλεμο στην Ουκρανία και στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού;

Μία τελευταία αλλά ενδεικτική για τα παραπάνω υποσημείωση. Το ΑΠΘ και μόνο στο φόβο μην πάρουν οι αντιδράσεις των φοιτητών πιο ενεργητική μορφή άλλαξε το μέρος διεξαγωγής των εκδηλώσεων σε χώρο εκτός του πανεπιστημίου και χωρίς τη συμμετοχή κοινού πέρα από τους προσκεκλημένους.

Τι λείπει από την πρόταση του ΚΚΕ και της ΚΝΕ για τις σπουδές;

Κυκλοφόρησαν τις προηγούμενες μέρες οι πρώτες δσέλιδες κλαδικές ανακοινώσεις της φοιτητικής επιτροπής του ΚΣ της ΚΝΕ που απευθύνονται σε προπτυχιακούς φοιτητές και φοιτήτριες με βάση το επιστημονικό αντικείμενο και τον κλάδο τους. Οι ανακοινώσεις αυτές μας δίνουν πληροφορίες για «το πανεπιστήμιο που έχουμε ανάγκη σήμερα με βάση τις σύγχρονες ανάγκες και δυνατότητες στον 21ο αιώνα», για το «πώς οι σημερινές δυνατότητες μπορούν να αξιοποιηθούν προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας».

Αυτές οι αντιλήψεις (προγραμματικές θέσεις του ΚΚΕ για την παιδεία), γνωστές από τα παλιά, αποτελούν τον κορμό των ανακοινώσεων αυτών που «εμπλουτίζονται» με νέα δεδομένα για κάθε σχολή. Περιγράφουν επομένως στους φοιτητές Παιδαγωγικών Σχολών το ενιαίο 12χρονο σχολείο που θα καλλιεργεί την κριτική σκέψη του μαθητή, στους φοιτητές Ιατρικής ένα πρόγραμμα σπουδών με επίκεντρο την πρόληψη και πάει λέγοντας. Αντίστοιχες θα είναι και οι ανακοινώ-

σεις για τις υπόλοιπες σχολές, που θα κυκλοφορήσουν τις επόμενες μέρες.

Περιγράφουν ένα πανεπιστήμιο που μπορεί κατά τη γνώμη τους να οικοδομηθεί στη φάση του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού, που θα υπηρετεί τις λαϊκές ανάγκες. Εύκολο να καταλήξει κανείς σε αυτό το συμπέρασμα αν θεωρεί ότι η γνώση και η επιστήμη είναι ουδέτερες και αταξικές, ότι το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο είναι σύμμαχο στρώμα ή ότι το κράτος είναι πεδίο ταξικής πάλης.

Οι αντιλήψεις αυτές δεν έχουν καμία σχέση με τα άγχη και τους προβληματισμούς των φοιτητών από τα πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα. Αυτών που πρέπει να δουλέψουν παράλληλα με τις σπουδές τους, που οι ακόμα πιο εντατικοποιημένοι όροι σπουδών τους πετάνε εκτός πανεπιστημίων...

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στις δσέλιδες ανακοινώσεις δεν αναφέρεται ούτε μία φορά η λέξη ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ! Δεν είναι τυχαίο επίσης ότι (πέρα από τη γενικόλογη επίκληση στους συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες) δεν αναφέρεται ούτε μία φορά η ανάγκη για γενικές συνελεύσεις -

καταλήψεις - διαδηλώσεις! Είναι γνωστές άλλωστε πλέον οι προσπάθειες που κάνουν οι δυνάμεις αυτές για να μη γίνουν συλλογικές διαδικασίες στα πανεπιστήμια (και όχι μόνο).

Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι έχουν πρόταση. Η πρόταση αυτή δεν απευθύνεται βέβαια στο λαό και τη νεολαία, αλλά στο σύστημα και τους διαχειριστές του. Αφού έχει κλείσει το μάτι ότι θα είναι η υπεύθυνη δύναμη στους μαζικούς χώρους, δεν είναι απαραίτητο να καλέσει τον κόσμο στους δρόμους. Η δεξιά μετατόπιση της ΚΝΕ είναι πιο δεξιά από ποτέ. Αντίστοιχα η αναφορά της στους αγώνες μικρότερη από ποτέ. Γι' αυτό μάλιστα δεν εξαγγέλλει κινητοποιήσεις, αλλά (αντι)μαθήματα τα οποία μάλλον θα εξαπλωθούν σε μια σειρά από σχολές σε όλη τη χώρα.

Οι απόψεις της, αλλά και οι απόψεις της υπόλοιπης ρεφορμιστικής αριστεράς που βλέπουν μια καλύτερη διαχείριση σε ένα σύστημα που δεν εξανθρωπίζεται, είναι ζήτημα να ξεπεραστούν μέσα από τις μαζικές, συλλογικές και οργανωμένες διαδικασίες του φοιτητικού κινήματος.

Αντι-ΟΗΕ «Συμβούλιο Ειρήνης» για την ηγεμονία των ΗΠΑ στην εκστρατεία πολέμου

Στο Νταβός, και με την ηγεμονικού τύπου πρόσκληση Τραμπ για ένα ταξί στο «Συμβούλιο Ειρήνης» σε μια σειρά από χώρες, συνόδευσαν οι ΗΠΑ στο διπλωματικό σκηνικό την επιθετικότητα που σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν εκδηλώσει διά της στρατιωτικής ισχύος. Η ομιλία του Τραμπ ξεκαθάρισε σε όλους, συμμάχους, ανταγωνιστές, αντιπάλους, περιφερειακές δυνάμεις και εξαρτημένες χώρες ότι το πλαίσιο των διεθνών σχέσεων και κανόνων σχεδιάζεται και μπαίνει κάτω από τη δική του εποπτεία και για τις ανάγκες των ΗΠΑ. Αυτές οι ανάγκες πρώτα από όλα απαιτούν την αναγνώριση και την αποδοχή, για να μην πούμε υποταγή, των παραδοσιακών συμμάχων στις επιδιώξεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και την επιστράτευση τους στο άρμα του, «με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο», όπως αρέσκεται να δηλώνει. Η κίνηση αυτή προκάλεσε ακόμα ένα σοκ στους Ευρωπαίους ηγέτες, που πήραν αμέσως αποστάσεις αντιλαμβάνονοι τι επικειρείται και εξέφρασαν φόβους για υπονόμηση-αντικατάσταση του ΟΗΕ και παραβίαση των κόκκινων γραμμών.

Το πλαίσιο και οι νέοι κανόνες

Αξιοποιώντας το ψήφισμα που πριν λίγους μήνες ενέκρινε ο ΟΗΕ για το αμερικάνικο «ειρηνευτικό» σχέδιο για τη Γάζα, ο Τραμπ προχώρησε αρκετά βήματα παραπέρα τον εκβιασμό, παρουσιάζοντας στον ιδρυτικό χάρτη του Board of Peace (Συμβούλιο Ειρήνης) ένα διεθνές θεσμικό όργανο με διευρυμένο παγκόσμιο ρόλο καταγεγραμμένο στο καταστατικό του, πιο «ευέλικτο και αποτελεσματικό», στο οποίο θα είναι ο ίδιος ισόβιος πρόεδρος, ακόμα και όταν λήξει η προεδρική θητεία του στις ΗΠΑ, με δικαίωμα βέτο και απόλυτο έλεγχο στο ποια κράτη θα το απαρτίζουν, στην πρόσκληση ή στην απομάκρυνση μελών, στην έγκριση των ψηφοφοριών, των αποφάσεων και γενικότερα της λειτουργίας και των αρμοδιοτήτων του!

Σε αυτό το στενό επιθετικό πλαίσιο προσκλήθηκαν να συμμετάσχουν ακόμα και η Ρωσία και η Κίνα, ως μια επίδειξη

αμφισβήτησης της ιδιότητάς τους ως μόλις μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, ενός θεσμού που συγκροτήθηκε από τους νικητές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και αποτύπωνε, αν μη τι άλλο, τη συναρμοδιότητα στις παγκόσμιες αποφάσεις, ισομοιρασμένη με βέτο στους 5 ισχυρούς και τη δυνατότητα να παρεμβαίνει ο καθένας για λογαριασμό του μέσα από εκεί. Το προκλητικό αυτό κάλεσμα για τους αντιπάλους (Ρωσία, Κίνα) και τους συμμάχους (Βρετανία, Γαλλία) αποτελεί ένα ισχυρό μήνυμα στους δυο πρώτους, ότι «τραβάω το χαλί στα στηρίγματα και τα ερείσματά σας», στους Ευρωπαίους ότι «πρέπει να απομακρυνθείτε από εκεί» και σε όλους ότι «δεν αναγνωρίζω και ούτε χρειάζομαι κανέναν ΟΗΕ»! Στους Γάλλους, μάλιστα, απάντησε στην άρνησή τους με απειλή δασμών 200% στο γαλλικό κρασί, για τους Μακρόν και Στάρμερ είπε πως «*κάνουν τους σκληρούς, όταν εγώ δε βρίσκομαι μπροστά*», ενώ ανακάλεσε την πρόσκληση στον Καναδά, μετά την ομιλία του πρωθυπουργού του, Κάρνι, στο φόρουμ, που καταχειροκροτήθηκε.

Είναι σαφές ότι η χρήση του νέου οργάνου από τις ΗΠΑ είναι πολλαπλή. Είναι ένα όχημα για το προχώρημα κινήσεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, το σφράγισμα και τη σταθεροποίηση των βημάτων του, το τράβηγμα χωρών κάτω από την ομπρέλα του, την ενίσχυση της παρουσίας σε διάφορα σημεία του πλανήτη, την απομάκρυνση των ανταγωνιστών και τη δημιουργία ρηγμάτων στις επιρροές τους, την αύξηση της πίεσης προς συμμάχους και περιφερειακές δυνάμεις.

Η αποδοχή της πρόσκλησης από σχεδόν όλες τις αραβικές χώρες της Μέσης Ανατολής, την Τουρκία και το Ισραήλ και η συνύπαρξη στο Συμβούλιο των ΗΠΑ χωρών με σημαντικές αντιθέσεις δίνει ώθηση στον αμερικάνικο βηματισμό, σε μια περιοχή που η υλοποίηση του σχεδίου των Συμφωνιών του Αβραάμ σκόναψε στην Παλαιστινιακή Αντίσταση και δεν κατάφερε να απαντήσει στα «χωσίματα» της Ρωσίας και Κίνας.

Επίσης, η ένταξη δυο χωρών της ΕΕ, της Ουγγαρίας και της Βουλγαρίας, κόντρα στην ίδια την ΕΕ, το εκτελεστικό της

όργανο και τα ισχυρά της κράτη και μάλιστα όταν έχει στηθεί σκηνικό πολέμου με το ζήτημα της Γροιλανδίας, θέτει δυνατότητες επιπλέον πιέσεων, εκβιασμών και αξιοποίησης ρηγμάτων στους κόλπους της Ευρώπης. Η Αλβανία και το Κόσσοβο συμπληρώνουν το παζλ στην πυριτιδαποθήκη των Βαλκανίων, πρόθυμες για πάσα χρήση από τις ΗΠΑ.

Επιπλέον, φωτογραφίζεται το ενδιαφέρον για τον Καύκασο, με την ένταξη Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν. Η πιο εντυπωσιακή, όμως, είναι η ένταξη της Λευκορωσίας, παραδοσιακής συμμάχου της Ρωσίας, βάζοντας ερωτηματικά για τα ζητήματα που ανοίγει αυτή η απόφαση. Παρότι η τελική υπογραφή έπεσε από 23 χώρες σε σύνολο 50-60 που είχαν προσκληθεί, το ζήτημα δεν είναι αριθμητικό, αφού δημιουργεί σημαντικά πολιτικά δεδομένα, διαμορφώνει έδαφος παρέμβασης, αποτυπώνει διαθέσεις και μετρά κέρδη σε σημεία με ανοικτά επίδικα για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Ποιος ΟΗΕ;

Μέσα στα 80 χρόνια διαμείφθηκαν πολλά. Ο ΟΗΕ ούτε περιόριζε τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών και μια χαρά τις νομιμοποιούσε, αλλά πλέον αντιπροσωπεύει ένα πλαίσιο που δεν χρησιμεύει για τις ΗΠΑ και δίνει ρόλο στους αντιπάλους. Οι Ευρωπαίοι διαμαρτύρονται για το «διεθνές δίκαιο», που και οι ίδιοι κουρέλιαζαν, αλλά η ιστορία εκδικείται. Όσο για τη στάση της ΝΔ, που το αρνήθηκε στη Βενεζουέλα και το επικαλείται τώρα, με δηλώσεις Γεραπετρίτη-Μητσοτάκη αποφάσισε ότι «θα συνταχτεί με τους Ευρωπαίους εταίρους» και θα υπερασπιστεί τον ΟΗΕ ως μη μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του, αφήνοντας παράθυρο για το μέλλον «σε περίπτωση εμφάνισης διχασμών»! Τα περιθώρια ελιγμών κάποτε θα τελειώσουν... Προς ώρας μένει να φανεί πώς θα χρησιμοποιήσουν οι άλλοι «εταίροι» τη συμμετοχή της Τουρκίας και του Ισραήλ στο Συμβούλιο για τη «διευθέτηση» των ελληνοτουρκικών και των ζητημάτων της Ανατολικής Μεσογείου.

Πριν ακριβώς από έναν χρόνο, γράφαμε ότι η διοίκηση Τραμπ λειτουργεί σαν «εμπρηστής» ενός status quo, παρά το γεγονός ότι αυτό έχει τις ΗΠΑ στην πρώτη θέση, ακριβώς γιατί (η διοίκηση Τραμπ) επείγεται να αντιμετωπίσει με αποφασιστικό τρόπο τη σχετική αποδυνάμωση των ΗΠΑ έναντι της Ρωσίας και της Κίνας. Όστε η αιματηρή και γεμάτη ζιγκ-ζαγκ πορεία προς τη γενικευμένη αναμέτρηση να «βρει» τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σε μια αδιαμφισβήτητη κυριαρχική θέση.

Όπως αποτυπώθηκε και πρόσφατα στη «Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας», μία από τις βασικές προϋποθέσεις για την επίτευξη αυτού του στρατηγικού σκοπού, είναι ο πλήρης έλεγχος του δυτικού ημισφαιρίου και η μετατροπή του σε γεωστρατηγικό, σε πολεμικό-πολιτικό-οικονομικό εφιαλτήριο. Στη βάση αυτή, οι ΗΠΑ απαιτούν την υποταγή-ευθυγράμμιση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, εντός και εκτός ΕΕ, με κύριο εργαλείο εκβιασμού τη στρατηγική ομπρέλα που τους παρέχει. Αυτός ο εκβιασμός συνοδεύεται από κάτι πολύ περισσότερο από την άμεση και αμετάκλητη διόρθωση όλων των «παρεκκλίσεων»-«νοθεύσεων» της προηγούμενης φάσης: από την απαίτηση της ενεργητικής στήριξης των βασικών στρατηγικών κατευθύνσεων των ΗΠΑ, μιας και όπως τους υπογραμμίζουν άμεσα ή έμμεσα, η Δύση μπορεί να νικήσει μόνο αν νικήσουν οι ΗΠΑ!

Αυτό είναι το πραγματικό περιεχόμενο του γεωπολιτικού «θρίλερ» που έζησε η Δύση μέσα στον Γενάρη. Από την άμεση επαναφορά των απειλών για προσαρτήση της Γροιλανδίας, ακόμα και με τον «δύσκολο» τρόπο, δηλαδή τη στρατιωτική εισβολή, την αποστολή στρατευμάτων οκτώ ευρωπαϊκών χωρών στο γροιλανδικό έδαφος, τις επιπρόσθετες απειλές Τραμπ για κυρώσεις εναντίά τους, την επιθετική ομιλία στο παγωμένο κυριολεκτικά και διπλωματικά Νταβός, μέχρι την προσωρινή «αποσυμπίεση» μετά τη συνάντηση του γραμματέα του ΝΑΤΟ με τον Τραμπ και την ανακοίνωση ενός «πλαισίου συμφωνίας για την Γροιλανδία». Αυτό το «πλάισιο» βέβαια συντάχθηκε ερήμην της Γροιλανδίας και της Δανίας, για να θυμίζει σε όλους τα υψηλά δημοκρατικά ιδεώδη και τον σεβασμό των εθνικών δικαιωμάτων, από τα οποία διέπονται οι ιμπεριαλιστές και φυσικά οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ!

Γιατί θέλουν οι ΗΠΑ τη Γροιλανδία;

Οι Αμερικανοί, που ήδη διαθέτουν εκεί μία από τις πιο σημαντικές βάσεις στον πλανήτη, αν και η άρχουσα τάξη της Γροιλανδίας και της -φιλοατλαντικής- Δανίας ήταν διατεθειμένες να προσφέρουν κι άλλη «γη και ύδωρ» στις ΗΠΑ, έκαναν σαφές ότι δεν θέλουν απλά «προσφορές» και κυρίως δεν θέλουν να «μοιράζονται» τη Γροιλανδία με την ΕΕ. Ταυτόχρονα και δια μέσου της Γροιλανδίας, δεν θέτουν φυσικά τη διάλυση του ΝΑΤΟ, αλλά απαιτούν ένα ΝΑΤΟ στην υπηρεσία του MAGA.

Ειδικότερα, απαιτούν πλήρη και απόλυτο έλεγχο και κατοχή του μεγαλύτερου νησιού στον πλανήτη, που αποτελεί γεωστρατηγικά κρίσιμη χώρα στον Αρκτικό Κύκλο. Κατ' ελάχιστο, όπως «αποκαλύπτει» το Bloomberg, απαιτούν να αρθούν όλοι οι περιορισμοί στη στρατιωτική τους παρουσία στη Γροιλανδία και να απαλειφθούν διατυπώσεις όπως «*πριν από οποιαδήποτε σημαντική αλλαγή στις στρατιωτικές επιχειρήσεις ή εγκαταστάσεις στη Γροιλανδία, οι ΗΠΑ συμβουλευόνται και ενημερώνουν τη Δανία και τη Γροιλανδία*», που υπάρχουν

Η κρίση της «Γροιλανδίας»

Οι ΗΠΑ σε ρόλο «εμπρηστή», οι ιμπεριαλιστές σε τροχιά παγκόσμιας σύγκρουσης, οι λαοί σε κίνδυνο!

στη στρατιωτική συμφωνία ΗΠΑ- Γροιλανδίας του 1951.

Οι ΗΠΑ θέλουν τη Γροιλανδία, όχι για τις σπάνιες γαίες (η εκμετάλλευσή τους αποτελεί τρίτετον ζήτημα και υπάρχουν πολλά ερωτηματικά για αυτήν), όπως εν χορώ γράφουν οι αστοί αναλυτές και οι οικονομιστές στην Αριστερά. Είναι γνωστό ότι διαδρομή ΗΠΑ-Γροιλανδία-Ρωσία είναι η συντομότερη για τους διηπειρωτικούς πυραύλους. Επίσης, το Βόρειο Πέραςμα (θαλάσσια διαδρομή που ενώνει Άπω Ανατολή, Ρωσία με Ευρώπη) είναι συντομότερο κατά 40% από τη διαδρομή μέσω της διώρυγας του Σουέζ.

Οι ΗΠΑ, λοιπόν, θέλουν τη Γροιλανδία για γεωστρατηγικούς λόγους. Θέλουν να την μετατρέψουν σε προχωρημένο τμήμα του «Χρυσού Θόλου». Στόχος είναι να μεγιστοποιηθεί η αποτελεσματικότητα της πυρηνικής αποτροπής τους (κυρίως έναντι της Ρωσίας, αλλά και της Κίνας), αλλά και να αποκτήσουν πλεονέκτημα στο πλαίσιο του εφιαλτικού δόγματος του πρώτου πυρηνικού πλήγματος. Παράλληλα, η προβολή ισχύος τους θα απλώνει και θα κάνει ακόμα πιο βαριά τη «σκιά» της γεωστρατηγικής υπεροχής των ΗΠΑ έναντι της ιμπεριαλιστικής ΕΕ.

Θέλουν να αυξήσουν ραγδαία το μερίδιό τους στην ακτογραμμή του Αρκτικού Κύκλου και στον ανταγωνισμό για τον έλεγχο της περιοχής, να αντιμετωπίσουν τη Ρωσία, η οποία μακράν όλων, έχει το μεγαλύτερο και πιο σύγχρονο στόλο παγοθραυστικών στην Αρκτική, αλλά και την Κίνα, που επιταχύνει σοβαρά τη δημιουργία του δικού της στόλου.

Θέλουν να έχουν τον πλήρη έλεγχο του γροιλανδικού τμήματος του Βόρειου Περάσματος, ώστε να επιτηρούν και -γιατί όχι- να «αρνηθούν πρόσβαση» αν ζορίσουν οι καταστάσεις, στα πολεμικά πλοία της Ρωσίας και της Κίνας, αλλά και για να αντιμετωπίσουν τον κινέζικο «Πολικό Δρόμο του Μεταξιού».

Για την παράλληλη κίνηση του Τραμπ με την ανακοίνωση του «Συμβουλίου Ειρήνης», μιας και θα αναλυθεί σε άλλο άρθρο, να σημειώσουμε μόνο ότι αποτελεί μια σημαντική ευθεία βοή ενάντια στον ΟΗΕ, όχι η πρώτη και σίγουρα όχι η τελευταία! Είναι μέσα στο πλαίσιο της στρατηγικής αμφισβήτησης όλων των υφιστάμενων «κανόνων» και «διεθνών σχέσεων» που -όπως θα έλεγε ο Τραμπ- «κρατούν την Αμερική κάτω από το μπόι της» και προσπάθεια αναδιαμόρφωσης όλων των σχέσεων αυτών στη βάση του MAGA. Βέβαια, το ετερόκλητο και βασικά μικρομεσαίο «πλήθος» που μάζεψε γύρω του ο αυτοανακηρυγμένος απόλυτος άρχοντάς του (δηλαδή ο Τραμπ), είναι ένα ερώτημα αν μπορεί και σε τι μπορεί να εξελιχθεί.

Η στάση Ρωσίας και Κίνας

Από την πλευρά της, η ρωσική ηγεσία παρακολουθεί στενά τις εξελίξεις γύρω από τον Αρκτικό Κύκλο και προτιμά να κινείται έμπρακτα για την ενδυνάμωση της έτσι κι αλλιώς σημαντικής παρουσίας της στην περιοχή. Και φυσικά έχει πολλούς λόγους για να ενισχύει με τις δηλώ-

σεις και τις κινήσεις της τα ευρωατλαντικά ρήγματα. Αυτά τα ρήγματα φυσικά τα αξιοποιεί στη σύγκρουση της Ουκρανίας, στην οποία και για την επιτυχία των στόχων της, αναμφίβολα καταναλώνει σημαντικό μέρος του στρατηγικού της «κεφαλαίου». Όσο για την Κίνα, μιας και δεν έχει εδαφική πρόσβαση στην Αρκτική, συνειδητοποιεί και σ' αυτό το πεδίο, ότι όλοι πια οι «δρόμοι του μεταξιού» βρίσκονται υπό τη συνεχή και διαρκώς αναβαθμισμένη υπονομευτική δράση των ΗΠΑ και συνεπώς απαιτούνται αρκετά περισσότερα βήματα για την προώθησή τους και τη στρατηγική-στρατιωτική κάλυψη-προστασία τους.

Η αντίδραση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, οι «αλήθειες» του Καναδού πρωθυπουργού και η σκληρή πραγματικότητα της ισχύος

Αυτός ο ωμός στρατηγικός εκβιασμός που ασκήθηκε στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, οι στρατιωτικές απειλές κατά μέλους του NATO από τη... χώρα-ιδρυτή του, δεν ήταν δυνατόν να μην απαντηθούν. Η αποδοχή μιας τέτοιας εξέλιξης θα τους μετέτρεπε σε κάτι πολύ χειρότερο από τον χαρακτηρισμό «φόρου υποτελείς», που τους είχε προσάψει ο διαβόητος Μπρεζίνσκι πριν 25 χρόνια. Θα αποτελούσε μια ομολογία πλήρους γεωστρατηγικής και πολιτικής παράδοσης. Η πορεία των γεγονότων δημιούργησε, λοιπόν, την πιο μεγάλη κρίση στις ευρωατλαντικές σχέσεις μετά το ρήγμα του 2003 και μάλιστα σε συνθήκες μακράς προετοιμασίας για μια γενικευμένη σύγκρουση.

Οι Ευρωπαίοι βρίσκονται μπροστά στο γεγονός ότι οι ΗΠΑ έχουν μ' ένα τρόπο

νομιμοποιήσει τις απαιτήσεις τους, με τα επόμενα βήματα να αποτελούν ενδεχομένως το έδαφος για αναζωπύρωση της κρίσης. Έτσι, παρά την προσωρινή «ανακωχή», πραγματοποιήθηκε η έκτακτη Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ στις Βρυξέλλες. «Δεν υπάρχει επιστροφή στην παγκόσμια τάξη που η Ευρώπη οικοδόμησε με τις ΗΠΑ» και «η μετατόπιση δεν είναι μόνο συγκλονιστική, είναι και μόνιμη» ήταν οι αρκούντως δραματικές εκφράσεις της προέδρου της Κομισιόν. Δείγμα και αυτές των απίστευτων πιέσεων που ασκούν οι κινήσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο εσωτερικό της ΕΕ. Ενδεικτικό, επίσης, του κλίματος ήταν η «στροφή» του Μερτς. Από εκεί που κατηγορούσε τον Μακρόν ότι με τις δηλώσεις του ρίχνει λάδι στη φωτιά, κάλεσε τους «Ευρωπαίους και τους εταίρους που συμμερίζονται» την ανάγκη της στρατιωτικής ενδυνάμωσης της ΕΕ, προβάλλοντας παράλληλα τις γερμανικές φιλοδοξίες. Τόσο η τοποθέτηση του Μερτς, που ήδη αντανακλάται σε μια Γερμανία που επανεξοπλίζεται, όσο και οι αναφορές του Μακρόν στην ανάγκη «στρατηγικής αφύπνισης», μένει να δούμε αν θα παράγουν στην πράξη έναν κοινό βηματισμό, μιας και οι μεταξύ τους αντιθέσεις είναι ενεργές και παρούσες. Σε κάθε περίπτωση, είναι ένας δύσβατος δρόμος, που μπροστά του έχει τη στρατηγική εξάρτηση από τις ΗΠΑ, η οποία συμπληρώνεται τελευταία και με την αυξανόμενη ενεργειακή εξάρτηση, ειδικά της Γερμανίας. Ταυτόχρονα, καθόλου αμελητέα δεν είναι η διάσταση της δυνατότητας των ΗΠΑ να παρεμβαίνουν, να «διαιρούν» και να προκαλούν ρήγματα στην ΕΕ, όταν τίθενται ζητήματα που αφορούν τη σχέση της ΕΕ με τις ΗΠΑ.

Ίσως ο Καναδός πρωθυπουργός, με την ομιλία του στο Νταβός, να εξέφρασε

με τον πιο γλαφυρό αλλά και ουσιαστικό τρόπο, τους μεγάλους φόβους και τα στρατηγικά διλήμματα των «μεσαίων δυνάμεων», φωτογραφίζοντας με αυτό τον όρο τη χώρα του, τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, την Ιαπωνία, πιθανά τη Βραζιλία, την Ινδία ή και την Αυστραλία. Το περίφημο «αν δεν είμαστε στο τραπέζι, θα είμαστε στο μενού» αποτυπώνει σίγουρα την αγωνία για το αν ο επόμενος στόχος είναι ο Καναδάς, που η διοίκηση Τραμπ τον «οραματίζεται» ως 51η πολιτεία των ΗΠΑ και ταυτόχρονα μια προτροπή για μια άλλη πορεία των πραγμάτων. Είναι άραγε τυχαίο που η διατύπωση αυτή αυτολεξεί ειπωνόταν στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες με αφορμή τα όσα διαδραματίζονταν με τις συναντήσεις ΗΠΑ-Ρωσίας για την Ουκρανία;

Ωστόσο, πέρα από την θέληση του καθένα, το ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνει ο εντεινόμενος ανταγωνισμός της «γεωστρατηγικής τριάδας» ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας, περιορίζει ολοένα και περισσότερο τα περιθώρια αυτόνομης δράσης τέτοιων δυνάμεων. Η συμφωνία του Καναδά με την Κίνα ή η συμφωνία της ΕΕ με την Ινδία εγγράφονται σίγουρα σαν κινήσεις οικονομικής και πολιτικής ενδυνάμωσης. Είναι δύσκολο, όμως, να δημιουργήσουν από μόνες τους, τις αναγκαίες συνθήκες για μια στρατηγική τους χειραφέτηση από τους τρεις. Πιο πιθανό είναι να ανεβάσουν τη γεωπολιτική τους «υπεραξία», διεκδικώντας καλύτερο ρόλο και θέση δίπλα και πίσω από τους ιμπεριαλιστές της «γεωστρατηγικής τριάδας», με βάση και το γεγονός ότι η σύναψη στρατηγικών συμμαχιών βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη και αποτελεί ίσως το πιο κομβικό θέμα στην πορεία της παγκόσμιας αναμέτρησης.

Μινεάπολη, ΗΠΑ

Νέα δολοφονία από την ICE του Τραμπ

Οργή και διαμαρτυρίες στους δρόμους των αμερικανικών πόλεων

Στις 24/01, στη Μινεάπολη, δολοφονείται από αστυνομικούς της ICE ο 37χρονος νοσηλευτής Alex Pretti. Στο κέντρο της πόλης, οι πραιτοριανοί του Τραμπ οργανώνουν επιχειρήσεις συλλήψεων μεταναστών, ο Alex Pretti βιντεοσκοπεί την επιχείρηση. Όπως καταγράφεται από δεκάδες βίντεο πολιτών, ο Pretti προσπαθεί να σταματήσει την επίθεση αστυνομικών σε δυο γυναίκες, όταν πέντε αστυνομικοί πέφτουν πάνω του να τον συλλάβουν. Καθώς βρίσκεται στο έδαφος άοπλος, ένας από τους αστυνομικούς τον πυροβολεί εν ψυχρώ.

Στις 7 Ιανουαρίου, μόλις 1,5 χιλιόμετρο μακριά, είχε δολοφονηθεί μέσα στο αυτοκίνητό της η Renée Nicole Good, μητέρα τριών παιδιών, από πράκτορες της ICE! Αξίζει να τονιστεί πως η συνεχιζόμενη επιχείρηση του Τραμπ ενάντια στους μετανάστες έχει βρει σθεναρή αντίσταση από τους πολίτες, σε όλες τις πολιτείες που οργανώνονται αυτές οι ναζιστικής έμπνευσης επιχειρήσεις. Θυμίζουμε τις μαζικές αντιδράσεις στο Λος Άντζελες (6/6/2025), όταν η ICE έκανε δεκάδες συλλήψεις μεταναστών, κάνοντας έφοδο σε χώρους εργασίας και αποκλείοντας ολόκληρες περιοχές. Οι κινητοποιήσεις των κατοίκων κράτησαν μια εβδομάδα!

Από την αρχή, η εγκατάσταση των πρακτόρων του ICE στη Μινεάπολη βρήκε μαζική αντίσταση. Οι περιπολίες του ICE στις γειτονιές, οι εισβολές σε σπίτια χωρίς καν ένταλμα, οι αθρόες συλλήψεις πολιτών με βάση το χρώμα του δέρματος, εξόργισαν τους κατοίκους. Η οργή για τις φασιστικές πρακτικές των αστυνομικών οδήγησε σε καθημερινές συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους μετανάστες της γειτονιάς και απαίτησης να φύγουν οι πραιτοριανοί από την πολιτεία. Όπως αναφέρουν αυτόπτες μάρτυρες, που περιγράφουν αυτές τις επιθέσεις, θυμίζουν τις επιδρομές της γκεστάπο στη Γερμανία του Χίτλερ για να συλλάβουν τους Εβραίους!

Ο δήμαρχος της πόλης, αλλά και ο κυβερνήτης της πολιτείας, ζήτησαν δημόσια να αποσυρθούν οι δυνάμεις του ICE από την πόλη της Μινεάπολη, αλλά ο Τραμπ κωφεύει!

Στις 23/1 η Μινεάπολη «πάγωσε», καθώς κηρύχτηκε γενική απεργία σε όλη την πόλη. Υπηρεσίες, μεταφορές και μαγαζιά έκλεισαν και πάνω από 20.000 πολίτες διαδήλωσαν παρά το κρύο στους παγωμένους δρόμους, με μοναδικό αίτημα να φύγει η ICE από την πόλη!

Για να γίνει αντιληπτό πώς είναι το

κλίμα στους δρόμους της πόλης, μεταφέρουμε μια περιγραφή πολιτών στο διαδίκτυο: «Το καθεστώς Τραμπ βρίσκεται αντιμέτωπο με μαζικές αντιδράσεις και τον ενεργό ρόλο των ανθρώπων που αντιστέκονται. Από τις παραδοσιακές διαδηλώσεις πολλοί Αμερικανοί περνάνε σε άμεση δράση. Οι ICE “spotters” είναι παρόντες, καταγράφουν συλλήψεις, βιντεοσκοπούν, ακολουθούν τους πράκτορες, σφυρίζουν, κορνάρουν, ρίχνουν φως και δημοσιότητα για να ειδοποιήσουν την κοινότητα. Φτάνουν ακόμα να βάζουν εμπόδια, να χορεύουν στους δρόμους, να μπλοκάρουν ειρηνικά τις επιχειρήσεις».

Πολλοί αναλυτές επισημαίνουν την επιλεκτική επιλογή των πολιτειών, όπου διενεργούνται οι «επιχειρήσεις σκούπα» των μεταναστών, καθώς αυτές είναι προπύργια των Δημοκρατικών και με ιστορικό μαζικών λαϊκών αντιδράσεων σε παρόμοιες κατασταλτικές πρακτικές. Από την άλλη, δεν βλέπουμε αντίστοιχο ζήλο της ICE στις νότιες πολιτείες, όπου υπάρχει αντικειμενικά μεγαλύτερος αριθμός μεταναστών που είναι απαραίτητοι ως εργάτες γης ή στις μεγάλες επιχειρήσεις!

Να προστεθεί πως οι δυο δολοφονίες στη Μινεάπολη δεν είναι οι μόνες επιθέσεις με πυροβολισμούς πολιτών από την ICE. Στις 4 Οκτωβρίου, η Marimar Martinez δέχτηκε 5 πυροβολισμούς από πράκτορες της ICE στο Σικάγο, η οποία ευτυχώς επέζησε. Στις 31 Δεκεμβρίου του 2025, ο Αμερικανός πολίτης Keith Porter δολοφονήθηκε από πράκτορα εκτός υπηρεσίας στο Los Angeles.

Η νέα προεδρία Τραμπ έχει δώσει ιδιαίτερο βάρος στη δημιουργία του κατασταλτικού μηχανισμού, που έχει αναλάβει τις επιχειρήσεις ενάντια στους

μετανάστες και τις απελάσεις τους. Η ICE δημιουργήθηκε μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και υπάγεται στο υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας (DHS). Για τον νέο αυξημένο ρόλο της, υπήρξε αύξηση προσωπικού της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Τελωνείων (ICE) και της Υπηρεσίας Τελωνείων και Προστασίας Συνόρων (CBP) με μαζική στρατολόγηση. Με μια τεράστια χρηματοδότηση 170 δισεκατομμυρίων δολαρίων, το DHS προσέλαβε νέους υπαλλήλους της ICE και της CBP, φτάνοντας στο σύνολο των 45.000 χιλιάδων μελών της Υπηρεσίας.

Η μαζική στρατολόγηση δεν είναι απλώς μια επιχείρηση, είναι μια προσπάθεια δημιουργίας ενός στρατού ακροδεξιών πραιτοριανών υπό τον Ντόναλντ Τραμπ, αναφέρει η βρετανική εφημερίδα «The Guardian» σε εκτενές της ρεπορτάζ. Και συνεχίζει αποκαλύπτοντας ότι πολλά μέλη της νεοναζιστικής οργάνωσης «Proud Boys» και της διαβόητης «Κου Κλουξ Κλαν» έχουν προσληφθεί στην ICE των ΗΠΑ!

Μετά τη γενικότερη κατακραυγή που ξεσήκωσε η δολοφονία του Pretti, ο Τραμπ έκανε μερικά βήματα πίσω, θέλοντας να μετριάσει τις εντυπώσεις από τις αντιδράσεις, ακόμα και θεσμικών παραγόντων του συστημικού μηχανισμού των ΗΠΑ. Στις 26/1 ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση η απομάκρυνση του επικεφαλής της ICE, Μποβίνο. Ο Τραμπ κράτησε απόσταση από την άποψη που διατύπωσε η υπουργός Εσωτερικής Ασφάλειας, Κρίστι Νόεμ, που είπε ότι «ο Πρέτι πυροβολήθηκε επειδή οπλοφορούσε».

Εκτός από την παραίτηση ενός ρεπουμπλικάνου γεροϋσιαστή της Μινεσότα και τις επικριτικές του δηλώσεις, έχουμε τις καταγγελτικές δηλώσεις δυο πρώην προέδρων, Κλίντον και Μπάιντεν, επιπλέον ένδειξη πως οι αντιθέσεις στους κόλπους των καθεστωτικών αστικών δυνάμεων είναι σφοδρές.

Μέχρι τη στιγμή που κλείνει αυτό το άρθρο, συνεχίζονται οι διαδηλώσεις των πολιτών στη Μινεάπολη!

Ουκρανία

Προς ναυάγιο οι συνομιλίες στο Άμπου Ντάμπι;

Ο ρωσικός στρατός προελαύνει στο Ντονμπάς

Η πρόσφατη συνάντηση του ειδικού απεσταλμένου των ΗΠΑ, Γουίτκοφ, με τον Πούτιν στο Κρεμλίνο θεωρήθηκε ότι σηματοδοτεί μια καθοριστική καμπή για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Η ταχύτητα της οργάνωσής της και η διάρκεια της καλλιέργησαν την εντύπωση ότι οι διαπραγματεύσεις εισέρχονται σε «τελική ευθεία».

Ακολούθησε η τριμερής συνάντηση (Ουκρανίας, Ρωσίας και ΗΠΑ) στο Άμπου Ντάμπι στις 23-24 Ιανουαρίου 2026. Ουσιαστικά είναι οι πρώτες συναντήσεις με τη συμμετοχή απεσταλμένων της Ουκρανίας και της Ρωσίας, με μεσολάβηση των ΗΠΑ, από την έναρξη του πολέμου. Οι περυσινές των αντιπροσωπίων Ουκρανίας - Ρωσίας (σε

χαμηλότερο επίπεδο) στην Κωνσταντινούπολη κανείς δεν κατάλαβε γιατί έγιναν!

Οι δύο πλευρές προσέρχονται χωρίς να υπάρχουν ενδείξεις χαλάρωσης των θέσεών τους. Το Κίεβο επιμένει στην απόλυτη θέση «όλα ή τίποτα» και αγνοεί πλήρως τις στρατιωτικές ισορροπίες. Αν και η κατάσταση έχει διαφοροποιηθεί ριζικά, το Κίεβο εξακολουθεί να λειτουργεί σαν να διαθέτει την πολυτέλεια του χρόνου και των πόρων. Ανεξάρτητα του πώς αξιολογεί κανείς αυτή τη στάση, δεν μπορεί να αγνοήσει το γεγονός ότι η Ρωσία ελέγχει ήδη το σύνολο του Ντονμπάς.

Ωστόσο, διακρίνεται μια αλλαγή της στάσης Ζελένσκι προς τους ευρωπαϊούς συμμάχους του. Στο Παγκόσμιο

► Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός εμφανίστηκε με αιχμηρό τόνο και σκληρή γλώσσα. Άσκησε έντονη κριτική και κατήγγειλε την Ευρώπη για έλλειψη πολιτικής βούλησης. Κατά τον ίδιο, η Ευρώπη δεν έχει καν επιχειρήσει να διαμορφώσει μια δική της στρατηγική απάντηση, «μένοντας στα λόγια»!

Για τη Ρωσία, όπως δήλωσε ο σύμβουλος εξωτερικής πολιτικής του Πούτιν, Ουσάκοφ (μετά τις συνομιλίες του Πούτιν με τους αμερικανούς απεσταλμένους Γουίτκοφ και Κούσνερ), δεν υπάρχει «καμία ελπίδα για επίτευξη μακροπρόθεσμης λύσης» (στον πόλεμο) έως ότου γίνουν αποδεκτές οι απαιτήσεις της Ρωσίας (...), η Ρωσία έχει ξεκαθαρίσει ότι θα συνεχίσει να επιδιώκει τους στόχους της με στρατιωτικά μέσα εφόσον η διαπραγματευτική της θέση απορρίπτεται». Αυτή η δήλωση δεν συνιστά αιφνιδιασμό ούτε κλιμάκωση. Η Ευρώπη και το Κίεβο βρίσκονται μπροστά σε ένα γνωστό πλαίσιο το οποίο αρνούνται. Αποτελεί την επανάληψη μιας πάγιας θέσης που η Μόσχα διατυπώνει εδώ και χρόνια: είτε θα υπάρξει πολιτική λύση που να λαμβάνει υπόψη τις ρωσικές ανησυχίες ασφαλείας και τα δεδομένα στο έδαφος είτε ο πόλεμος θα συνεχιστεί. Και αυτό κάνει.

Έτσι η προέλαση του ρωσικού στρατού συνεχίζεται σε όλα σχεδόν τα μέτωπα, ασκώντας ασφυκτική πίεση στην ηγεσία της Ουκρανίας, που ήδη μετρά τεράστιες απώλειες που δεν αναπληρώνονται. Δυτικοί στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες υπογραμμίζουν ότι η Konstantinovka αποτελεί το τελευταίο οχυρό πριν από την ολική κατάρρευση του μετώπου.

Διεθνή δημοσιεύματα ισχυρίζονται ότι ο Γουίτκοφ παρουσίασε στον Ρώσο πρόεδρο μια ριζικά νέα αμερικανική προσέγγιση για τη διευθέτηση της σύγκρουσης, η οποία φαίνεται να περιλαμβάνει σημαντικές αλλαγές στη θέση του Λευκού Οίκου! Το προσχέδιο που φέρεται να συζητείται – και στο οποίο το Κίεβο παρουσιάζεται ως συνδιαμορφωτής με τις ΗΠΑ– βασίζεται σε ένα πλάνο 20 ή 28 σημείων...

Το ενδιαφέρον και η προθυμία του Τραμπ για την Ουκρανία παρουσιάζεται ως ένα τεράστιο επενδυτικό πλάνο... αλλά μετά το τέλος της σύγκρουσης. Τα «νέα» σχέδια του Τραμπ αφορούν μεταπολεμική κατάσταση. Γι’ αυτό και είναι σχέδια «επί χάρτου»!

Η πρότασή του βασίζεται σε μια εκχειρία που παραμένει αίολη όσο ο Πούτιν επιμένει στις θέσεις του. Το 18σέλιδο έγγραφο περιγράφει ένα 10ετές σχέδιο για την εγγύηση της ανάκαμψης της Ουκρανίας με μια ταχεία πορεία προς ένταξη στην ΕΕ. Οι Βρυξέλλες και η Ουάσινγκτον θα συγκεντρώσουν εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια (800 δις.), σε μακροπρόθεσμη χρηματοδότηση, θεωρώντας την Ουκρανία μελλοντικό μέλος της ΕΕ και επενδυτικό προορισμό. Όπως ειπώθηκε, η στρατηγική βασίζεται σε μια κατάπαυση του πυρός που παραμένει ασαφής. Ωστόσο, ακόμα και ως θεωρητικό σχέδιο, παρουσιάζει ένα τεράστιο κενό σε ό,τι αφορά την πηγή ή τις πηγές των χρημάτων.

Οι συνομιλίες, σύμφωνα με το Reuters, επικεντρώνονται στο εδαφικό, σε ένα από τα πιο κρίσιμα και ευαίσθητα ζητήματα του πολέμου. Το εδαφικό είναι κρίσιμο ζήτημα με πολλές προεκτάσεις και αντανakλά τους πραγματικούς συσχετισμούς στο πεδίο. Ωστόσο, η ουσία των διαπραγματεύσεων για την Ουκρανία, όπως την περιγράφει ο εκπρόσωπος του ρωσικού ΥΠΕΞ, Πολίστσουκ, βρίσκεται στην πολιτική βούληση που οδηγεί σε ένα γενικότερο πλαίσιο ασφάλειας με κανόνες!

Όμως η διεθνής περιρρέουσα ατμόσφαιρα και οι κινήσεις Τραμπ καταγράφουν μια άλλη εικόνα. Ο ρώσος στρατηγός Vladimir Poron προβάλλει μια πιο ρεαλιστική σκοπιά: «η συνδυασμένη ισχύς ΗΠΑ και Ευρώπης παραμένει μια σοβαρή απειλή» και «ο αγώνας απέναντι στην υποστήριξη της Δύσης προς το Κίεβο παραμένει σκληρός».

Η διήμερη συνάντηση στο Άμπου Ντάμπι των αντιπροσωπειών Ρωσίας, Ουκρανίας και ΗΠΑ, που παρουσιάστηκε ως μια κρίσιμη ευκαιρία για πρόοδο, φαίνεται να καταλήγει σε ακόμη ένα αδιέξοδο. Βέβαια, ορίστηκε νέος γύρος συνομιλιών την 1η Φλεβάρη, πάλι στο Άμπου Ντάμπι, αλλά τα μέχρι στιγμής δεδομένα δεν προδικάζουν σοβαρή εξέλιξη. Η σημερινή διοίκηση του Λευκού Οίκου, μπροστά σε άλλες γεωπολιτικές προτεραιότητες, δείχνει να θέλει να τελειώνει άμεσα τον πόλεμο, μεταθέτοντας για αργότερα τις όποιες δεσμεύσεις. Η παρότρυνση προς το Κίεβο να «παραχωρήσει» εδάφη, όσο κυνική και αν είναι, πατά σε μια ρεαλιστική αποτίμηση της κατάστασης.

XB

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Αμερικανός γιος, παιδί Κουβανών Ναι, αλλά ποιων;

ΔΙΑΒΑΣΤΕ για την στενή σχέση των Φαντζούλ με τον Τραμπ, forbes.co/2025/10/18/editors-picks/fanjul-conozca-los-magnates-azucareros-de-florida

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

μη και να ανατρέψουν κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική που διεκδικούν μεγαλύτερη ανεξαρτησία από την Ουάσιγκτον. Τμήμα αυτής της επιθετικής στρατηγικής, η οποία προσπαθεί να στριμώξει επίσης τις κυβερνήσεις της Κολομβίας, του Μεξικού, της Νικαράγουα και βέβαια της Βραζιλίας, αποτελεί ο αργός στραγγαλισμός της Κούβας, μέσω της ενίσχυσης των κυρώσεων και του ενεργειακού αποκλεισμού της. Η απαίτηση για πλήρη έλεγχο στις εξαγωγές πετρελαίου της Βενεζουέλας, μαζί με τα ρεσάλτα στα δεξαμενόπλοια στην Καραϊβική, είχαν και αυτόν τον στόχο. Τώρα πιέζουν και άλλες χώρες, όπως το Μεξικό, να σταματήσουν να δίνουν πετρέλαιο στην Κούβα, δηλώνοντας κυνικά πως με αυτό τον τρόπο θέλουν να προκαλέσουν ασφυξία στην οικονομία και στην καθημερινή ζωή των Κουβανών. Στην επεισοδιακή κατάθεσή του πριν λίγες ημέρες ενώπιον της Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας, ο Ρούμπιο ομολόγησε πως η αμερικάνικη κυβέρνηση θέλει να δει αλλαγή καθεστώτος στην Κούβα, αποφεύγοντας να απαντήσει σε ερώτημα αν θα προχωρήσει σε ενέργειες για την ανατροπή του.

Ο Ρούμπιο δεν έχει κρύψει πως υποστηρίζεται από τους Φαντζούλ: «Οι Φαντζούλ πίστεψαν σε μένα από νωρίς, όταν λίγοι άλλοι το έκαναν, και είμαι ευγνώμων γι’ αυτό». Με το αζημίωτο βέβαια. Ο Ρούμπιο ως γερουσιαστής υπεράσπισε συστηματικά τα εταιρικά συμφέροντά τους με νομοθετικές παρεμβάσεις και πρωτοβουλίες. Και βέβαια, τώρα μπορεί να τους υπόσχεται πως μπορεί να κάνει πραγματικότητα την επιθυμία τους για την επιστροφή τους στην Κούβα και στην περιουσία τους. Στο βιβλίο του με τίτλο «Αμερικανός γιος», που έγραψε το 2012, περιγράφει πώς κατάφερε να ξεφύγει από τη φτώχεια, να σπουδάσει και να μπει στην πολιτική, παρουσιάζοντας την πορεία τους ως επιβεβαίωση του «αμερικάνικο ονείρου», μιλώντας με ευγνωμοσύνη για τους γονείς του, που δούλεψαν σκληρά. Στην πραγματικότητα, άλλοι βέβαια υπήρξαν οι «γονείς» του υπουργού Εξωτερικών. Αυτοί που ονειρεύονται δεκαετίες τώρα να αποκαταστήσουν στην Κούβα την ιμπεριαλιστική-αποικιοκρατική Βόρειο-αμερικάνικη «τάξη», να την επιστρέψουν σε εκείνο το διεφθαρμένο υποτελές καθεστώς, στο οποίο μια μειοψηφία οικογενειών σαν τους Φαντζούλ πλούτιζαν σε συνεργασία με τους Γιάνκηδες ληστές και μαφιόζους και κρατούσαν στη φτώχεια και στο περιθώριο την πλειοψηφία των Κουβανών, ανάμεσά τους και τους γονείς του Ρούμπιο.

Βενεζουέλα

Έντονες κινήσεις προσαρμογής της νέας κυβέρνησης, συνεχείς οι πιέσεις των ΗΠΑ

Ούτε ένας μήνας δεν έχει περάσει από την επέμβαση των ΗΠΑ και την απαγωγή Μαδούρο, αφήνοντας πίσω δεκάδες νεκρούς, κι όμως η ταχύτητα με την οποία διαμορφώνονται οι εξελίξεις κάνουν να φαίνεται αρκετά μακριά η 3η Ιανουαρίου. Η νέα κυβέρνηση υπό την Ντέλσι Ροντρίγκες, μέσα από τη γραμμή του «διαλόγου» και της «διπλωματικής επίλυσης των διαφορών με τις ΗΠΑ», κάνει τις πρώτες κινήσεις της. Μέχρι σήμερα υπάρχει ένα μείγμα από τη μία έντονων διακηρύξεων ότι η χώρα δεν δέχεται εντολές από ξένα κέντρα και αυτοδιοικείται. Από την άλλη, οι πράξεις δείχνουν «ανοίγματα» σημαντικά προς τις ΗΠΑ.

Η απελευθέρωση κρατουμένων της αντιπολίτευσης που ζητούσαν καιρό τώρα οι Αμερικάνοι, η αποπομπή του υπουργού Βιομηχανίας που έπαιξε, κατά πως ομολογείται, καθοριστικό ρόλο στις σχέσεις με το Ιράν, η επικοινωνία Τραμπ με Ροντρίγκες, που εκθειάστηκε από μεριάς του Τραμπ. Και βέβαια η προώθηση νομοσχεδίου στη Βουλή που αλλάζει το νόμο του Τσάβες για τα πετρέλαια. Με μια τροποποίηση που δίνει ελευθερίες σε εταιρείες να εκμεταλλεύονται πετρελαϊκά κοιτάσματα με αυτονομία σε παραγωγή και εξαγωγές. Είναι κινήσεις που «απαντάνε» στις αμερικανικές απαιτήσεις για διαμόρφωση «επενδυτικού περιβάλλοντος».

Παράλληλα, μια σειρά δημοσιεύματα διοχετεύονται στον Τύπο που μαρτυρούν προηγούμενη επικοινωνία στελεχών της κυβέρνησης και της ίδιας της Ροντρίγκες με εκπροσώπους των ΗΠΑ για το ενδεχόμενο κυβέρνησης μετά τον Μαδούρο. Το βέβαιο είναι πως, πέρα από τα δημοσιεύματα, η συνάντηση την προηγούμενη εβδομάδα της τωρινής προέδρου με απεσταλμένο της CIA στο Καρακάς είναι γεγονός.

Αυτό που επιχειρεί η κυρίαρχη μερίδα της άρχουσας τάξης μέσω του πολιτικού προσωπικού που ηγείται μετά την απαγωγή Μαδούρο είναι μια κίνηση προσαρμογής σε νέα δεδομένα. Το πλαίσιο λειτουργίας του συστήματος που έθρεψε την άρχουσα τάξη με τη γραμμή της αναζήτησης στήριξης σε Κίνα και Ρωσία ως αντίβαρο στους αμερικανικούς αποκλεισμούς και με οικονομική ατμομηχανή το πετρέλαιο έπιασε τα όρια των δυνατοτήτων του. Η απόφαση των ΗΠΑ να ανακοπεί η διείσδυση Κίνας και Ρωσίας στη Βενεζουέλα και ακόμα παραπέρα το ξερίζωμά τους από τη Λατινική Αμερική συνολικά διαμορφώνει νέα δεδομένα.

Η αδυναμία που εμφανίζει η Κίνα να παρέμβει με ισχύ και να στηρίξει τα πολιτικά και οικονομικά «κεκτημένα» της, η αδυναμία της Ρωσίας να αποτρέψει την αρπαγή δεξαμενόπλοιων στην Καραϊβική, μεταφράζοντας τη στρατηγική συμφωνία με τη Βενεζουέλα, έχουν μετρήσει και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και στην άρχουσα τάξη της Βενεζουέλας όσον αφορά τη δυνατότητά της να «ακουμπήσει» πάνω τους.

Τα κενά φάνηκαν ακόμη και από τον τρόπο που έγινε η επέμβαση αλλά και την αδράνεια των επόμενων ημερών κέντρων στήριξης μιας τέτοιας επιλογής στο εσωτερικό. Τόσο πολιτικά όσο και στρατιωτικά. Η προσαρμογή με ανοίγματα στις ΗΠΑ προϋποθέτουν και τη συνοχή του εσωτερικού μετώπου. Η διεύρυνση επαφών με την αντιπολίτευση επιδιώκει μια συντεταγμένη κίνηση χωρίς τριγμούς

που θα αποσταθεροποιούσαν ακόμη περισσότερο αυτή τη μερίδα της αστικής τάξης που κυριαρχεί και μέσω της συμφωνίας με το στρατό.

Ο υπουργός Εσωτερικών Καμπέγιο, που ελέγχει στρατό και αστυνομία και έχει τη δυνατότητα να κινητοποιεί την εθνοφυλακή, μπορεί να βροντοφωνάζει ότι είναι έτοιμος για μάχη με τις ΗΠΑ, την ίδια στιγμή όμως δεν παραλείπει να υπογραμμίζει πως στηρίζει απόλυτα την πρόεδρο Ροντρίγκες, αποδεικνύοντας πως είναι σύμφωνος με τα αμερικανικά ανοίγματα της νέας διοίκησης. Ταυτόχρονα οι διαδηλώσεις που οργανώνονται και στηρίζονται από μεριάς του πιο πολύ μοιάζουν με προσεκτικές κινήσεις διαχείρισης της πίεσης και ίσως εμφάνισης όρων για τη διαμόρφωση ενός εσωτερικού πολιτικού συσχετισμού, παρά θυμίζουν μια αντιαμερικανική έκφραση της εποχής του Τσάβες.

Πολλοί οι αστάθμητοι παράγοντες στη νέα κατάσταση

Οι παραπάνω κινήσεις εξελίσσονται βέβαια τη χρονική περίοδο που ακόμα οι Κινέζοι και Ρώσοι δεν έχουν εκδηλώσει τις προθέσεις τους, ούτε έχουν αξιοποιήσει όλες δυνατότητες πίεσης έχουν. Δεν πρέπει αυτό να θεωρείται τελειωμένη ιστορία καθώς γνωρίζουν καλά πως μια τέτοια ήττα στη Βενεζουέλα θα οδηγήσει τους Αμερικάνους σε επιτάχυνση των σχεδίων τους.

Οι δηλώσεις Τραμπ για τους επόμενους στόχους (Κούβα, Κολομβία κτλ) συνολικά στο δυτικό ημισφαίριο απηχούν πραγματικές επιθυμίες. Άλλωστε οι εξελίξεις σε όλο τον κόσμο δείχνουν πως ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών κάθε άλλο παρά επικεντρώνεται σε σημεία ξεκομμένα. Ίσα ίσα, λειτουργεί σα συγκοινωνούντα δοχεία. Το ερώτημα δεν είναι αν θα κάνουν ό,τι μπορούν Ρώσοι και Κινέζοι, αλλά αν αυτό θα αρκεί για την ανατροπή όσων δρομολογούνται.

Επίσης, μια δική τους ενεργοποίηση είναι δεδομένο πως θα περιόριζε και τις δυνατότητες μια συντεταγμένη ανα-

διάρθρωσης στο εσωτερικό της Βενεζουέλας. Αυτό είναι κάτι που θέλει να εξασφαλίσει και η μεριά των ΗΠΑ. Γι' αυτό και όσο σπρώχνει με θετικές δηλώσεις το επιτελείο του Τραμπ προς μια μετάβαση σε φιλοαμερικανική κατάσταση στη Βενεζουέλα άλλο τόσο φροντίζει να απειλεί αυτό το πολιτικό προσωπικό με κυρώσεις και αφανισμό αν δεν συνεργαστεί μέχρι τέλους και στο σύνολο των επιδιώξεων των ΗΠΑ.

Η αυτόνομη ενεργοποίηση των λαϊκών μαζών στη Βενεζουέλα, όσο και αν φαντάζει αδύναμη να επηρεάσει τις εξελίξεις, είναι η μόνη που σε μια πορεία μπορεί να αποτρέψει το στραγγαλισμό της εργατικής τάξης και του λαού. Φαίνεται άλλωστε πως όλες οι εξωτερικές αλλά και εσωτερικές κινήσεις των από πάνω σχεδιάζονται με προϋπόθεση την «ησυχία των από κάτω».

Παλαιστίνη

Γενοκτονικό σχέδιο ανοικοδόμησης στα ερείπια της Γάζας

Με τυμπανοκρουσίες και αυτολιβανίσματα συστάθηκε το «Συμβούλιο Ειρήνης», όπως προβλέπει η δεύτερη φάση της εκεχειρίας. Ο Τραμπ, πλαισιωμένος από αχυράνθρωπους δικτατορίσκους 19 χωρών (τόσες από τις 60 ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του), επιχειρηματίες και τεχνοκράτες, παρουσίασε το «εξαιρετικό» του σχέδιο για αυτό το «όμορφο ακίνητο» που ονομάζεται Παλαιστίνη.

Ο γαμπρός του, Κούσνερ, αρχιτέκτονας των «Συμφωνιών του Αβραάμ», παρουσίασε το γενικό σχέδιο γεμάτο ευκαιρίες, χωρίς ανεργία, με ανάπτυξη, χαρά, ευτυχία για όλους. Με λίγα λόγια, έναν επίγειο παράδεισο, ανάλογο με τον παράδεισο όπου ζει ο αμερικανικός λαός, αλλά και άλλοι λαοί, όπως της Βενεζουέλας, της Γροιλανδίας, της Ουκρανίας, οι οποίοι απολαμβάνουν τη... φροντίδα του πλανητάρχη. Στο ΔΣ του «Συμβουλίου Ειρήνης»

θα συμμετέχουν, εκτός από τον αλήστου μνήμης, στενό συνεργάτη και συνεργό εγκλημάτων στην περιοχή, Τόνι Μπλερ, ο Βούλγαρος διπλωμάτης Νικολάι Μλαντένοφ, πρώην ειδικός συντονιστής του ΟΗΕ για τη Μέση Ανατολή, ο Στιβ Γουίτκοφ, ο τούρκος ΥΠΕΞ Φιντάν, ο υπουργός Στρατηγικών Υποθέσεων του Κατάρ, Αλί Αλ Θαουάντι, ο επικεφαλής της Διεύθυνσης Μυστικών Υπηρεσιών της Αιγύπτου, Χασάν Ρασάντ, ο διευθύνων σύμβουλος της «Apollo Global Managent», Μαρκ Ρόουαν, η υπουργός Διεθνούς Συνεργασίας των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, Ριμ Αλ Χασίμι, ο ισραηλινός υπιος επιχειρηματίας Γιακίρ Γκαμπάι και η ειδική συντονίστρια του ΟΗΕ για την Ειρηνευτική Διαδικασία στη Μέση Ανατολή, Σίγκριντ Κάαγκ. Η συμμετοχή κάποιων από αυτούς αποδεικνύει πόσο «διαφωνούσαν» με την κατοχή και πόσο ειλικρινά υποστήριζαν και

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Αντιγράφουμε από το γνωστό περιοδικό Forbes (που είχε υποστηρίξει τον Τραμπ όχι όμως στο θέμα της Ουκρανίας) σε άρθρο με τίτλο «Βενεζουέλα: ο μύθος των τεράστιων πετρελαϊκών αποθεμάτων»: «Η βάση για τον ισχυρισμό της Βενεζουέλας σχετικά με τα αποθέματά της βρίσκεται στη ζώνη πετρελαίου του Ορινόκο, (του ομώνυμου ποταμού που διατρέχει τη χώρα) μια τεράστια περιοχή που περιέχει εξαιρετικά βαρύ αργό πετρέλαιο και υδρογονάνθρακες τύπου ασφάλτου. Η Γεωλογική Υπηρεσία των ΗΠΑ εκτιμά ότι υπάρχουν εκεί περισσότερα από 1 τρις. βαρέλια πετρελαίου».

Ωστόσο τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

Ο αρθρογράφος χρησιμοποιεί ένα εννοιολογικό εργαλείο για να κάνει σαφές το πρόβλημα που θέτει. Πρόκειται για τη διάκριση ανάμεσα στην έννοια των «πόρων» και των «αποθεμάτων».

Πραγματικά ως «πόρους» θεωρούμε τα 1 τρις βαρέλια πετρελαίου, το πετρέλαιο δηλαδή που βρίσκεται ως εν δυνάμει οικονομικό «αγαθό» στο έδαφος και ως «αποθέματα» το τι και πόσο από αυτό το πετρέλαιο μπορεί να παραχθεί, να επεξεργαστεί και να αποδοθεί στις «αγορές» οικονομικά.

Το περιοδικό θεωρεί και το στοιχειοθετεί ότι στην περίπτωση της Βενεζουέλας υπάρχει μία αρκετά μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε αυτά τα δύο επίπεδα.

Η αιτία βρίσκεται ακριβώς στις ιδιότητες του «εξαιρετικά βαριού πετρελαίου» που βρίσκεται στο έδαφος Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του ΟΡΕC και τους κανόνες της Αμερικανικής Επι-

τροπής Κεφαλαιαγοράς (SEC), ένα βαρέλι πετρελαίου θεωρείται αποδεδειγμένο απόθεμα μόνο εάν μπορεί να ανακτηθεί οικονομικά στις τρέχουσες τιμές του πετρελαίου χρησιμοποιώντας την υπάρχουσα τεχνολογία. Ο ορισμός αυτός είναι περισσότερο οικονομικός παρά γεωλογικός — και είναι ζωτικής σημασίας για το τι συνέβη στη συνέχεια. Συνεχίζει ο αρθρογράφος: «Το αργό πετρέλαιο του Ορινόκο πρέπει πρώτα να εξορυχθεί ή να παραχθεί θερμικά και στη συνέχεια να αναβαθμιστεί σε συνθετικό αργό πετρέλαιο προτού διοχετευθεί στις παγκόσμιες αγορές. Αυτό καθιστά την παραγωγή εντάσεως κεφαλαίου τεχνολογικά πολύπλοκη και ιδιαίτερα ευαίσθητη στις τιμές του πετρελαίου.

Επί δεκαετίες, το μεγαλύτερο μέρος αυτού του πετρελαίου δεν ταξινομούταν ως “αποθέματα”, αλλά ως πόροι: υδρογονάνθρακες που η ύπαρξή τους ήταν γνωστή, αλλά δεν θεωρούνταν οικονομικά εκμεταλλεύσιμοι».

Με αυτή την έννοια τα πραγματικά αποθέματα του πετρελαίου της Βενεζουέλας αξιολογούνται και ταξινομούνται αλλιώς και η... πρωτοκαθεδρία απλά χάνεται: «Στις αρχές της δεκαετίας του 2000, τα αποδεδειγμένα αποθέματα πετρελαίου της Βενεζουέλας ήταν σε μέτρια επίπεδα σε σχέση με τα παγκόσμια πρότυπα. Γύρω στο 2005, οι επίσημες εκτιμήσεις τοποθετούσαν τα αποθέματα της χώρας στα 77-80 δισ. βαρέλια, κυρίως συμβατικό αργό πετρέλαιο. Ο αριθμός αυτός έφερνε τη Βενεζουέλα πολύ πίσω από τη Σαουδική Αραβία και αρκετούς άλλους παραγωγούς. Για να καταλάβουμε καλύτερα την κατάσταση, σήμερα ένα απόθε-

υποστηρίζουν τον δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού να αποτινάξει τη σιωνιστική κατοχή.

Από την άλλη, η απουσία των υπόλοιπων 41 χωρών (από τις 60 που αρχικά προσκλήθηκαν) δεν οδηγεί στο συμπέρασμα πως διαφωνούν ή παραμένουν «πιστοί» σύμμαχοι της παλαιστινιακής υπόθεσης. Ας αναφέρουμε ενδεικτικά τη Ρωσία και την Κίνα, τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι έχουν άλλες βλέψεις και σχεδιασμούς. Αντιθέσεις και κόντρες με βαθιές ρίζες, που δεν περιορίζονται μόνο στην περιοχή της Μ. Ανατολής (π.χ. Γροιλανδία, Ουκρανία κ.λπ.). Και φυσικά η στάση τους δεν σημαίνει υποστήριξη των Παλαιστινίων και του αγώνα τους.

Ενδεικτική η συμφωνία που πρόσφατα έκλεισε η Γερμανία με το Ισραήλ, ύψους 6,5 δισ. δολαρίων, τη μεγαλύτερη εξαγωγή οπλικών συστημάτων του. Αντίστοιχες συμφωνίες έχει συνάψει η Ισπανία, ενώ η Αίγυπτος συμφώνησε την αγορά ισραηλινού φυσικού αερίου ως το 2040, καθώς επίσης και συμφωνίες για εξοπλισμούς συστημάτων παρακολούθησης και εφαρμογές τεχνητής νοημοσύνης, όλα «δοκιμασμένα σε συνθήκες μάχης»!

Παράλληλα, συστάθηκε και η παλαιστινιακή κυβέρνηση τεχνοκρατών με επικεφαλής τον πρώην υφυπουργό Μεταφορών της Παλαιστινιακής Αρχής, Αλί Σάαθ, εννοείται με τη συμφωνία των ΗΠΑ. Η Χαμάς και η Ισλαμική Τζιχάντ δήλωσαν την πρόθεσή τους να δι-

ευκολύνουν το έργο της, χωρίς να υποχωρούν ως προς τον αποπλισμό τους. Άλλωστε, παρά τα πλήγματα που έχουν υποστεί, διατηρούν τις δυνάμεις τους αλλά και τα ερείσματά τους στο λαό.

Η καθημερινότητα ελάχιστα έχει αλλάξει για τους Παλαιστίνιους. Οι σιωνιστές βομβαρδίζουν καταυλισμούς σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας. Το πέρασμα της Ράφα παραμένει κλειστό. Η ανθρωπιστική βοήθεια περνάει με το σταγονόμετρο. Στη Δυτική Όχθη, στρατιώτες και έποικοι τρομοκρατούν, δολοφονούν, καταστρέφουν. Στις 20/1 μπουλντόζες κατεδάφισαν υποδομές του συγκροτήματος της UNRWA στην ανατολική Ιερουσαλήμ. Ο Μπεν-Γκβιρ χαρακτήρισε την ημέρα αυτή «ιστορική» και «εορτή». Ο Λαζαρινί, από τη μεριά του, προειδοποίησε πως «σε οποιονδήποτε άλλο διεθνή οργανισμό ή διεθνή διπλωματική αποστολή οπουδήποτε στον κόσμο» μπορεί να συμβεί το ίδιο.

Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε πως κάθε λαός σε κάθε γωνιά της Γης μπορεί να έχει την ίδια «μοίρα» με τον παλαιστινιακό λαό. Τα σχέδια ανοικοδόμησης της Παλαιστίνης, ας μην το παραβλέπουμε, έπονται της ολοκληρωτικής καταστροφής της. Όσο οι ιμπεριαλιστές αντιμετωπίζουν τις χώρες ως «όμορφα ακίνητα» και ως ευκαιρίες για ανέγερση ευάερων και ευήλιων κτηρίων, οι λαοί δεν έχουν άλλο δρόμο να βαδίσουν παρά αυτόν που χάραξε και χαράζει η παλαιστινιακή αντίσταση.

Το πετρέλαιο του Ορινόκο

μα 80 δισ. βαρελιών θα βρισκόταν στην όγδοη θέση παγκοσμίως.»

Πως όμως οι «πόροι» στην περίπτωση της Βενεζουέλας μετατράπηκαν σε «αποθέματα» λαμβανομένου υπόψη του αποκλεισμού και των κυρώσεων που μετά τις εθνικοποιήσεις του Τσάβες στέρησαν από την Βενεζουέλα τη δυνατότητα του αναγκαίου εκσυγχρονισμού των εγκαταστάσεων διύλισης και επεξεργασίας του αργού πετρελαίου;

Η απάντηση βρίσκεται στην εκρηκτική άνοδο των τιμών του πετρελαίου σε σχέση με τις αρχές του αιώνα που διάγουμε. Επιπρόσθετα «Με τις ενισχυμένες τιμές και τη βελτίωση της τεχνολογίας εξόρυξης, η κρατική πετρελαϊκή εταιρεία της Βενεζουέλας, PDVSA, μπόρεσε να ταξινομήσει εκ νέου μεγάλα τμήματα της ζώνης του Ορινόκο από “πόρους” σε “αποδεδειγμένα αποθέματα” σύμφωνα με τους ισχύοντες ορισμούς των αποθεμάτων. Αυτή η διαδικασία επισημοποιήθηκε μέσω μιας κυβερνητικής πρωτοβουλίας γνωστής ως Magna Reserva Project, που ξεκίνησε υπό τον Ούγκο Τσάβες. Την περίοδο 2005-2011, τα αποθέματα της Βενεζουέλας σχεδόν τετραπλασιάστηκαν —από περίπου από 80 δισ. βαρέλια σε 300 δισ.— χωρίς να υπάρχει αντιστοιχία στην ανακάλυψη νέων κοιτασμάτων ή στην παραγωγή.

Το χάσμα ανάμεσα στα υπαρκτά πετρελαϊκά αποθέματα (με την οικονομική έννοια που αναλύθηκε) και αυτά της τσιταβίστικης «δημιουργικής λογιστικής» (και με την σύμπραξη της Cevron της μόνης αμερικάνικης εταιρείας που συνέχιζε να εκμεταλλεύεται το αργό της Βενεζουέλας) παρέμεινε αν δεν διευρύνθηκε: «Η Rystad Energy, για παράδειγμα, εκτιμά ότι το οικονομικά εκμεταλλεύσιμο πετρέλαιο της Βενεζουέλας ανέρχεται σε περίπου 29 δισ. βαρέλια — περίπου το ένα δέκατο των αποδεδειγμένων βαρελιών».

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι όταν πέφτουν οι τιμές πετρελαίου τα αποθέματα του πετρελαίου της Βενεζουέλας, ως εκ «θαύματος» μειώνονται!

Τα ζητήματα αυτά αναδεικνύουν το μεγάλο ζήτημα της έλλειψης υποδομών τόσο με την έννοια της επέκτασης όσο και της συντήρησης (ανταλλακτικών) που προέκυψε μετά τις εθνικοποιήσεις καθώς ο ιμπεριαλιστικός κλοιός έδειχνε - όχι μόνο- τα δόντια του. Πολύ περισσότερο καθώς το είδος του «αργού» της Βενεζουέλας απαιτεί ακόμη μεγαλύτερη επεξεργασία αφού δεν μοιάζει καθόλου με το εκ φύσεως «ραφιναρισμένο» πετρέλαιο της Σαουδικής Αραβίας ή του Τέξας αλλά θυμίζει αυτό των αμμωδών εκτάσεων του Καναδά.

Δεν φτάνουν δηλαδή μόνο οι τιμές να κρατούνται σε κάποια επίπεδα αλλά πρέπει να συνοδεύονται από την συντήρηση-επέκταση των υποδομών και αυτό το τελευταίο να υποστηρίζεται από μαζικές επενδύσεις. Δεν είναι ένας συνεπώς αλλά.. τρεις οι παράγοντες που είναι αναγκαίοι για την κερδοφόρα λειτουργία τόσο της Βενεζουελάνικης όπως και κάθε πετρελαϊκής βιομηχανίας εξ άλλου.

«Ως αποτέλεσμα, μεγάλο τμήμα του πετρελαίου που η Βενεζουέλα θεωρεί “αποδεδειγμένο” είναι ουσιαστικά αχρησιμοποίητο —υπάρχει στους ισολογισμούς, αλλά δεν μπορεί να υποστεί επεξεργασία ή να πωληθεί σε μεγάλες ποσότητες». Συμπεραίνει ο αρθρογράφος του Forbes.

Η πραγματικότητα αυτή βρίσκεται πίσω από την απροθυμία και τον σκεπτικισμό των πετρελαϊκών κολοσσών των ΗΠΑ να συμβάλλουν στην οικονομική εκμετάλλευση των όποιων πετρελαϊκών αποθεμάτων της χώρας.

Απαιτούνται μαζικές επενδύσεις σε έργα υποδομής με τεράστια ανοικτά ερωτήματα σχετικά με το πολιτικό μέλλον της χώρας σε συνδυασμό με την αντιφατική (το λιγότερο!) πολιτική Τραμπ.

Όσον αφορά τον τελευταίο άρχισε τις απειλές απέναντι σε έναν οικονομικό κλάδο που σε τελική υπόθεση τον στηρίζει στις τελευταίες εκλογές όσο και στηρίχτηκε από αυτόν.

Όπως γράφει η ηλεκτρονική σελίδα του Sky: «Ωστόσο, παρότι οι ενεργειακές εταιρείες έχουν εκφράσει τις τελευταίες ημέρες ενδιαφέρον να συμμετάσχουν στις προσπάθειες των ΗΠΑ για την ανοικοδόμηση της Βενεζουέλας, έχουν επανειλημμένα προειδοποιήσει ότι οποιαδήποτε νέα επένδυση απέχει πιθανότατα χρόνια από το να βγάλει οικονομικό νόημα - και εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το πώς η κυβέρνηση θα διαχειριστεί την αβεβαιότητα των επόμενων μηνών».

Ο Τραμπ καλεί σε ένα επενδυτικό πρόγραμμα «μαμούθ» ύψους 100 δισεκατομμυρίων δολαρίων χωρίς να δεσμεύεται όμως για κάποια κυβερνητική ενίσχυση.

Η ίδια η Chevron, η οποία είναι η μόνη αμερικανική πετρελαϊκή εταιρεία που δραστηριοποιείται σήμερα στη Βενεζουέλα, ανέφερε ότι η αύξηση της τρέχουσας παραγωγής θα ήταν δυνατή μόνο αν λάμβανε πρώτα ορισμένες «άδειες» από την κυβέρνηση!

Συνεπώς η μονόπατη εκτίμηση για την απαγωγή Μαδούρο ότι έγινε κυρίως για τα τεράστια αποθέματα πετρελαίου της χώρας πέρα από πολιτική άποψη ελέγχεται και... αμιγώς οικονομικά!

Ο «Καποδίστριας» του Σμαραγδή και η τέχνη του συστήματος

Δεν αρκεί να απαντήσει κανείς στην ερώτηση «γιατί ασκείτε κριτική στον 'Καποδίστρια' του Σμαραγδή;» με το επιχείρημα ότι το υπερασπίζεται ο Άδωνις Γεωργιάδης. Η συζήτηση είναι σίγουρα πολύ μεγαλύτερη. Φτάνει φυσικά να δει κανείς τους χειροκροτητές αυτού του «πατριωτικού αριστουργήματος» για να βγάλει ένα γρήγορο συμπέρασμα.

Η συζήτηση οφείλει να ξεπερνάει την απλή κινηματογραφική κριτική που μένει σε ζητήματα που αφορούν τη σκηνοθεσία, το σενάριο, τα κοστούμια. Το να μελετάει κανείς ένα έργο τέχνης μένοντας στην τεχνική και επιλέγοντας να μην αναρωτηθεί ποια ανάγκη το γεννάει, τι θέλει να πει και τι σημαίνει η πρόσληψή του από τον λαό και τη νεολαία είναι το λιγότερο επιφανειακό. Αφήνουμε, λοιπόν, την κριτική τέχνης σε όσους έχουν αυτοχρηστεί «ειδικοί».

Ο Σμαραγδής με την κυκλοφορία της ταινίας μίλησε για τους επικριτές της ως μέρος ενός «σχεδίου για απαξίωση κάθε τι ελληνικού στο σινεμά για χάρη της woke ατζέντας». Γύρω από τη συγκεκριμένη δήλωση έχει στηθεί ένα -κατά βάση διαδικτυακό- debate ανάμεσα στους ένθερμους υποστηρικτές του Σμαραγδή και αυτούς που κριτικάρουν το έργο του. Ο Σμαραγδής και οι υποστηρικτές του εμμένουν στο επιχείρημα ότι ο συγκεκριμένος σκηνοθέτης έχει μία «αντισυστημική» στάση και για αυτό και τον πολεμούν. Αρκεί κανείς να κοιτάξει τις διάφορες δηλώσεις του την τελευταία 15ετία για να βγάλει συμπεράσματα σε ό,τι αφορά την αντισυστημικότητά του. Ο Σμαραγδής αποκαλούσε τον Κώστα Καραμανλή «ελπίδα της Ελλάδας», έγραφε μαντινάδες για τον Σαμαρά, χαρακτήρισε τον Τσίπρα «μεγάλο ηγέτη» και τα τελευταία χρόνια λέει ότι «είμαστε τυχεροί που έχουμε» τον Μητσοτάκη. Ταυτόχρονα, τα έργα του έχουν διαχρονικά χρηματοδοτηθεί αδρά από τα διάφορα κέντρα.

Ο κατά τα άλλα «αντισυστημικός» Σμαραγδής, σκηνοθέτησε μία ταινία για τη ζωή του Ιωάννη Καποδίστρια. Αφήνοντας στην άκρη τις ιστορικές ανακρίβειες και τη μονόπλευρη θέαση, όχι μόνο του Καποδίστρια αλλά συνολικά της ιστορικής περιόδου στην οποία διαδραματίζεται η ταινία, μένουν κάποια πολύ συγκεκριμένα συστατικά: Ο Καποδί-

στριας, σαν άλλος σούπερ-ήρωας, είναι αλάνθαστος. Έχει την Παναγία (κυριολεκτικά) στο πλευρό του και κουβαλάει τη θεία χάρη σε κάθε του βήμα. Ο υπερπατριωτισμός ολοκληρώνεται με τη μέγιστη αυτοθυσία του Καποδίστρια, που σαν άλλος Χριστός σταυρώνεται για το καλό της Ελλάδας. Πρόκειται, στην πραγματικότητα πιο πολύ για μια ταινία που χαϊδεύει τα εθνικιστικά αφηγήματα παρά αφηγείται, έστω και λειψά, την ιστορία του πρώτου κυβερνήτη της χώρας.

Ο «Καποδίστριας» έχει σπάσει τα ταμεία, κόβοντας πάνω από 700.000 εισιτήρια. Πολλοί χαρακτηρίζουν αυτό το γεγονός ως στενάχωρο, αγνοώντας βέβαια ότι εκεί που το σύστημα υστερεί στο να πείσει μην έχοντας αφήγημα, χρησιμοποιεί την τέχνη για να περάσει τα μηνύματά του. Η τέχνη πάντα είχε δύο πλευρές. Στον καπιταλισμό η πλευρά που ξεπλένει το σύστημα και πουλάει την ιδεολογία του ήταν και είναι σοβαρά αβανταρισμένη. Δεν είναι ο «ηλίθιος κόσμος» που πληρώνει εισιτήριο για να παρακολουθήσει την αιογραφία του Καποδίστρια, ούτε μόνον οι ακροδεξιοί. Είναι ο λαός ο οποίος βομβαρδίζεται συνεχώς και με κάθε τρόπο από το σύστημα και κατ' επέκταση καταλήγει να καταναλώνει άκριτα το κάθε σκουπίδι που πουλιέται ως σπουδαίο έργο τέχνης.

Ο «Καποδίστριας» προσπαθεί να στείλει ένα πεντακάθαρο μήνυμα: «Ένας τέτοιος ηγέτης μας χρειάζεται σήμερα». Οι «κακοί» θα πολεμούν πάντα την Ελλαδίτσα, γι' αυτό και όλοι μας πρέπει να θυσιαστούμε για το καλό της και να στηρίξουμε τον εκάστοτε μεσσία που έρχεται να μας σώσει. Ειδικά σήμερα που ο μεσσίας αναζητείται ανάμεσα σε ένα πολιτικό (ή μη) προσωπικό που αδυνατεί να διαχειριστεί τις κατακλυσμιαίες διεθνείς εξελίξεις και τις οξυμένες αντιθέσεις στο εσωτερικό της χώρας.

Για αυτόν τον λόγο ασκούμε κριτική στην ταινία του Σμαραγδή. Επειδή τα νοήματα που κουβαλάει θέλουν έναν λαό με σκυμμένο το κεφάλι, που θα αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος ενός θείου σχεδίου για τη σωτηρία της πατρίδας. Είναι ακριβώς αυτή η τέχνη που γίνεται κομμάτι της ιδεολογικής επίθεσης που βιώνει ο λαός και η νεολαία, και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Ηράκλειο

Ανοίγει ξανά το στέκι «Ζάλο»

Πέρασαν 8 μήνες από τότε που ο σεισμός των 6,1R δημιούργησε ρωγμές στο παλιό μας στέκι, με αποτέλεσμα να διακόψουμε τη λειτουργία του και τελικά να αποχωρήσουμε από τον χώρο. Η έλλειψη χώρων στο κέντρο της πόλης, σε συνδυασμό με τα υπερβολικά υψηλά ενοίκια, δεν μας επέτρεψε να βρούμε στέγη για το στέκι μας πιο σύντομα. Ο «επιμένων νικά» λένε και ακολουθώντας αυτή τη ρήση βρήκαμε τον χώρο που θα μας στεγάσει τα επόμενα χρόνια. **Στέκι «Ζάλο» Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού, Μαστραχά 14, Ηράκλειο**, η νέα μας διεύθυνση στην παλιά γειτονιά της Αγίας Τριάδας.

Ανοίγει και πάλι το στέκι μας για να φιλοξενήσει, να συζητήσει τον προβληματισμό, τις ανάγκες του σήμερα, την οργή και την αγανάκτηση, αλλά πάνω απ' όλα με διάθεση να συμβάλλει στην οικοδόμηση όρων για να μπορέσουμε να ...αναπνεύσουμε. Να φιλοξενήσει και πάλι εργαζόμενους, εκπαιδευτικούς, μαθητές, φοιτητές, πρόσφυγες και μετανάστες και τις αγωνίες τους. Να συζητήσουμε για όσα μας αφορούν στις εκδηλώσεις που έχουν ή που θα προγραμματιστούν, στις προβολές ταινιών και τις βιβλιοπαρουσιάσεις, να συμφωνήσουμε ή και να διαφωνήσουμε σε όσα καθημερινά βιώνουμε. Να διασκεδάσουμε και να χαλαρώσουμε στα καφεενία οικονομικής ενίσχυσης που θα ακολουθήσουν (το πρώτο έγινε την Παρασκευή 30 Γενάρη).

Για όλα αυτά και ακόμη περισσότερα, το στέκι «Ζάλο» ανοίγει και πάλι.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Ανοιχτή σύσκεψη της Ταξικής Πορείας το **Σάββατο 31 Γενάρη** στις **6:00 μ.μ.**, βλ. σελ. 9

Εκτός των Τειχών

Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Το **Σάββατο 7 Φλεβάρη**, στις **6:00 μ.μ.**, εκδήλωση-συζήτηση των **Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών**, βλ. σελ. 12.

Την **Κυριακή 8 Φλεβάρη** στις **7:00 μ.μ.**, παρουσίαση του βιβλίου **Ιχνηλατώντας τον Καραγκιόζη στη Θεσσαλονίκη** και στην ευρύτερη περιοχή. Από τον 19ο στον 21ο αιώνα, του Γιάννη Χατζή. Εκτός από τον συγγραφέα θα μιλήσουν η θεατρολόγος **Ανθή Χατζάκογλου**, ο Καραγκιόζοπαίκτης **Άθως Δανέλλης** και η μουσειολόγος **Αγγελική Χατζή**. Ο **Νίκος Τζιβελέκης** θα παρουσιάσει το έργο **Τσίτα** τα γκράζια (Ο Καραγκιόζης ντελιβεράς), του Γιάννη Χατζή.

Ρωγμή

Μιχαήλ Βόγδου 20, Ξάνθη

Η κινηματογραφική ομάδα της Ρωγμής πρόβαλλε την ταινία **Billy Elliot** στις 17/12.

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Τελευταία ταινία στις **Προβολές στο στέκι Ανάστροφα**, το **Jojo Rabbit**, που προβλήθηκε τη Δευτέρα 26 Γενάρη.

Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Ξάνθη	Πάτρα	Ηράκλειο
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια ektostonteixon.gr	Μιλτιάδου 3, Δάφνη IG: steki_apenanti FB: Στέκι Απεναντι	Συγγρού 24, 2ος όροφος steki-sfentona.blogspot.com	Κουγκίου 23	Μ.Βόγδου 20 rogmixanthi.blogspot.com	Πουκεβίλ 2 Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"	Μαστραχά 14 IG: zalosteki FB: Ζάλο

107 χρόνια από τη δολοφονία των κομμουνιστών ηγετών του γερμανικού προλεταριάτου

«Η επανάσταση, όμως, είναι η μόνη μορφή "πολέμου" -κι αυτός είναι ένας αξιοπερίεργος νόμος της Ιστορίας- στην οποία η τελική νίκη μπορεί να προετοιμαστεί μόνο με μια σειρά από "ήττες"»
(Ρ. Λούξεμπουργκ)

Τον Γενάρη του 1919 η Γερμανία ζούσε μια εργατική επανάσταση. Από τον Νοέμβρη του 1918, ένα χρόνο μετά την Οκτωβριανή, οι Γερμανοί εργάτες ήταν σε αναβρασμό. Η αστική τάξη και οι μεγαλοβιομηχανίες (γιούνκερ), τρομοκρατημένοι μήπως η χώρα τους γίνει το δεύτερο κράτος με εργατική εξουσία και με την αμέριστη βοήθεια του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (SPD) που πρόδωσε τα ιδανικά της εργατικής τάξης, έπνιξαν στο αίμα την επανάσταση. Η άγρια δολοφονία των ηγετών του γερμανικού προλεταριάτου, Ρόζας Λούξεμπουργκ και Καρλ Λίμπκνεχτ, μπορεί να επισφράγισε την ήττα της επανάστασης, αλλά αποτέλεσε και ένα μεγάλο μάθημα για το γερμανικό προλεταριάτο, ότι δηλαδή «η "δημοκρατία" δεν είναι παρά ένα προκάλυμμα της αστικής καταλήστευσης και της πιο άγριας βίας» (Λένιν).

Οι αιτίες και η αφορμή

Η Γερμανία, τον Νοέμβρη του 1918, αν και δεν είχε τελειώσει επίσημα ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, αλλά υπογράφηκαν συνθήκες ανακωχής, ήταν ο μεγαλύτερος ηττημένος, πληρώνοντας το ακριβότερο τίμημα σε νεκρούς (πάνω από 2 εκατομμύρια), με καταστροφή της οικονομίας της και με έναν λαό καταδικασμένο στην πείνα και την εξαθλίωση. Αντίθετα, η αστική τάξη της χώρας και οι γιούνκερ, ακόμα και μέσα στη δίνη του πολέμου, κατάφεραν να θησαυρίσουν πάνω στο αίμα των νεκρών και των σακατεμένων.

Μεγάλη όμως επίδραση στο προλεταριάτο της χώρας είχε η πρόσφατη Οκτωβριανή Επανάσταση, που έδωσε ελπίδες και προοπτική στην εργατική τάξη ολόκληρου του κόσμου.

Η αφορμή δεν ήταν δύσκολο να δοθεί. Στα τέλη Οκτώβρη του 1918, όταν το γερμανικό ναυτικό πήρε εντολή να δώσει μια μάχη με τους Άγγλους, τα πληρώματα των πλοίων στασίασαν και τα πλοία επέστρεψαν στη Γερμανία. Η ηγεσία του ναυτικού ξεκίνησε διώξεις εναντίον των ναυτών και όταν αυτοί πραγματοποίησαν διαδήλωση στο Κίελο στις 3 Νοέμβρη, η απάντηση του γερμανικού κράτους ήταν η καταστολή. Πυροβόλησαν εναντίον των διαδηλωτών, σκοτώνοντας 8 και τραυματίζοντας δεκάδες.

Τα σοβιέτ

Στις 4 Νοέμβρη, όμως, ο στρατός που στάλθηκε για να συνεχίσει την καταστολή ενώθηκε με τους εξεγερμένους ναύτες και σχηματίστηκε το Σοβιέτ των εργατών και στρατιωτών στο Κίελο. Τις επόμενες μέρες ο εφιάλτης των γερμανών αστών έγινε πραγματικότητα. Σε όλη τη χώρα, ο λαός ξεσηκώθηκε και δημιουργήθηκαν σοβιέτ παντού.

Στις 9 Νοέμβρη, στη μεγαλειώδη πορεία των εργατών στο Βερολίνο με πρωτοβουλία των Σπαρτακιστών, που ήταν το επαναστατικό τμήμα του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (USPD) με ηγέτες τους Λίμπκνεχτ, Λούξεμπουργκ, Μέρνινγκ, Τσέκιν κ.ά., οι εργάτες, ζητώντας να σταματήσει ο πόλεμος και να καταργηθεί η μοναρχία, πήραν την εξουσία στην πόλη. Αφού κατέλαβαν το παλάτι και πολλά κυβερνητικά κτή-

ρια, ο Λίμπκνεχτ σε μια τεράστια συγκέντρωση στο Βερολίνο ανακηρύσσει τη Γερμανία «Ελεύθερη Σοσιαλιστική Δημοκρατία» και καλεί τους εργάτες και τους στρατιώτες στη συγκρότηση επαναστατικής κυβέρνησης. Στο Μπρεσλάου οι εργάτες απελευθέρωσαν τη Λούξεμπουργκ που βρισκόταν φυλακισμένη τα τελευταία 2 χρόνια.

Η σοσιαλδημοκρατία

Από τη δύσκολη κατάσταση ανέλαβε να βγάλει την αστική τάξη το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Ο ηγέτης του, Φ. Έμπερτ, γίνεται πρωθυπουργός και αναλαμβάνει να συντρίψει την επανάσταση. Η προδοσία των σοσιαλδημοκρατών συνεχίστηκε με τη συμφωνία καπιταλιστών και ηγετών συνδικάτων για ταξική ειρήνη. Ταυτόχρονα συγκροτήθηκαν ένοπλες αντεπαναστατικές ομάδες (Φράικορπς) από τα στρατιωτικά τμήματα που επέστρεψαν από το μέτωπο μετά την ανακωχή της Κομπιέν. Αμέσως άρχισαν τις επιθέσεις σε συγκεντρώσεις εργατών και στα γραφεία των Σπαρτακιστών.

Μέσα στο Δεκέμβρη, και παρά την τρομοκρατία, οι διαδηλώσεις συνεχίζονται. Οι εργάτες απαιτούν να πέσει η κυβέρνηση του Έμπερτ. Για άλλη μια φορά η αστική τάξη της Γερμανίας βρίσκεται στριμωγμένη. Οι σοσιαλδημοκράτες παρεμβαίνουν ενεργά στα σοβιέτ με στόχο να τα υπονομεύσουν και να τα πάρουν με το μέρος τους. Και το πετυχαίνουν. Χωρίς την ύπαρξη Κομμουνιστικού Κόμματος, στο Παγερμανικό Συνέδριο των Σοβιέτ (16-21 Δεκέμβρη) η πλειοψηφία των συνέδρων πείστηκε από τους ηγέτες των σοσιαλδημοκρατών ότι η επανάσταση τελείωσε και αρχίζει η οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Φυσικά, αυτό ήταν ένας ελιγμός της κυβέρνησης Έμπερτ για να καταστείλει την επανάσταση.

Έτσι, αφού τα σοβιέτ έδωσαν τον έλεγχο της εξουσίας στους σοσιαλδημοκράτες, η κυβέρνηση είχε τη δυνατότητα να περάσει στην ανοιχτή καταστολή. Σε διαμαρτυρία των ναυτικών για το σταμάτημα της μισθοδοσίας τους στις 24 Δεκέμβρη η κυβέρνηση απάντησε με βομβαρδισμό της σχολής τους. Παρ' όλα αυτά, η εργατική τάξη της Γερμανίας ξεσηκώθηκε ξανά, απαιτώντας να σταματήσει η συνεργασία με τους σοσιαλδημοκράτες στα σοβιέτ.

Νέα εξέγερση και άγρια καταστολή

Έτσι η ομάδα του «Σπάρτακου» μετά από Συνδιάσκεψη στα τέλη Δεκέμβρη - αρκετά καθυστερημένα - αποφάσισε να αποκοπεί από τους Ανεξάρτητους Σοσιαλδημοκράτες και να ιδρύσει το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (KPD) στις 30 Δεκέμβρη 1918. Το ιδρυτικό Συνέδριο ενέκρινε επαναστατικό πρόγραμμα με στόχο τη δικτατορία του προλεταριάτου. Από τις πρώτες αποφάσεις ήταν η έναρξη ένοπλου αγώνα, αν και οι συσχετισμοί δεν ήταν ευνοϊκοί. Η κυβέρνηση, τοποθετώντας στη θέση του αρχηγού της αστυνομίας τον σκληρό σοσιαλδημοκράτη Ερνστ, προκάλεσε τους εργάτες σε μια πρόωρη εξέγερση.

Στις 5 Γενάρη πραγματοποιείται στο

Βερολίνο άλλη μια τεράστια διαδήλωση, που απαιτεί τη διάλυση των Φράικορπς και την ανατροπή της κυβέρνησης. Τι επόμενες μέρες, μέσα σε συνθήκες γενικής απεργίας, οπλισμένοι εργάτες κατέλαβαν ξανά δημόσια κτίρια του Βερολίνου, παραλύοντας το κράτος. Όμως, οι διαφωνίες που υπήρχαν μέσα στις τάξεις των επαναστατών καθυστέρησαν τη λήψη καίριων αποφάσεων. Έτσι, η κυβέρνηση βρήκε τον χρόνο που χρειαζόταν για να ανασυγκροτηθεί. Οι Ανεξάρτητοι Σοσιαλιστές, υπαναχωρώντας, αποφάσισαν να μη συμμετέχουν άλλο στην επανάσταση. Το Κομμουνιστικό Κόμμα, με τις δυνάμεις που διέθετε, δεν μπορούσε πλέον να προχωρήσει τον ένοπλο αγώνα. Έτσι, η κυβέρνηση ξεκίνησε την αντιμετώπιση. Το KPD κηρύχθηκε παράνομο. Η καταστολή που ακολούθησε ήταν απερίγραπτη: «Στις 11 Ιανουαρίου η κυβέρνηση είχε συγκεντρώσει στρατό και άρχισε να εφαρμόζει σκληρά μέτρα. Εναντίον των εργατών και των στρατιωτών που αμύνονταν στο μέγαρο της διεύθυνσης της αστυνομίας και στα γραφεία της εφημερίδας "Φόρμπερτ", χρησιμοποιήθηκαν πυροβολικό και τρομπλόν. Οι αιχμάλωτοι δέρονταν άγρια και πολλοί τουφεκίζονταν επιτόπου. Οι κομμουνιστές κηρύχθηκαν εκτός νόμου. Οι κύριες δυνάμεις των σωμάτων των "εθελοντών" - η λευκή φρουρά του Νόσκε, εισβάλλανε στις εργατικές συνοικίες» (Παγκόσμια Ιστορία, τ. Η, σελ. 197). (Σημ. Ο Νόσκε ήταν υπουργός Άμυνας).

Στις 15 Γενάρη οι δύο κομμουνιστές ηγέτες Λούξεμπουργκ και Λίμπκνεχτ συλλαμβάνονται και δολοφονούνται. Το πτώμα της Λούξεμπουργκ βρέθηκε μήνες αργότερα. Η καταστολή συνεχίστηκε για πολλές εβδομάδες. Καθημερινές ήταν οι εκτελέσεις στους δρόμους του Βερολίνου και τα πτώματα χιλιάδες.

Συμπεράσματα

Η γερμανική εργατική τάξη πλήρωσε βαρύ τίμημα για αυτή την πρώτη προσπάθεια να συγκρουστεί με την αστική

τάξη και να πάρει την εξουσία. Η έλλειψη οργανωμένου και αποτελεσματικού σχεδίου για την κατάληψη της εξουσίας αλλά και ο χρόνος που πέρασε για να αποκαλυφθεί ο προδοτικός ρόλος της σοσιαλδημοκρατίας ήταν καθοριστικοί παράγοντες. Οι αυταπάτες μεγάλου μέρους της εργατικής τάξης για τους σοσιαλδημοκράτες, και μάλιστα μέσα σε συνθήκες οξυμένης ταξικής πάλης, άφησαν χώρο για να ανασυγκροτηθεί η αστική τάξη, βασιζόμενη στις ψεύτικες υποσχέσεις των υποτιθέμενων φίλων των εργατών. Η ανάγκη ύπαρξης επαναστατικής οργάνωσης και κομμουνιστικού κόμματος αποδείχθηκε ως όρος κρίσιμος και αποφασιστικός για το προχώρημα της επανάστασης.

Όμως η έφοδος στον ουρανό του γερμανικού προλεταριάτου συγκλόνισε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Άρχισε να γίνεται φανερό το ρήγμα που χώριζε τους ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας από τις επαναστατικές διαθέσεις των λαϊκών μαζών. Το Μάρτη του 1919 ιδρύθηκε η Γ' Διεθνής. Τα επόμενα χρόνια δημιουργήθηκαν δεκάδες κομμουνιστικά κόμματα που με την καθοδήγησή τους ξέσπασαν μέσα στην καρδιά της Ευρώπης πολλές εργατικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις οι οποίες κατάφεραν να θέσουν ζήτημα εξουσίας και να ιδρύσουν σοβιέτ, έστω και για σύντομο χρονικό διάστημα.

Φέτος -όπως και κάθε χρόνο- η επέτειος της δολοφονίας των ηγετών του γερμανικού προλεταριάτου τιμήθηκε στις 10 Γενάρη με μια μεγάλη διαδήλωση 10.000 κομμουνιστών στο Βερολίνο (φωτογραφία), που τη συνδέσαν με τους πολεμικούς εξοπλισμούς της κυβέρνησης Μερτς και τους κινδύνους που απειλούν τους λαούς.

Σ.Σ.

Πηγές
«Παγκόσμια Ιστορία» τόμος Η', Ακαδημία Επιστημών Σοβιετικής Ένωσης, εκδ. Μέλισσα
«Απαντα Λένιν», τόμος 28 (4η ρωσική εκδ. 1954)

σχολία

Διαρροή I

Ο εκπρόσωπος του Πυροσβεστικού Σώματος ανέφερε πως η διαρροή του προπάνιου εκτιμάται ότι ήταν πολύμηνη, με τα ανιχνευτικά μέσα να καταγράφουν εξαιρετικά υψηλές συγκεντρώσεις. Υψηλές συγκεντρώσεις κερδών, ανιχνεύθηκαν στα γραφεία της διοίκησης.

Διαρροή II

Η Amazon έστειλε εκ παραδρομής σε εργαζόμενους ένα εσωτερικό email και πρόσκληση σε ομαδική συνάντηση στελεχών για το μπράζ απολύσεων που προγραμματίζει για τις 28 Ιανουαρίου. Άλλη μια διαρροή με θύματα εργαζόμενους.

Ασφάλεια

Λίγες ημέρες πριν την έκρηξη στο εργοστάσιο Βιολάντα, ο υφυπουργός Εργασίας, Καραγκούνης, πανηγύριζε δημόσια, δηλώνοντας ότι η Ελλάδα είναι η 4η χώρα στην Ευρώπη με τα λιγότερα εργατικά ατυχήματα και ότι η προστασία των εργαζομένων αποτελεί προτεραιότητα για την Κυβέρνηση και το Υπουργείο Εργασίας. «Είναι ντροπή και ντρέπομαι, που θέτετε θέματα ασφαλείας».

Διαρροή III

Η μητέρα μίας από τις 5 εργαζόμενες που έχασαν τη ζωή τους εργάζεται και η ίδια στο εργοστάσιο της Βιολάντα για 28 χρόνια. Κατήγγειλε πως «δεν γινόταν συντήρηση στα μηχανήματα και τόσο καιρό τώρα μύριζε υγραέριο και τους λέγαμε και δεν έκαναν τίποτα. Τίποτα. Ανατινάχτηκε το παιδί μου», για να προσθέσει πως «το κτίριο δεν το συντήρησαν ποτέ εδώ και 20 χρόνια. Τίποτα...». Η μυρωδιά του χρήματος ήταν δυνατότερη από του αερίου.

Επέμβαση

Ο Μάρκο Ρούμπιο προειδοποίησε ότι οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να εξαπολύσουν νέα στρατιωτική

επιχείρηση, αν η κυβέρνηση της Βενεζουέλας δεν συνεργαστεί κατά τρόπο που να ικανοποιεί την Ουάσιγκτον. Θα στείλουν την ICE.

Παιδιά

Ο αντιπρόεδρος Βανς ισχυρίστηκε πως το συλληφθέν από την ICE πεντάχρονο παιδί ανέλαβε να το φροντίσει η ίδια, διότι ο πατέρας του, τον οποίο παρουσίασε ως «παράτυπο μετανάστη», τράπηκε σε φυγή, για να μη συλληφθεί από τους πράκτορες. «Τι έπρεπε να κάνουν; Να αφήσουν ένα παιδί πέντε ετών να πεθάνει από το κρύο;». Το πήγαν στις παιδουπόλεις.

Προϊόντα I

Ο Ντόναλντ Τραμπ ανακοίνωσε νέα σειρά δασμών σε χώρες που εξαγουν προϊόντα στις ΗΠΑ, συνδέοντας ευθέως το μέτρο με το ζήτημα της Γροιλανδίας και υλοποιώντας τις σχετικές απειλές του. Σε νωπά και κατεψυγμένα.

Προϊόντα II

Ο Ντόναλντ Τραμπ συνέδεσε ευθέως τη διεκδίκηση της Γροιλανδίας με την αποτυχία του να κερδίσει το Νόμπελ Ειρήνης, σε προσωπικό μήνυμα που απέστειλε στον πρωθυπουργό της Νορβηγίας, Γιόνας Γκαρ Στέρε. Σύμφωνα με το περιεχόμενο του μηνύματος, ο Αμερικανός πρόεδρος υποστήριξε ότι, από τη στιγμή που η Νορβηγία «δεν του απένειμε» το Νόμπελ, δεν αισθάνεται πλέον υποχρεωμένος να σκέφτεται με γνώμονα την ειρήνη, αλλά μπορεί να επικεντρώνεται σε ό,τι θεωρεί «σωστό και επωφέλες για τις Ηνωμένες Πολιτείες». Οι δασμοί αφορούν το Νόμπελ Οικονομίας.

«Δημοκρατικός καπιταλισμός» εναντίον «δημοκρατικού σοσιαλισμού»

Η λέξη «δημοκρατία» δεν επιτρέπεται να λείπει ως προσδιοριστικό από κανένα κοινωνικό μοντέλο. Αυτό ισχυρίζονται οι «δημοκράτες παντός καιρού». Είναι και θέμα «ευγένειας» και «πολιτισμού». Θέλει να πει ότι «εδώ αποφασίζει η πλειοψηφία», όποια κι αν είναι αυτή. Το πώς διαμορφώνεται αυτή η «πλειοψηφία», με ποια μέσα επιβάλλεται, ποια εκβιαστικά διλήμματα ή άμεσες απειλές χρησιμοποιούνται για να σχηματιστεί, αυτό δεν πρέπει να απασχολεί τη «δημοκρατία». Γιατί η «δημοκρατία» είναι ποσότητα που μετατρέπεται σε... ποιότητα: βάζει στο ένα σκέλος του ζυγού ένα ποσοστό ανθρώπων, κάνει το ίδιο και στο άλλο και... ορίστε το ποιοτικό αποτέλεσμα. Ένας «δημοκρατικός» και άρα «δίκαιος» καπιταλισμός, «σοσιαλισμός» ή... φασισμός. Αποφασίστε και διαλέξτε τι προτιμάτε, με «δημοκρατικές διαδικασίες». Αυτό, περίπου, ευαγγελίζονται όλοι/ες οι διεκδικητές/τριες της κυβερνητικής εξουσίας στις επόμενες εκλογές, ώστε να ρίξουν το... «σύστημα Μητσοτάκη». Ούτε ο Μητσοτάκης δεν θα φανταζόταν τέτοια δόξα!

Το παραπάνω αφήγημα εμφανίζεται ιδιαίτερα ισχυρό γιατί, εκτός των άλλων, η «σύγχρονη» πολιτικοκοινωνική ανάλυση θέλει να ζούμε σε εποχή «μεταδημοκρατίας». Με τους δημοκρατικούς θεσμούς να παραμένουν τυπικά σε ισχύ, με τις εκλογές να διεξάγονται κανονικά, αλλά οι αποφάσεις να λαμβάνονται από μια ελίτ «κλεπτοκρατών», «άπληστων» και «διεφθαρμένων» (το νέο κοστούμι του καπιταλισμού), έξω από κάθε κοινωνικό και δημόσιο έλεγχο.

Αλήθεια, όμως. Πού ακριβώς βρίσκεται η διαφορά σε σχέση με το παρελθόν; Δεν ήταν αυτή η συνθήκη που ρύθμιζε, λίγο πολύ, τις σχέσεις κυριαρχίας της αστικής τάξης στο παρελθόν; Αν υπάρχει αλλαγή, αυτή εντοπίζεται στο ότι πλέον ο περίφημος «δημοκρατικός κανόνας», που όρισε η αστική τάξη για τον εαυτό της (δημοκρατία μεταξύ μας, δικτατορία απέναντι στον λαό), αποκαθλώνεται πολύ συχνά και για την ίδια. Το «δίκαιο του ισχυρού» συνθλίβει τους... σιδερένιους νόμους της «ελεύθερης αγοράς», την πάλα ποτέ «παγκοσμιοποίηση» και τον «πολιτισμό» στις διακρατικές σχέσεις. Ήταν και είναι ο ιμπεριαλισμός χωρίς «μυθοπλασίες» που ξεσκεπάζεται δυναμι-

κά. Τώρα, η εμβέλεια της «φασιστικού τύπου» επιβολής και διακυβέρνησης περιλαμβάνει πολύ περισσότερο τα ασθενέστερα κράτη, αλλά και τα ασθενέστερα τμήματα των «προνιομύχων», προς όφελος των πιο ισχυρών μερίδων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Εξάλλου, ο «καπιταλισμός του μπακάλη» έχει περάσει προ πολλού.

Υπάρχει, όμως, και η «εναλλακτική», του «δημοκρατικού σοσιαλισμού». Που, ωστόσο, εφάπτεται με τον «δημοκρατικό καπιταλισμό», γιατί και εδώ αποκρύπτεται μια βασική αλήθεια. Ότι, δηλαδή, τόσο στον καπιταλισμό όσο και στον σοσιαλισμό, πρόκειται επί της ουσίας για τη «δικτατορία μιας τάξης». Πολύ πιο έντιμος ο Μαρξ από τους σημερινούς... μετα-αναλυτές όλων των αποχρώσεων, περιέγραψε τον σοσιαλισμό σαν μια μεταβατική «δικτατορία του προλεταριάτου», εννοώντας μια ουσιαστική και «ποιοτική» δημοκρατία, όπου η εργατική τάξη, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, παίρνει την εξουσία του κράτους και των μέσων παραγωγής, ώστε να λειτουργήσει η πραγματική δημοκρατία και, στον βαθμό που εδραιωθεί, να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα. Να απελευθερωθεί από τη σκλαβιά της ιδιοκτησίας στα μέσα αναπαραγωγής της ζωής, που αντιμετωπίζει ακόμη και τον άνθρωπο ως «εμπόρευμα». Αφού «η ελευθερία στις καπιταλιστικές κοινωνίες λίγο πολύ παραμένει αυτό που ήταν στις αρχαίες ελληνικές δημοκρατίες: Ελευθερία για ιδιοκτήτες σκλάβων» (σύμφωνα με τον, επίσης έντιμο, Λένιν).

Σήμερα, και χωρίς τον «μπαμπούλα» του σοσιαλισμού, η «δικτατορία της αστικής τάξης» λειτουργεί υπό το βάρος της «δικτατορίας του ιμπεριαλισμού». Δεν έχει «χαμόγελο», αλλά, κυρίως, «δόντια που δαγκώνουν». Σκληρήνση της κρατικής καταστολής και περιορισμό μέχρι εξαφάνισης των δημοκρατικών-συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, της ελευθερίας του λόγου και έκφρασης. Ποινικοποίηση των διαδηλώσεων και «εγκληματοποίηση» των απεργιών. Απογείωση των μηχανισμών ελέγχου, επιτήρησης, πειθάρχησης και εξαναγκασμού, με καταιγισμό σκληρών ταξικών μέτρων ενάντια στον «εχθρό λαό» και την «απροσάρμοστη νεολαία». Με τη φασιστικοποίηση, τον милитарισμό, τον εξοπλιστικό παροξυσμό και τη

«διέξοδο» ενός Γ' Παγκόσμιου Πολέμου στην ημερήσια διάταξη.

Ένα σύστημα που παρουσιάζεται ως «μόνοδρομος», «ακλόνητο» και «κυρίαρχο» συμπεριφέρεται σαν να απειλείται υπαρξιακά! Χωρίς τις λαϊκές εξεγέρσεις και επαναστάσεις και χωρίς τους κομμουνιστές να... «διαταράσσουν την ασφάλεια και σταθερότητα αυτού του κόσμου». Και με την πλειοψηφία να μπορεί ευκολότερα να φανταστεί το «τέλος του κόσμου» παρά το «τέλος του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού».

Μήπως δεν είναι -και το ξέρει- ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός τόσο «ακλόνητος και αιώνιος»; Μήπως πουλάει υπερβολικά «κρεμάλες»; Ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός είναι από τη φύση του ένα εγκληματικό σύστημα, δεν χρειάζεται «έξωθεν βοήθεια». Βιώνει μια βαθιά, αθεράπευτη κρίση και μια αποσταθεροποίηση των έως τώρα σχέσεων ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας στα όρια της «διεθνούς αταξίας». Αυτό το γεγονός κάνει τη συστημική πολιτική αδίστακτη, δηλαδή, πολιτικά-οικονομικά αρπακτική, ιδεολογικά φασιστική, ηθικά απάνθρωπη. Όλα αυτά επιφέρουν μια, άλλοτε υπόγεια, άλλοτε φανερή, αλλά σε κάθε περίπτωση βαθιά απονομιμοποίηση του συστήματος. Σε αυτό το πλαίσιο, το σύστημα θωρακίζεται, η καταστολή είναι σε «πραγματικό χρόνο», αλλά και προληπτική. Το «ποινικό κράτος» απαντά στις διάχυτες, ασύνδετες και ανοργάνωτες ή οργανωμένες μορφές δυσaráσκεας, οργής και αντίστασης, επιδιώκοντας να επιβάλλει «ανοχή» με φόβο και την πιστή εφαρμογή μιας κατάστασης που, υπό «κανονικές συνθήκες», θα ήταν εντελώς παράλογη. Από τα 13ωρα στην εποχή της «τρομερής ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων», το «κυνήγι μαγισσών» στην εποχή του «ορθολογισμού και της επιστήμης» μέχρι τον πόλεμο και τη γενοκτονία στην «εποχή του πολιτισμού της δημοκρατίας... über alles...». Ας μην περιμένουμε να λυθούν τα προβλήματα εντός των «δημοκρατικών-εκλογικών» διαδικασιών του συστήματος. «Επιμέρους μάχες» μπορούν και πρέπει να κερδηθούν. Αλλά κι αυτές κερδίζονται μονάχα στο έδαφος της μαζικής λαϊκής αντίστασης, με το βλέμμα στη διεκδίκηση μιας άλλης προοπτικής, πέρα από το... «τέλος του κόσμου».

προσεγγίσεις